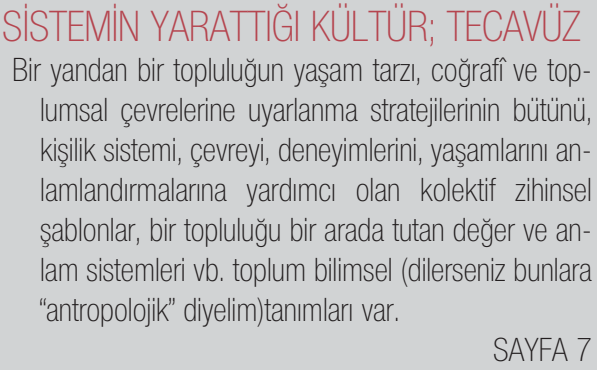
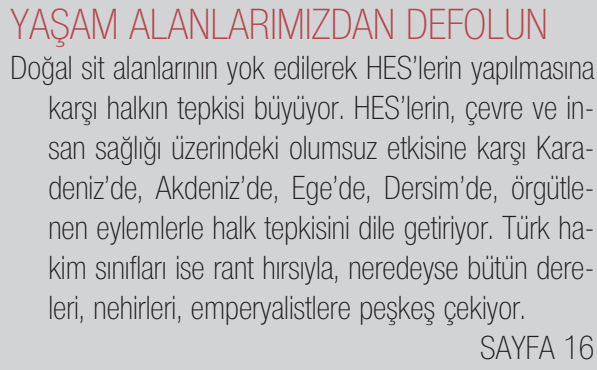

1-16 KASIM 2010 186. Sayı Fiyatı 1 TL e-posta:devrimcidemokras@ttmail.com www.devrimcidemokrasi.net

V Hakim sınıfların KCK operasyonu adı altında gözaltına alıp tutukladığı yüzlerce Kürt siyasetçisinin “yargılanacağı” davanın Diyarbakır ayağı 18 Ekim Pazartesi günü başladı. Düzmece iddialarla hazırlanan binlerce sayfalık iddianamelerle karşı karşıya kalan KCK üyelerinin mahkemeye ilk sözü “Ez Livirim”(Ben Buradayım) oldu.

On yıllardır imha ve inkarın pençesinde kıvrınan, her türlü zorbalığın reva görüldüğü, dili-dini-kimliği-kültürü yoka sayılıp yasaklanan Kürt ulusu ve seçtikleri siyasi temsilcileri kendilerini "yargılamaya" çalışan hakim sınıflara tarihi bir cevap olarak Ez Livirim diyerek, Kürt ulusunun bütün gücü ve dinamikleri ile ayakta olduğunu ve hiçbir gücün bu gerçekliği değiştiremeyeceğini kanıtladı.

miş oldular. Son yıllarda had safhaya çıkan tasfiyecilik rüzgarı bir çok kesimi etkisi altına almışken ve sözde "barış" ve "demokrasi" yalanları havada uçuşurken, düz ovada siyasetin bu topraklarda ne anlama geldiği ve sistemin çizdiği sınırlar dışında yapılacak her türlü hareketin nasıl bir tepki ile karşılanacağı CKK davası şahsında, başka bir çok örnekte de olduğu gibi ortadadır. Bugün

ülkemiz işçi-köylü ve emekçilerine çözüm diye yutturulmaya çalışılan zulümün paslı prangalarından başkası değildir. Ya zulümün bu oyununa kanıp prangaya boynumuzu uzatacağız, ya da kendi gücümüze dayanarak milyonların gerçek ve yegane kurtuluşu olan halkın iktidarı kuracağız. Kürt siyasetçilerinin şımarık rehber edindikere hep bir ağızdan haykırılım "EZ LİVİRİM"

"KCK" davasında Kürt ulusuna mensup siyasi mücadele veren tutuklu kişiler üzerinden Kürt ulusuna bir mesaj verilmek isteniyor. Devlet tarafından verilen bu mesaj şu şekilde: "Diliniz, kimliğiniz ve kültürünüz için yürüteceğiniz mücadeleye hem silahla hem de yargımla saldırırım. Bu nedenle itaat edin"

AVUKATTAN TUZLA KATLİAMI İTİRAFI

Bundan tam 22 yıl önce Tuzla'da 4 TKP(ML) militanı polis tarafından katledilmiş ve vucutlarından 300 kurşun çıkmıştı. 7 Ekim 1988 Tuzla katliamı olarak tarihe geçen ve kamuoyuna silahlı çatışma olarak yansıtılan bu olayla ilgili, polislerin avukatlığını yapan Ömer Yeşilyurt, o dönem delilleri nasıl kararttıklarını açıkladı. Aşırı milliyetçi bir hukuk bürosunda çalışan Yeşilyurt, katliama ilişkin açıklamalarında devletin polisi nasıl korduğunu ve katliamı anlatıyor. Ama efendisine halel getirmeden. O dönem 4 devrimcinin ailesinin avukatlığını yapan M. Ali Kırdök ise, bu tür vakalara hala rastlandığını söyleyen, mahkemelerin o dönem yargısız infazları meşrulaştırdığını söylüyor. SAYFA 2

GÜNCEL

"Ez Livirim" demek SAYFA 3

DGH'den 6 Kasım çağrısı

GENÇLİK

Demokratik Gençlik Hareketi, 1980 Askeri Faşist Cuntası'nın ürünü olarak piyasa sürülen YÖK gericiliğine karşı tüm hak gençliğini, üye ve taraftarlarını 6 Kasım'da alanlara çıkmaya ve demokratik haklar mücadelesini yükseltmeye çağırıyor.

Fransa halkı ayakta

DÜNYA SF 10

Fransa'da zirve yapan ve tüm Avrupa'da yankı bulan grev ve eylemlilikler, gözleri bir kez daha 'yaşlı kıtaya' çevirdi. Tasarıya karşı, yüzbinlerce insan sokağa çıkarak yasanın iptalini istedi. Sendikalar eylemlerin devam edeceğini açıkladı.

YÇKM'de resim sergisi

K.SANAT SF 12

Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi (YÇKM)'nde resim sergisi açıldı. 14 Kasım'a kadar sürecekle olan sergide Muzaffer Oruçoğlu'na ait 36 resim sergileniyor. Oruçoğlu yıllarca süren çalışmalarından oluşan resim sergisine gönderdiği mesajla katıldı.

'DİB, ne Sünni ne de Hanefi' kurumuymuş!

Devletin laiklığı tartışılırken, konuya ilişkin bir açıklama da Diyanet İşleri Başkanı'ndan geldi. Bardakoğlu'na göre diyanet', 'özerk' ve dinlere 'eşit' mesafede olmalıymış.

Diyanet İşleri Başkanı Ali Bardakoğlu'nun cüretkâr çıkışlarla yaptığı görüşmede, kendi kendini yöneten bir Diyanet İşleri ile hem kurumsal hem ekonomik açıdan bağımsızlığı kastederken, aslında (mevcut yapısı düşünül-

düğünde) kimi temsil ettiği belli olan kurumun artık alenen sokaklarda olması çağrısı yapılırken, kurumun kapısını da tarikat ve cemaatlerin cirit alanına çevirme hesapları yapılıyor. SAYFA 4

'ANNE BAK KRAL ÇIPLAK'

ANALİZ SAYFA 13

Devlet katliamı 'çocuk' işi yaptı

TUYAB hapishanelerdeki hak ihlallerini açıkladı

►► GÜNCEL SAYFA 11

Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği (TUYAB), Ekim ayı hak ihlalleri dosyasını kamuoyuyla paylaştı. Dosyada hapishanelerde yaşanan hak ihlalleri, ağırlaştırılmış müebbet hükümlülerinin havalandırma haklarının gaspı, tutsak mektupları, Tekirdağ F Tipi Hapishanesi Eylül ayı hak ihlali raporu ve disiplin soruşturmaları yer alıyor.

Hrant Dink davasında 4. yılın sonuna gelinirken mahkeme katilleri aklamak için yoğun çaba harcıyor. Cinayetin arka planını açığa çıkarmak bir yana görünürde olanları da örtmeye çalışan mahkeme, burjuva feodal sistemin savunusundaki ısrarını verdiği kararlarla gösteriyor. Hrant Dink cinayeti

davasında ne keşif yapılması ne de Trabzon-İstanbul dosyalarının birleştirilmesi kabul edilmiyor. Mahkemenin kararlığı ise, sadece tanık ifadelerinin alınması ve TUBİTAK'a yazı yazılmasıyla ilgili. Avukatların önerdiği dosyaların birleştirilmesi gibi bir dizi talepler ise geri çevrildi. SAYFA 15

Yürüyüş dergisi toplatıldı

'Demokrasi ve özgürlük' söylemlerinin hakim sınıflarca manipüle edilip, halka servis edildiği şu günlerde devrimci-demokrat-ilerici-yurtsever kurum ve kişilere yönelik saldırılar artarak devam ediyor. Bunun son örneklerinden biri de Yürüyüş Dergisi'nin toplatılması oldu. Bağımsızlık, Demokrasi, Sosyalizm İçin Yürüyüş Dergisi'nin 17 Ekim 2010 tarihinde yayınlanan 238. sayısı İstanbul 12. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından

2010/962 Değişik İş No ve 2010/2033 Soruşturma Nolu, 19.10.2010 tarihli kararıyla toplatıldı. Dergi-nin kapatılmasına gerekçe olarak "24 ve 25. sayfa-larındaki yazılarda, kişilerin terör örgütlerine he-def gösterilmesi, 55. sayfada ise suçu ve suçluyu övmeye yönelik yayın yapmak" gösterildi. Toplat-maya gerekçe olan 24. ve 25. sayfalarda Hanefi Av-cı'nın bir işkencici olduğu söylenerek Avcı'nın dev-let adına yaptığı işkenceler teşhir ediliyordu.

Yürüyüş: Sorun Avcı'yı yazmak değildir

Toplatma kararına ilişkin açıklama yapan Bağım-sızlık, Demokrasi, Sosyalizm İçin Yürüyüş Dergisi, bu kararın "hukuki olmaktan öte siyasi iktidarın son dönemdeki politikalarının ihtiyacı olarak alın-dığını" belirtti.

Yürüyüş Dergisi'nin açıklamasında şu ifadeler yer aldı: "Sorun Avcı'yı yazmak değildir. Sorun Av-

cı'nın işkencencilığının yazılmış olmasıdır. Çünkü bu düzen ne kadar kullandıktan sonra işi bitince paçavra gibi atsa da, işkencelere her zaman ihti-yaçları vardır ve yeni yeni Avcılar yetiştirmeye de-vam eder. Bunun için Avcı'ya yaptığı işkencelerden dava açmaz, onun yaptığı işkencelerin yazılmasını istemez.

Bu yazı aydınlara bir işkencenciye sahiplenmemele-ri çağrısı yaparken, diğer yandan da şimdi onu tu-

tuklayan iktidarın bu işkencenciye nasıl sahiplendi-ğini anlatan bir yazıdır. Mesele de buradadır, Av-cı'yn 'örgüt üyesi' diye yazmanın bir sakıncası yok-tur. Çünkü devrimcilere karşı sürdürülen psikolo-jik savaşta bu iktidarın işine gelir. Burjuva basının hepsi de bu yönde yayın yapmıştır." Açıklamada son olarak, " Verilen hiçbir ceza bizi bu gerçekleri yazmaktan alıkoyamaz." denildi.

İsmail Karaman'ın katilleri serbest bırakıldı

6 Temmuz 2001 tarihinde Avcılar Firuz-köy'de polis tarafından sokak ortasında infaz edilen İsmail Karaman'ın davası 25 Ekim 2010 tarihinde sonuçlandı. 9 yıl sü-ren davada polisler aklandı. Mahkeme sanık iki polis hakkında "Kanunun emri-ni yerine getirdikleri" gerekçesiyle beraat kararı verdi. 2001 yılında polisin "dur ihtarna uyma-dığı" gerekçesiyle katledilen Karaman, sokak ortasında polis tarafından infaz edilmişti. Karaman'ın vücuduna 10 kurşun isabet ettiği tespit edilmişti. DHKP/C militanı İsmail Karaman'ın, po-lisler tarafından vurulduğu açıkça belli olmasına rağmen, yargıdan polisleri ak-layan bir karar çıktı. Olayla ilgili olarak yargılanan İstanbul Emniyet Müdürlü-ğü'ne bağlı polisler Nihat Çulhaoğlu ve Ali Erşan'ın yargılandığı dava Bakırköy 5. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü. Du-ruşmaya sanık polisler katılmadı. 9 yıl süren davada yaşanan gelişmeler yargı-nın kimlere hizmet ettiğini göstermesi bakımından ilginçti. Mahkeme, kolluk kuvvetlerinin cinayet işleme yetkisini ya-salardan aldığı açıkça teyit etti. Mah-keme beraat kararında şu ifadelere yer verdi: "Kanun emrini yerine getirmişler-dir." Mahkeme Başkanı İlhami Yılmaz ise karara muhalefet şerhi koydu. Başkan Yılmaz, sanık polislerin "kastı aşma su-

retiyle adam öldürmek" suçundan ceza-landırılmasını istedi.

Deliller Karartıldı

Karaman'la ilgili davada delillerin karartıl-ması için her şey yapıldı. Karaman'ın avukatlarının olay yerinde keşif yapılma-sı ve polis telsizi kayıtlarının incelenme-si talepleri, mahkeme tarafından sürekli reddedildi. Karaman'ı katleden polislerin soruşturmayı yürütmeleri katillerin üze-rine gidilmesini engelleyen bir yerde du-ruyordu. Mahkeme heyeti Adli Tıp rapor-larını hiçe sayarak "çatışma sonucu öl-memiştir" biçiminde ifadeler bulunma-sına rağmen polislerin ifadelerini yeterli bularak delillerin karartılmasına seyirci kaldı. "Silahlı çatışma sonucu 5 kurşun isabet etmiştir" biçimindeki polislerin ifadelerini, uzman raporları yalanlıyordu. Ayrıca Karaman'ın vücu-dunda kurşunların giriş yerlerinin sırtın-dan olması, infaz edildiğini kanıtlıyordu. Sanıkların aleyhine olan delillere rağ-men mahkeme kararda: "Kanuni görev-lerini yerine getirdikleri ve kendilerine karşı haksız bir saldırıyı, saldırıyla oran-tılı bir biçimde def ettikleri" biçiminde bir ifade kullanarak katillerin meşru bir haklarını kullandıkları iddia edildi. "Sa-nıkların ceza almasını gerektirecek her-

hangi bir neden yoktur" biçiminde ifade-ler kullanan mahkeme, Karaman'ın ka-tillerini aklamış oldu.

ÇHD: Karar aklamaya dönüktür

ÇHD İstanbul Şube Başkanı ve Kara-man'ın avukatı Taylan Tanay şunları söyledi: "Türkiye'de politik cinayetlerin, katliamların soruşturulmasında ve ceza-landırılmasında asıl sorunun faillerin bulunmaması olmadığı bu kararla bir kez daha açıkça çıkmış oldu. Faili belli bir cinayet daha yargının şefkatli kollarında aklandı. Artık birilerinin bir katliamları tanımlarken faili meçhul demelerinin bir akıl zayıflığı olacağını tarih kayda aldı. Halka karşı işlenmiş suçların faillerini arayanlar İsmail Karaman cinayetini ak-layanlara bakması yeter." Avukat Oya Aslan da, "Mahkeme bu kararla polise, 'görevinizi yaptınız, rahat olun' diyor. Deliller ortada olduğu içindir ki mahk-me başkanı muhalefet şerhi koydu. Yar-gılamaya esnasında üç hâkim neden farklı düşünür? Bu durum hâkimlerin gerçek-lerden çekindiklerinin göstergesidir" de-di.

Cinayet şebekesi polislerin suç dosyaları kibarık

İsmail Karaman, Esenyurt-Avcılar polisi-

nin kabanık suç dosyası içerisindeki cina-yetlerden sadece bir tanesi. TMY ve PVSK'nın yürürlüğe girmesinin ardından bu bölgede estirilen polis terörü başta devrimciler olmak üzere herkesi tehdit ediyor. 19 Kasım akşamı sokak ortasında devrimci işçi Alaattin Karadağ'ı infaz eden bu cinayet şebekesi, parkta, sokak-ta ve karakolda çok sayıda kişiyi katlet-miştir. Yine İsmail Karaman örneği, yargı-nın, bir devlet politikası olarak işletilen yargısız infazları aklamaya misyonu üst-lendiğini doğruluyor.

İsmail Karaman'ın öldürülmesiyle ilgili yargılanan polislerin daha önce, Mehmet Ağar'ın 'deşifre olmayan arkadaşları' olarak tanınması ve Susurluk Davası'nda da adı geçmiş kişiler olmaları ise dikkat çekiyor. Sanık polisler Ali Erşan daha ön-ce toplam 13 kişinin, Nihat Çulhaoğlu ise 3 kişinin infazından yargılandı. Polisler Ali Erşan ve Nihat Çulhaoğlu, daha önce İbrahim İlçi, Ayten Korkulu, Fuat Perk, Meral Akpınar, İbrahim Yalçın, Güner Şar, Özlem Kılıç, Hüseyin Aslan, Selma Doğan, Erol Yalçın, İbrahim Yalçın An-kan, Avni Turan, Recai Dincel'in öldürül-mesiyle ilgili de yargı karşısına çıkmış, ancak tüm bu davalardan "meşru müda-faa hali"nden dolayı beraat etmişlerdi.

Tetikçilerin avuka-tından katliam itirafı

Tarihe Tuzla Katliamı olarak ge-çen 4 TKP (ML) militanının katle-dilmesi olayı, ne ilk ne de son kat-liamdı.

1988 yılında Kırşehir Hapishanesi'nden kaçtıkları iddia edilen "şüphelilerin" İstanbul Em-niyeti'ne saldıracakları söylenmiş, puslu kuran faşist güruhlar tara-fından Tuzla'da, 4 devrimci, 7 Ekim 1988 tarihinde çapraz ateşe tutularak katledilmişlerdi. İsmail Hakkı Adalı, Kemal Soğukpınar, Reha Şen ve Fevzi Yalçın adlı dev-rimcilerin nasıl katledildiği 22 yıl sonra katillerin işbirlikçisi bir avu-kat tarafından itiraf edildi. Katil-nin devlet olduğu açıkça bilinen bu olaydaki gerçekler kamuoyun-dan gizlenmeye çalışılmasına rağ-men 22 yıl sonra gelen bu itiraf, katliamın gerçekler kamuoyun-dan gizlenmeye çalışılmasına rağ-men 22 yıl sonra gelen bu itiraf, katliamın gerçekler kamuoyun-dan gizlenmeye çalışılmasına rağ-men 22 yıl sonra gelen bu itiraf,

katliamın arkasındaki güçleri de açığa çıkarması bakımından önemli bir yerde duruyor. Ope-rasyon için 2 gün önceden hazırlık yapan polis, içinde 4 devrimcinin bulunduğu arabayı durdurdu. Da-ha sonra arabadan inen 4 devrim-ci, kurşun yağmuruna tutuldu. Yaklaşık 300 kurşunun isabet etti-ği araç çok kısa bir sürede delik deşik edildi. Yalçın'da 7, Adalı'da 28, Şen'de 49, Soğukpınar'da 68 kurşun deliği saptandı. Olay ye-rinde ölen 4 devrimcinin üzerin-den yüzlerce kurşun çıkmasına rağmen hiçbir polis yaralanma-dı... Adli Tıp Kurumu'nun ilk rapo-runda dört devrimciye "yakın me-safeden ateş edildiği" belirtiliyor-du. Daha sonraki raporlarda bu da hasırltı edildi.

İddialann aksine araçtan ne bir si-lah çıkmıştı, ne de saldırı hazırlı-ğını gösteren herhangi bir işaret. Katledilen TKP(ML) militanlarıyla yaşanan olay silahlı çatışma gibi gösterilmeye çalışılmış ve katliam meşrulaştırılmaya çalışılmıştı. Po-lisler, meşru müdafaa yaptı deni-lerek tutuklanmaları engellen-miştir.

Polislerin avukatı Ömer Yeşilyurt, 22 yıl sonra, dört devrimcinin sağ yakalanabilmesinin mümkün ol-duğunu, 'aceleci davranan' devle-tin kurşun yağdırdığını söylüyor.

Araçtan iki tabancanın çıktığını iddia eden Yeşilyurt, bunun 'çatış-ma' iddiasına kanıt olamayacağı-nı belirtiyor. Silahları arabaya po-lislerin koyduğunu nedense söyle-me ihtiyacı duymuyordu. Yeşil-yurt'a göre dava bugün görülsей-di, polisler 'kasten adam öldür-mekten' 'ceza' alırdı. "Nasıl ka-zandınız?" sorusuna yanıtı hayli ürkütücü: "Örgütlerle mücadele eden polisleri koruyan bir şemsiye olduğunu kimse inkâr edemez." Vurulan devrimcilerin ailelerinin avukatı Mehmet Ali Kırdök ise, "Demek ki yargısız infaz olduğunu biliyordu" diyor.

Ömer Yeşilyurt'un bağlı bulundu-ğu hukuk bürosunun, aşırı milli-yetçi görüşleriyle bilinen bir büro olması ve internette bu durumla-rnı gözler önüne seren resimlerin bulunması bizim için hiçte şaşır-tıcı bir olay değil.

Dört devrimcinin ailelerinin avu-katlığını üstlenen Mehmet Ali Kır-dök, polisin 'dur' ihtarna uyup yan yola girmelerine rağmen üzerlerine kurşun yağdığını, tanıkların korkarak ifade verme-diğini belirtiyor. Yargılama sıra-sında, Adli Tıp Kurumu'nun ilk raporunda, yakın mesafeden ateş edildiğinin belirtildiğini kaydeden Kırdök şöyle konuşuyor:

"Silaha dayanarak infaz edildikle-ri ortaya konuyordu. Ancak ikinci rapor ilkiyle kuşku hale getirildi. Mahkeme buna uydu. Tuzla 88'in yargısız infaz dizisindeki başlan-gıç adımıydı. Bu bir devlet politi-kasıydı. Mahkemeler bu politika-nın parçası olarak, kanunsuz ci-nayetleri meşrulaştırdılar. O ka-rarlar bugün dahi çıkıyor. Belki art-tık Göztepe'de olmuyor ama Tun-celi'de olabiliyor."

devrimci demokrasi senin sesindir

OKU OKUT

OL BUL

ABONELİK SÜRESİ	Yurtiçi	Yurtdışı
6 AYLIK	12 YTL	35 EURO
1 YILLIK	24 YTL	70 EURO

HESAP NUMARALARI Ertaş ÖZTÜRK adına
İş Bankası İst. Akşarayı Subesi: (Tl) 1002 30000 1153314
İş Bankası İst. Akşarayı Subesi: (Euro) 1002 301000 1107308
İş Bankası İst. Akşarayı Subesi: (CHF) 1142699
İş Bankası İst. Akşarayı Subesi: (Sterlin) 1174906

"Özgürlük" ve " demokrasi" safsatalarıyla geçen süreç bir yığın soyut tartışmayla ve sanal gündemlerle kamuoyunu meşgul etti-ediyor. Egemen sınıflar kendi ideologları aracılı-ğıyla bir çırpıda gündemi değiştirip, yansıtmak istediği olguları gündeme taşıyarak, kit-leleri sanal gündemler ekseninde tartıştı-ıyor. Türlan, laik anti-laik vb. minvalde sür-dürülen tartışmalarda, her biri diğerinden "demokrat", "özgürlüğü" olan bu zat-ı mu-teremler kitle adına "çözüm" arıyor. Emekçi kitleleri de ikna etmede bir hayli başarılı olu-yorlar.

Kendi sorunlarından uzaklaştıran ve ege-men sınıfların gündemleri etrafında, onların klik dalaşlarında taraf edilen kitleler, doğalın-da bu sanal gündemler ekseninde bir yere ye-dekleniyor. Diğer bir deyişle seçim yapmak zorunda bırakılıyorlar. 'Referandum' sonrasını genel seçimler sürecine bir hazırlık olarak de-ğerlendiren hakim sınıflar, bu süreçte oluşan artı ve eksileri kitleyi manipüle etmede lehte

ve aleyhte kılıflarına uyduruyor.

Devrimci hareketin görece zayıflığı ve müda-hale etmedeki yetersizlikleri de kitlelerin ter-cihinde belirleyici bir önem taşıyor. Egemen sınıfların yapay gündemlerine karşı kendi gündemlerini oluşturmak ve bunun üzerinden kitle faaliyetinde derinleşmek esas bir olgu halinde olduğu gerçekliğini dayatıyor. Kuşku-suz yürütülen her faaliyet politik bir faaliyet-tir ve kitleleri örgütlemeyi hedefler. Ancak örülen faaliyetin içeriği devrimci alternatifin yoğun olarak gündemleştirilmesinden uzaksa yine egemen sınıfların gündemlerine takıl-maktan kurtulamayacaktır. Dolayısıyla politika belirlerken etki gücü ve kitleler üzerin-deki yansıması doğru analiz edilmelidir. Sis-tem içi, uzlaşmacı ve sıradan istemler, kitle-nin beklentilerini de burjuva-feodal sisteme yöneltecektir ki bu durum tehlikeli bir atos-fer yaratacaktır. Elbette kitlelerin gündelik yaşamda karşılaştığı sorun ve sıkıntılara dair bir çalışma olmalıdır. Ancak iktidar perspek-

tifini geri plana örülmelidir bu çalışmaları. Tasfiyeci bir hattın yaşama hakim hale geldi-ği ve derin bir kök saldı-ğı, Türkiye-Kuzey Kür-distan devrimci hareketinde de ciddi bir etki-ye sahip olduğu aşikar. Reformist politikalar sağ ve sol kulvardan derinleşmekte. Çözüm arayışları da yine bu kulvara kan taşıyan bir yerde durmaktadır. Bunun yarattığı etki kitle-leri hiç olmadığı kadar bir umutsuzluğun içe-risine sürüklemekteyken devrimci söylemle-rin pratikte yaratacağı derin etki bu karam-sarılığı tersine çevirecek yegane güçtür. Söy-lem olarak değil pratik olarak duruma cevap olmak elzemdir. İhtiyaca cevap olmak, dün-den bugüne kalan bu duruma alternatif araç ve materyalleri yaratarak mümkündür.

Söylemlerin yumaşadığı ve taleplerin güdük-leştiği bir dönemde, dünyayı istemek ve bu-nun pratiğini örnek öncelikle Maoist'lerin gündeminde olmalıdır. Bir yığın söylem kırılı-ğının yaşandığı ve umutların sistem içi bir hatta çekilmeye çalışıldığı bir dönemde radi-

kal kopuşlar kitleye umut taşıyacağı gibi dün-yayı değiştirmenin de somut pratiği olacaktır. Her daim kendini koşullarla sınırlayan bir pratik, çözüm oluşturmaz. Sınırları aşmak koşulları tersine çevirmenin tek yoludur. Ken-dini, gerçeklik bu diye sınırlandıran ve koşul-ların zorluğuna teslim eden bir hareket bira-kalım alternatif olmayı, varlık dahi göstere-mez. İnsanlık büyük tarihi yürüyüşünü yaparken koşullara teslim olmadan, büyük bir karşı ko-yuşla hareket etmiş ve kendi tarihini yazmış-tır. Eğer bu tarih yazılacaksa önce olumsuz koşullara başkaldırmak gerekir. Net ve somut adımlarla yürüyecek bir pratik ancak büyük alternatiflerin ilk adımı olacaktır. Bugünün dar pratiğine ve liberal söylemlerin tasfiyeci rüzgarına meydan okuyan bir güç, geleceğin tek alternatifi olacaktır. Sadece bugünü değil yarını da istiyoruz. Evet, küçük kırıntılarla avunacak zaman değil, biz dünyayı istiyoruz, daha azını değil.

İşçi-köylü-emekçi kitleleri sahneye çıkarak “Ez Livirim” demelidir

Türkiye-Kuzey Kürdistan siyasi arenası baş döndürücü bir hızla farklı gündemler etrafında dönmeye devam ediyor. Özü itibariyle birçok olay yapay olarak, burjuva-feodal sistem tarafından bilinçli bir şekilde halkın gündemine sokulup, yaşanan birçok hak gaspının doğuracağı olası tepkilerin önüne geçilmeye çalışılıyor. “Demokratikleşme” yalanları, KCK davası ile zirveye ulaşan Kürt ulusal sorunu, yargıda yaşanan klik çatışması ve türevlerinden “türban” tartışmaları ve çeşitli yargı organlarına yapılan operasyonlar vs bir hafta içerisinde sıklıkla tartışılan ve sözde çözüm üretilmeye çalışılan ana gündemler olarak karşımıza çıkmaktadır. Tüm bu gündemler etrafında algılanı meşgul edilmeye çalışılan işçi ve emekçileri yönelik ise sistematik bir saldırın furyası beklemektedir.

KCK davası ve Ez Livirim

Tek dil, tek millet, tek bayrak ırkçı-faşist bir temel üzerinden kendi gerçekliğini var eden TC, gelinen aşamada eski politikalar ile uluslararası arenada emperyalist efendilerinin emirlerini yerine getiremeyeceğini anlamış ve sözde “demokrasi”, “özgürlük” ve “insan hakları” savunuculuğu ile ciddi bir değişim ve dönüşüm sürecine girmiş bulunuyor. Kürt ulusal sorunu noktasında 87 yıllık imha ve inkar politikası iflas etmiş ve TC en az zararlı, süreci kendi lehine çevirip sorunsuz bir çözüm için bir seferberlik içerisine girmiştir. Özü tasfiyecilik olarak konulması gereken “açılımlar” dizisi masas başında planlandığı gibi gitmemiş ve bir çok engel ile karşı karşıya gelmiştir. Piyasaya sürüldüğü ilk an itibariyle, Türk milliyetçilerinin yoğun eleştirisi ve engelleme çabaları ile karşı karşıya kalan AKP hükümeti, bu milliyetçi cepheyi referandum atağı ile pasifize etmiş ama başından beridir planladığı, Kürt ulusal hareketini yani PKK’yi istediği mindere çekememiştir.

Karşılıklı olarak çeşitli kozların masaya sürüldüğü şu günlerde, sorunun “çözümü” için belli başlı talepler karşılıklı olarak öne sürülmekte ama iki tarafta, süreci en az zararlı atlatmaya çalıştığı için ciddi bir tikanıklık yaşanmaktadır. Öcalan’la diyalog, KCK davasında tutuklu bulunanların ve taş atan çocuklar olarak bilinen tutukluların serbest bırakılması, seçim barajının düşürülmesi ve anadilde eğitim talebi, Kürt ulusal hareketi tarafından öne sürülen başlıca şartlardır. Yine devlet tarafından da silahların bırakılması neredeyse tek ve en önemli şarttır (Silahlardan anınmış bir gücün, tasfiye edilmesinin kolaylığı gayet iyi bilinmektedir). Abdullah Öcalan ile devlet arasında çeşitli görüşmelerin olduğu, düzeyi konusunda farklı beyanlar olsa da, iki güç tarafından da kabul edilen ve kamuoyu ile paylaşılan bir gerçeklik olarak karşımızda duruyor. Yine taş atan birçok çocuğun serbest bırakılması sonrası, özellikle son iki haftadır KCK davası ve 31 Ekim’de sona erecek olan PKK’nin eylemsizlik kararı bu aşamada en önemli iki mesele olarak orta yerde duruyor. PKK tarafından Öcalan’ın ‘burada çeşitli görüşmeler yapıyoruz, olumlu bir hava var’ açıklamalarıyla beraber 31 Ekim’e kadar uzattığı eylemsizlik kararını ‘Kurban Bayramı’ sonuna, oradan da 2011 Haziran’ında yapılması planlanan genel seçimlere kadar uzatacağı gözüküyor. PKK tarafından atılması beklenen bu adımın en büyük yaptırıcı gücünün ise KCK davasında devlet tarafından izlenecek siyasetin olduğu da başka bir gerçeklik. Sürecin tüm hasar ve açmazlarına rağmen yeniden işletilerek “açılım” ın sürdürüleceği sır olmasa gerek. TC ve emperyalist güçler atacakları adımlar karşısında PKK’nin tavrına yönelik ya Tammil gerillalarına yönelik gerçekleştirilen bir imha operasyonuna girişecektir (Zap fiyaskosu hala akıllardadır) ya da karşılıklı pazarlıklarla, iki tarafta belirli tavizler vererek süreci devam ettireceklerdir.

AKP iktidar yolundaki engelleri birer birer tasfiye ediyor

Hükümete getirildiği andan itibaren iktidara giden yolda bazen kısıp, bazen ise yüksek sesle kendisini hissettiren AKP, özellikle son üç yıldır çeşitli iktidar organlarında yaptığı hamlelerle ciddi bir güç kazanmış ve gelinen aşama da tam amaca ulaşılmasa da iktidar koltuğuna oturmuştur. Büyük efendisi ABD tarafından özel bir konseptin emir eri olarak görev başına getirilen AKP, bazen efendilerini kızdıracak atımlarda bulunmaya çalışsa da yıl sonu karnesi itibariyle efendi-uşak ilişkisinde oldukça başarılı bir profil ortaya koymuştur. Hükümete getirildiği 2002 yılından bu yana işçi-köylü-emekçi kitlelerine yönelik yoğun olarak başlatılan hak gaspı saldırıları ve özelleştirmeler ile “hizmete” başlanan AKP, AB ilerleme raporları ekseninde bir takım yasal değişikliklere de giderek emperyalistler için ülke pazarının sınırsız sömürüsüne tam kapı açmıştır. Belirli ekonomik politikalar sonrası sürecin siyasi ayağı da örülmeye başlanmış ve nihayetinde birkaç başlık dışında esas olarak görev başıyla tamamlanmıştır. Medyadan, orduya, eğitime kurumlarından yargı organlarına dek birçok iktidar kurumu çeşitli hamlelerle AKP’nin eline geçmiştir. İki genel, iki ara seçim ve çeşitli referandum oylamalarından ciddi bir oy potansiyeline ulaşan AKP, “halk” desteğini de arkasına alarak hasımları karşısında dirayetli bir durum içerisine girmiş ve gelinen aşamada ciddi bir “başın” elde etmiştir. Emperyalizmin dönemsel politikalarının yaşam bulması için 87 yıllık tarihi boyunca büyük bir barbarlık eşliğinde hayata geçirdiği birçok politikanın sorumluluğunu birkaç tetikçiye yükleyerek devleti aklama siyaseti güdülmüş ve kısmi bir başanda elde edilmiştir. Taraf gazetesi öncülüğünde hayata geçirilmeye çalışılan sağ tasfiyeci liberal rüzgar, kendisine “sol-sosyalist-devrimci-komünist” diyen bir çok kesimi etkisi altına almış ve sahte bir “barış ve demokrasi” savunuculuğu yarış

başlatılmıştır. Türbanlı öğrencilerin üniversitelere girebilmesinin önünü açan YÖK tarafından açıklanan son genelge, akabinde Yargıtay Başsavcılığı tarafından yapılan uyan, 29 Ekim resepsiyonları vesilesi ile yaşanan tartışmalar ve Yargıtay’da yapılan yolsuzluk operasyonları hakim sınıflar arasında ki dalaşın sadece görünen kısımlarıdır. “At izi ile it izinin birbirine karıştığı” böylesi dönemlerde yaşanan gelişmelerin perde arkasını iyi okumak ve buna göre konumlanmak gerçek devrimci duruştur.

Özü itibariyle askeri faşist diktatörlük durumunu olduğu gibi muhafaza eden TC, konjoktürel sürece uygun şekilsel adımlar atmakta ve geniş emekçi kitlelerini de sinsi yalanlarıyla kandırmaya çalışmaktadır. 87 yıllık sopa politikasının başını şanslı olmadığını anlayan burjuva-feodal hakim sınıflar, bu zor pasasını her zaman hazır vaziyette bekleyecek şekilde saklı tutarken, revaçta olan ise çekere bulandırılmış kurşun anlamına gelen havuç politikasıdır. Fiili olarak yok edemediği düşmanını ideolojik-politik-kültürel olarak tasfiye edip, sistem sınırları içerisinde dansıklı bir muhalefet ekسنine çekmeye çalışmaktadır. Süreç bütün girdaplarına rağmen hakim sınıflar safında bu şekilde cereyan ederken, devrimci güçler ise süreci teşhir edip geniş emekçi kitleleri ile ekarte etme gücüne sahip bulunmamaktadır. Tüm hatalı ve eksik yanlarına rağmen devrimci hareket, özelde de Maoistler, sürece daha aktif müdahale etmeli ve örgütlenme seviyesini artırarak yaşamın her alanında varlık gösterebilmelidir. Son olarak Dersim’de yaşanan bir çatışmada devlet güçlerinin eline geçmemek için kendisini feda eden HPG gerillasının göstermiş olduğu irade ve direniş çizgisi, Maoist saflarda da yankı bulmalı ve gerilla alanları güçlendirilerek nicel olarak küçük ama günümüz koşulları düşünüldüğünde oldukça büyük anlamlar ifade eden bir çıkış yaratılmalıdır.

“Demokratikleşme” yalanları, KCK davası ile zirveye ulaşan Kürt ulusal sorunu, yargıda yaşanan klik çatışması ve türevlerinden “türban” tartışmaları ve çeşitli yargı organlarına yapılan operasyonlar vs, bir hafta içerisinde sıklıkla tartışılan ve sözde çözüm üretilmeye çalışılan ana gündemler olarak karşımıza çıkmaktadır. Tüm bu gündemler etrafında algıları meşgul edilmeye çalışılan işçi ve emekçileri yönelik ise, sistematik bir saldırın furyası beklemektedir

SINIF TAVRI

İSMAİL UÇAR

Devrimci Sol’un eleştirisi ve Maoist parti gerçekliği -IV-

Devrimci Sol, Maoist partiye yönelik “sivil toplumluktan ayakta kalmaya çalışıyor”a kadar uzanan eleştirilerini nihayetinde kendince bir yere bağlamaktadır. Ve bu bağladığı yer tahmin edileceği üzere ölüm oruçları sürecidir. İleride bu konuya değineceğiz. Ancak bu konuya geçmeden önce DHKP-C’nin ‘Direnmeyen Çürür’ diyerek kendi dışındakileri direnmekle, tasfiyecilikle suçluyor, öznelciliğın batağından sesleniyor. O halde dilardan düşürülmeyen, adeta sihirli kavram durumundaki tasfiyeciliğın ve onu yaratan zeminin ne olduğunu ya da kimin tasfiyecisi olup olmadığını, hangi politika ve pratiklerin tasfiyeciliğın göstergeleri olduğunu, özetle de olsa tartışmaya açmak faydalı olacaktır.

Burada şu hatırlatmayı yaparak devam edelim. Tasfiyecilik konusundaki değerlendirmemiz esas olarak Devrimci Sol’un eleştirisi üzerinden dolayısıyla DHKP-C ile sınırlı kalacaktır. Genel bir devrimci hareket değerlendirmesi ya da DHKP-C değerlendirmesi yapmayacağız. Çok kullanılmaktan kaçınılmayan ancak ne varki kendini bunun dışında tutarak yapılan tasfiyecilik değerlendirmeleri kavramın içeriğini de zayıflatmaktadır. Tartışmalar ya da tespitler biçime takılmakta, özün dışında görüngülerle yetinilmekte ve içerikten kopuk bir tartışma seyri açığa çıkarılmaktadır. Devrimci Sol’un tasfiyecilik eleştirisi de aynı biçimsel yöne takılan bir eleştiridir. Genel olarak tasfiyeci bir sürecin yaşandığı şu veya bu düzlemde herkesin kabul ettiği bir durumdur. Bunu tesbit etmek için kahin olmak gerekmemektedir. Tasfiyeciliğın devrimci hareket içerisine nüfuz ettiğini söylemek de abartılı bir tespit değildir. Ancak bu her harekette ve her dönemde aynı şekillerde ortaya çıkmaktadır. Kuşkusuz ideolojik saldırı altında görce bir zayıflamanın olduğu Maoist parti’ye de etkileri olmaktadır. Toplumsal olgulardan hiç etkilendiğini iddia etmek gerçeklikle bağdaşmayan bir belirle-

medir. DHKP-C de bu saldırılardan nasibini almıştır, almaktadır. Ve bu saldırın furyası onu bir yönelimin içerisine de sokmuştur. Ki süreçten en çok etkilenenlerden biri de DHKP-C’dir. Devrimci Sol, tasfiyeciliği her koşulda kendi dışında tanımlayarak, kendi dışındaki herkesi, ideolojik, siyasi arka plan ile ilgili da hi kurmadan, keskin bir dille tasfiyecilikle suçluyor ve somut gerçeklikten uzak bir şema çiziyor. Ancak yakın tarihi bilgilerimize baktığımızda benzer şekilde, en keskin biçimde kendi dışındakileri tasfiyecilikle, sistem içileşmekle suçlayanları, herkesten önce o limana demir atıklarını görüyoruz. Demek ki salt söz ile yada kaba bir ‘direnmeye’ belirlenmesiyle süreci, sınıfsal zemini kavramadan, kendi sınıfsal gerçekliğini görmeden tasfiyeci olmamak, garanti altına alınamıyor. Söylemlerin toplumsal gelişimde bir karşılık bulmuyorsa ya da söylemler durduğu yerde kendini tüketiyor ve toplumsal bir içerik kazanıyorsa, bu tasfiyeciliğın bir zeminine işaret eder. Tek parça ya da bir biçimde değil türevsel olarak farklı ibare ve politikalarla ortaya çıkar. Dolayısıyla tasfiyecilik salt direnmekle asılacak bir olgu değildir. Kuşkusuz direnmek devrimci mücadelenin savunma pozisyonunu ifade eder ve önemli bir olgudur. Ancak tek başına kurtuluşu ifade etmez. Sürekli bir savunma durumunu açığa çıkaran hiç bir olgu da tasfiyeyi durdurmaz ve fakat derinleşmesine hizmet eden bir tutum haline dönüşür. Kaldı ki doğru politik ekseninde bir direnme de kendini mevcut olasılıkların dışına çıkarmaz. Dünya devrim tarihi silahlı reformizmin örnekleriyle doludur. Her direnme ve savaşını devrimci ilan etmek ve bunu mutlak doğru deresinde ele almak felsefi idealizmin yansıması, tasfiyenin içselleşmesidir. Çürüme dediğimiz olgu tam da bu doğru-yanlıs ayrımının karmaşasında ortaya çıkar. DHKP-C kendini doğrular abidesi olarak gördüğü için kendi pratiğini tartışmaktan itinayla kaçıyor.

Çürüme ise kendi varlık gerekçesinden uzaklaşma şeklinde ifade etmek daha doğru bir belirleme olacaktır. Bir hareket varlık gerekçesini salt bir direnmeye açıklayamaz. ‘Direnmeye’ meselesini Devrimci Sol’un, tek ideal, her derde deva tek reçete haline getirmesi ölümü kutsamasının ve iktidar hedefini günün pratiklerine feda etmesinin doğal bir sonucudur. Bu söylem devrimci savaş ve iktidar perspektifinden uzaklaşmaya gider ve esas tasfiyede bu noktada gerçekleşir. Devrimci Sol, savunduklarıyla tasfiyeyi meşru kılan bir pozisyonunda durmaktadır. Bulunduğu yerden ortaya koyduğu tespit, Maoist parti ile değil, tamda kendi pratiği ile örtüşmektedir. Reçeteyle belirlenmiş doğrular yoktur. Her doğru kendi somut pratiği içerisinde ortaya çıkar ve tarihsel süreçle örtüşür. Ve politikada yansımasını bulur. Toplumsal pratik içerisinde kanıtlanır ve yaşamsallaşır. Devrimci Sol dergisi, reçeteyle “doğrular” icat edip bu “doğru”lara da sıkı sıkıya sarılarak karanlıkta el yordamıyla yürüyor. Kendi yaptığı yanlışları görmeyen, kendisi dışındaki herkesi küçümseyen, dost ve düşman ayrımını bulanıklaştıran, nereye ne zaman nasıl vuraacağını bilmeyen, iktidar perspektifinden yoksun, pragmatist bir örgütlenmenin doğru yanlış ayrımında ki tutumu, elbetteki bu hattın ideolojik dokusundan beslenmektedir. Kemalizmle bağları tam olarak kopmamış, sistem içi bir mücadele hattına hizmet eden bu çizgi (ki sivil toplumluluğun yansımasıdır), sol söylemler altında pasifist bir hatta sürüklenmektedir. Yaslandığı ana sınıf katmanı ise küçük burjuvadır. Ondanrki ki kendi yanlışlarını kabullenememekte ve sınıf kimliğinden vazgeçmemektedir. Sınıf mücadelesinin doğası yengi ve yenilgilerin üzerinde kuruludur. MLM bilimi ışığında sebatla ilerlemeyen, somut şartları tahvil edip doğru politikaları belirlemeyenlerin yaşam şansı da

yoktur. Doğallığında bizler çürüme ve yok olmayı MLM bilimi ve onun pratikteki uygulanasına göre ele almaktayız. Bunun ötesinde ki her türlü belirleme sakat ve yanıltır. DHKP-C saatini ölüm oruçlarına ayarlayarak mücadelenin bütün döngüsünü bu kulvarda ele almakta ve kendi yanlış pratiğini benimsemeyenleri de tasfiyeci, ihanetçi ilan etmekte ve bu ayarın asla bozulmasını istememektedir. Neredeyse ölüm oruçları döneminden önce bütün herkesi devrimci ilan edip, ölüm oruçlarındaki tavrılarına göre ise ihanetçi, tasfiyeci, hain, dönek vb olarak itham etmeye gidecektir ki yaptığı da bundan pek farklı değildir. Devrimci Sol’un mantığından hareket edersek bugün nasıl olduğuna, hangi amaca hizmet ettiğine bakmaksızın en çok ‘direnenin’ en devrimci olarak ilan edilmesi gerekmektedir. Yine aynı mantıkla hareket edip bir belirlemeye gidersek, Türkiye-Kuzey Kürdistan’daki en devrimci örgütlenme PKK’dır. Çünkü Devrimci Sol’un mantığına göre bakacak olursak son otuz yıldır bu topraklarda nice ölüm olarak en çok direnen, savaşan, bedel ödeyen Kürt ulusal hareketidir. Bir tablo şeklinde sıralama yapıp PKK’den sonra en çok ben direndim, sen şu kadar, o bu kadar direndi vb küçük burjuvaziye has, realiteden uzak tartışmalara saplanıp kalırız. Evet emperyalist kapitalist sistem yerli uşakları aracılığıyla da dünya genelinde tam bir tasfiyecilik rüzgarı estiriyor. Ve oldukça sert esen bu tasfiye rüzgarından en çok etkilenenler listesine, Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimci hareketini eklemek mübalağa olmayacaktır. Yaşanan bu süreçten başı dik çıkabilecek ve devrimci görevleri omuzlamak sadece ve sadece DHKP-C’li dostlarımızı sandığı gibi ‘direnmekle’ olmaz. Devrimci rotada her türlü fırtınaya ve gemiyi terk edenlere rağmen sebatla ilerlemek bizleri devrim limanına yaklaştıracak yoldur. Bu saldırılar esasta

dıştan, düşmandan gelen saldırılardır ve doğru yerden karşılandığında aşılması mümkün olan bir durumdur. Fakat birde içten gelen, kendi ideolojisi-programi-strateji ve taktikleri sonucu en başından yaşanan bir tasfiye rüzgarı vardır ki işte DHKP-C’nin de içinde olduğu ve bu haliyle kurtulma şansı bulunmayan bir tasfiye ile karşı karşıyayız. Ideolojik olarak Marksizm’den etkilenmiş bu küçük burjuva dostlarımızın iktidar olma algı ve yürüyüşleri de, bunun yansıması olan politikaları ve birçok olgu ve olaya yaklaşımları da tam da tasfiyeciliğın kendisini ifade etmektedir. Bundan kurtulmanın ise tek bir yolu vardır, oda; MLM bilimine sıkı sıkıya sarılmak ve bu rotada yol almaktır. Fakat DHKP-C’li dostlarımızın bunu başaracak ne sınıfsal dokuları ne de istekleri vardır.

Bir hareketin tasfiyeci olup olmadığını ölüm oruçları ya da başka bir eylem belirlemez (mutlaka etkisi olacaktır), tasfiyeci olup olmadığını yukarıda da belirttiğimiz gibi, ideolojisi-programi ve pratik hattı belirleyicidir. Aksi takdirde hizmet ettiği amaca bakmadan emperyalizme karşı direnen herkesi devrimci ilan etmek gerekmektedir. DHKP-C bu tür pratiklere devrimci ilan ederek kendi tasfiyeci ve sistem içi uzlaşmacı hattını gizlemeye çalışıyor. Soldan yapılan açıklamalarla devrimci pratiğın örölmediğini görmek için kahin olmaya gerek olmadığı ortadır. Tasfiye sadece sağ söylem ve pratiklerle ortaya çıkmaz, sol söylem ve pratiklerde esaslı itibariyle tasfiyeciliğın diğer yönüdür. Sözde sol özünde ise sağ liberal söylem ve pratik, işte Devrimci Sol’un çark ettiği yer. Ben tasfiye olman söylemi kimseyi tasfiyeden kurtarmıyor. Dolayısıyla DHKP-C çizgisinin gideceği yerde sistem içi bir kulvar olacaktır. Hem ideolojik hattı hem de sınıfsal dokusu bu durumu beslemektedir. Bu arada bir şeyin daha altını çizmek olursak Devrimci Sol dergisinin bahsettiği sivil toplumluluk olgusu da tam da bu pratiğe denk düşmektedir.

Karakolda işkenceye maruz kalan kişi 155'i ararsa ne olur?

24 Ekim 2010 Pazar günü gece yarısı polisler tarafından götürüldüğü Kuştepe Polis Merkezi'nde dövüldüğünü söyleyen Sezer Çelenk (39), "karakolda 155'i arayarak yardım istedim. Telefondaki polis, 'Orada kameralar vardır. Bir şey yapamazlar' yanıtını verdi" dedi. Mecidiyeköy'de üç arkadaşıyla birlikte dolaştığı sırada kimlik soran polislerin hakaretlerine uğrayan Sezer Çelenk, duruma tepki

göstermesi üzerine götürüldüğü Kuştepe Polis Merkezi'nde, bir grup üniformalı polisin kendisini darp ettiğini söyleyerek savcılığa suç duyurusunda bulundu. Yüzünden yaralanan evli ve iki çocuk babası Çelenk, "Karakolda 155'i arayarak yardım istedim. Telefonu elimden alarak beni hastanelik ettiler" diye konuştu. Çelenk yaşadıklarını şöyle anlattı: "Bana ağza alınmayacak küfürler

ettiler. Kuştepe Polis Merkezi'ne götürüldüğümde hakaret ve küfürler devam etti. Yasal yollara başvuracağımı söylediğim zaman, küfreden polislerden birisi 'Cumhurbaşkanına kadar yolun var' dedi. Karakolun içinden 155'i arayarak yardım istedim. Mağdur olduğumu belirtip ekip göndermelerini istediğimde telefondaki polis 'Orada kameralar vardır. Birşey yapamazlar' yanıtını verdi. 155'in

kayıtlarında bu konuşmalar mutlaka olmalı". 'Çelenk olayla ilgili ifadelerine şöyle devam etti: "155'i aradığım sırada memurlardan biri elimden telefonu zorla aldı. 3-4 üniformalı polis beni darp etmeye başladı. Yaklaşık 15 dakika dayak yedim. Beni darp eden polisleri net bir şekilde hatırlıyorum. Olayı seyreden başka bir polisin 'Bu adam ölecek, hastaneye götürün' dediğini duy-

dum. Sonra kendimden geçmişim" dedi. Sabaha karşı hastaneye götürüldüğünü belirten Çelenk, şikâyet dilekçesinde, "Polisler beni dövüp burnumu kırdı. Hastaneden darp edildiğime dair rapor istememe rağmen vermediler" dedi. Adli Tıp Kurumu'nun ön raporuna göre Çelenk'te, burun sırtında ödem, sıyrık şeklinde yaralar, burun kanaması tespit edildiği belirtildi.

Öğrenciler yalan kurgularla içerde tutuluyor

İzmir 10. Ağır Ceza Mahkemesi'nde yapılan yargılamada ortaya çıkan gerçekler mahkemelerin kimin hizmetinde olduğuna dair net ipuçları veriyor. Polis yalan kurgularla davacı oldu, mahkeme ise gözle görünür çelişkilerle dolu yalanları görmezden gelerek polisin davacı olduğu kişileri tutuklama kararına devam dedi. İzmir Ege Üniversitesi kampüsünde 27 Mart tarihinde düzenlenen bir etkinlik dolayısıyla 1 Nisan'da evlere yapılan baskınlarda gözaltına alınan ve "Kolk görevlerine saldırma ve yağmalama" iddiasıyla tutuklanan Barış Okuducu, Mehmet Fatih Kurt, Ufuk Aydın, Faruk Kara, Mahsun Ataman ve Veysel Akkurt 7 ay sonra ilk kez hakim karşısına çıktı. İzmir

10. Ağır Ceza Mahkemesi'nde yapılan yargılamada öğrencilerin 'örgüt üyesi olmak' ve 'polise mukavemet etmek' iddiasıyla cezalandırılmaları istendi. Davada polislerin daha önce öğrenciler hakkında verdiği ifade, kendilerine saldıranların 6 kişi olduğunu belirtmesinin ardından Mahsun Ataman adlı öğrencinin olaylar olduğu sırada derste olduğu ve etkinliğe katılmadığının iddianamede yer almasıyla birlikte polislerin yalanı mahkeme tarafından görülmüş oldu. Ancak polis ifadesinin çelişkilerle dolu olmasına rağmen mahkeme heyetinin polislerin ifadesini 'delil' olarak değerlendirdi. Mahkeme ayrıca üniversitede 27 Mart günü yaşanan olaylar öncesi polis tarafında çekilen görün-

tüler de iddianamede delil olarak yer aldı. Söz alan öğrenciler de bahsi geçen olayların birer senaryodan ibaret olduğunu ve polisi darp etme gibi bir olayın yaşanmadığını ifade ederek, tahliye talebinde bulundu. Müdafii avukatlardan Bahattin Özdemir'de, hazırlanan iddianamede yer alan görüntülerin olaylardan 4 saat önce çekilen görüntüler olduğunu kaydederek, olayların yaşandığı anda tutuklu bulunan öğrencilerin polisi darp ettiklerine dair tek bir somut delil bulunmadığını ifade etti. 'Mağdur olduk' diyen polislerin vermiş olduğu ifadelerin gerçek dışı olduğunun görüldüğünü dile getiren Özdemir, "Bu da gösteriyor ki, öğrenciler tamamen keyfi olarak tutuklan-

mıştır. Ve iddianamede yer alan darp ve gasp olayında sadece iki polisin ifadelerine kanaat getirilmesi ile bu davanın açılması, öğrencilerin tutuklanması hukuki değildir. Bu durum biran önce son bulması gerekiyor. Savcının bir senaryo iddianamesi değil de, gerçek bir iddianame ile mahkeme heyetinin karşısına çıkması gerekiyor" dedi. Yapılan yargılama sonucunda mahkeme heyeti polisin çelişkili ifadelerine dayanarak, Barış Okuducu, Mehmet Fatih Kurt, Ufuk Aydın, Faruk Kara, ve Veysel Akkurt'un tutukluluk hallerinin devamına, Mahsum Ataman'ın ise tahliyesine karar verdi. Mahkeme ileri bir tarihe erteledi.

18 yıldır korunan Rambo lakaplı Üsteğmen Salih Üner sonunda ceza aldı

1992 yılında gittikleri köyde, gözaltına alınarak işkenceyle öldürülen Abdulkadir Kurt'la ilgili 18 yıl sonra görülen duruşmada, Rambo lakaplı üsteğmen Salih Üner ağırlaştırılmış ömür boyu hapis cezasına çarptırıldı. Yargılanan sanıklardan 14'ü beraat etti. Bismil'in Ağılı Köyü'nde 1992 yılı Nisan ayında operasyon düzenleyen askerler köylülerden bazı kişileri, PKK'ye yardım ettikleri iddiasıyla gözaltına aldı. Köylülerden 36 yaşındaki Abdulkadir Kurt, 19 Nisan 1992 günü gözaltındayken öldü. Adli Tıp Kurumu, ölüm nedenini Kurt'un makatına cop sokulmak suretiyle 'rektum yırtılmasına bağlı iç ve dış kanamaya bağlı ölüm' olarak açıkladı. Kurt, ailesinin şikayeti üzerine, 1994 yılında, 15 asker hakkında 'İşkence yapmak suretiyle adam öldürmek', 'İştirak etmekten' ömür boyu hapis istemiyle dava açıldı. Dava 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nde başladı. Ancak sanıklar asker olduğu için dosya 7'nci Ko-

lordu Komutanlığı Askeri Mahkemesi'ne gönderildi. Askerlerin görevden ayrılmasıyla dosya yeniden ağır ceza mahkemesine döndü. Mahkemeler arası uyumsuzluk durumu yıllarca sürdü. Son olarak Diyarbakır 3'üncü Ağır Ceza Mahkemesi'nde yapılan karar duruşmasına, tutuksuz yargılanan 15 sanık katılmazken, Abdulkadir Kurt'un oğlu Mustafa Kurt ile avukatı ve bazı sanık avukatları katıldı. Duruşmada, savcı mütaalasından üsteğmen Salih Üner'in, 'İşkence yapma suretiyle adam öldürme' suçundan ağırlaştırılmış ömür boyu hapis cezasına, diğer sanıkların ise beraatine karar verilmesini talep etti. Mahkemede sanık Salih Üner Rambo lakaplı kişinin kendisi olduğunu kabul etti. Mahkeme Salih Üner'i, 'eziyet çektiler' kasten öldürme' suçundan ağırlaştırılmış ömür boyu hapis cezasına çarptırdı. Mahkeme, Üner, hakkında dosyaya yansıyan geçmişteki hali, fiilden sonraki davranışları, olayı ört-

bas etme konusundaki çabaları, olay nedeniyle pişman olduğuna ilişkin bir halinin görülmemesi nedeniyle indirim uygulanmasına yer olmadığını da kararlaştırdı. Mahkeme diğer sanıkların yönetilen suçu işledikleri sabit olmadığı gerekçesiyle beraatlarına karar verdi. İşkenceyle öldürüldüğü belirtilen Kurt'un oğlu Mustafa Kurt, diğer askerlerin de cezalandırılmasını gerektiğini belirterek, davayı Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AİHM)'ne taşıyacaklarını söyledi. Mahkemenin verdiği karar değerlendiren sanık avukatı Mehmet Bozkurt, davanın zaman aşımına uğrama ihtimali bulunduğu gerekçesi ile dönemin diğer komutanlarının da yargılanması için davayı temyiz etmeyeceklerini söyledi. Dönemin diğer komutanlarının da olayda rolü olduğunu belirten Bozkurt, "Eğer davanın zaman aşımından düşme durumu olmasaydı, kesinlikle davayı temyiz götürürdük" dedi.

Şüpheli asker ölümleri devam ediyor

Konya'nın Cihanbeyli ilçesine bağlı Yeniceoba (Incow) köyü nüfusuna kayıtlı Vural Erginkan'ın 21 Ekim 2010'da akşam saat 16.00 sıralarında askerliğini yaptığı Hakkari'de nöbet tuttuğu sırada "intihar" ettiği ileri sürüldü. Vural Erginkan'ın ölüm haberi Yeniceoba Karakol Komutanı tarafından aileye bildirildi. Kürt kökenli olan Erginkan'ın terhisine 6 gün kala gerçekleşen bu ölüm, akıllara 'son yıllarda artan şüpheli asker ölümlerinden biri mi?' sorusunu getirdi. Hakkari'den ölüm haberini alan Erginkan ailesi, bu ölümün sıradan bir ölüm olmadığını düşündüklerini, oğullarının çok sıkıntı içinde olduğunu bildiklerini belirttiler. Kürt kökenli bir aileden gelen Erginkan'ın ölümü, intihardan ziyade bir cinayet şüphesi uyandırmaktadır. Erginkan ailesi olayın cinayet olma olasılığının yüksek olduğunu, kendilerine Vural'ın nöbet sırasında kendisini vurarak intihar ettiği yönünde bir bilgi verildiğini belirtti. Terhisine 6 gün kala bir askerinin intihar etmesinin mümkün olmadığını belirten aile, bu açıklamanın inandırıcılıktan uzak olduğunu belirtti. Erginkan ailesi yaptığı açıklamada, "Vural'la yaptığımız telefon konuşmalarında bazı askerlerin ve komutanların kendisine baskı yaptığını anlatmıştı. Çok sıkıntılı günler yaşıyordu. Baskı altındaydı. Bizim çocuğumuzu öldürdüler. Bu olayın peşini bırakmayacağız" dedi. BDP Milletvekili Hamit Geylani, Vural Erginkan'ın ölümüyle ilgili mecliste Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın cevaplaması için bir soru önergesi verdi. Önergede Vural Erginkan'ın ölümü hakkında ailesine hiçbir somut açıklama yapılmadığına ve Erginkan'ın intihar ettiğine dair hala şüpheler bulunduğu dikkat çekildi. Komutanlık bünyesinde yapılan otopsinin kabul edilmesinin de ayrıca sorgulanması gerektiği belirtildi.

Hakkari'de devlet köylüleri taradı

Hakkari'nin Şemdinli İlçesine bağlı Ortaklar (Besosin) Köyü'ne baskın düzenleyen Jandarma, köylüleri kurşun yağmuruna tuttu. Açılan ateş sırasında evine gitmekte olan 18 yaşındaki İzzet Demir, kalçasına isabet eden kurşunla yaralandı. Federal Kürdistan Bölgesi sınırında yer alan Ortaklar (Besosin) Köyü, askerler tarafından, köye kaçak mazot getirildiği iddiasıyla basıldı. Ortaklar Jandarma Karakolu'ndan gelen askerlerle köylüler arasında çıkan tartışma sonrası, askerler tarafından köylülerin üzerine rastgele ateş edildi. İzzet Demir adlı köylü, kalçasından vuruldu. Yaralanan Demir, köylüler tarafından araçla Şemdinli Devlet Hastanesi'ne getirildi. Olay sırasında k öyde gergin anlar yaşandı. Köyde halka karşı terör estiren askerlerin Demir'i vurduktan sonra zırhlı araç içerisinde darp ettikleri görgü tanıkları tarafından ifade edildi.

İzzet Demir hastanede ziyaretçi akınına uğradı

İzzet Demir askerler tarafından yaralı halde darpedildiği sırada, köylüler tarafından askerlerin elinden alınarak hastaneye götürüldü. Jandarma tarafından vurulan İzzet Demir hastanede ziyaretçi akınına uğradı. BDP İlçe Başkanı Reşit Erbaş vurulan köylüyü ziyaret edenler arasındaydı. İlk müdahaleli yapılan Demir, daha sonra Yüksekova Devlet Hastanesi'ne sevk edildi. Demir'in durumunun iyi olduğu bildirildi. BDP Milletvekili Hamit Geylani, Şemdinli'nin Ortaklar Köyü'nde yaşanan bu olayla ilgili Meclis'te Tayyip Erdoğan'ın yanıtlaması için bir soru önergesi verdi. Geylani önergede, Demir'in Ortaklar jandarma Karakolu'ndan gelen askerler tarafından vurulup zırhlı araç içerisinde darp edildiğini, Demir'in köylüler tarafından hastaneye götürüldüğünü söyledi. Olayın bir an önce araştırılarak aydınlatılması gerektiğine değinen Geylani, sorumlular hakkında yasal işlem yapılması gerektiğini belirtti.

Cezmi Ersöz'den 'Kitaplarınızı Kürtçe yayınlataın' çağrısı

Cezmi Ersöz'ün çağrısıyla bir araya gelen çok sayıda yazar ve araştırmacı "dillerin kardeşliğini" savunmak için "kitaplarınızı Kürtçe yayınlataın" kampanyası düzenleyecek. Kampanya 1 Kasım'dan itibaren İHD İstanbul Şubesi'nde yapılacak bir basın toplantısıyla başlatılacak.

Çok sayıda yazar ve araştırmacı kampanyaya katılarak, kitaplarını Kürtçe yayınlaya-

caklar. Kampanyanın hedefleri arasında, çok sayıda eserin Kürtçe çevirisinin yapılarak okurlara kazandırılması da var. Kürtçe üzerine baskılara da değinilen bu kampanyada anadilde eğitimin de meşru bir hak olduğunun altı çizilecek.

Cezmi Ersöz, kampanyayla ilgili şu açıklamaları yaptı: "Başbakan Erdoğan sanki Kürtçe kendi malıymış gibi 'ben alırım ben veri-

rim' havasında. Halkların dili lütuf olarak sunuluyor. Bu topraklarda konuşulan bütün diller tehlike altında. Kürtçe'den başlayarak, yazarlar dillerin kardeşliğine katkı sunacak" dedi. Ersöz, duyarlı yazarların ve araştırmacıların Kürt dilinin yaşatılması için bu sürece katkı sunmalarını beklediklerini belirtti.

Bu kampanyaya destek veren kişi ve ku-

rumlardan bazıları şöyle sıralanıyor: PEN, Eğitim-Sen, Halkevleri, Genç-Sen, Sosyalist Gençlik Federasyonu, Kürt Dil Bilimcisi Fehim Işık, Çağdaş Hukukçular Derneği, Şair-Yazar Yelda Karataş, Şair-Yazar Seza-i Sanoğlu, Tarihçi Erdoğan Aydın, Şair Tefik Taş, Gazeteci-yazar Ragıp Zarakolu, Şair Enver Ercan, Yazar Ümit Kıvanç, Şair Tank Günersel, Yazar Bilgesu Erenus.

Ez livirim (buradayım)

Son dönemde "demokratik açılım" projesi kapsamında faşizmin bataklığında çürüyen Türk devletinin somut gerçekliği AKP ve Gülen cemaatinin taşeronluğuyla "iyiye-güzele dönüşüm"e evrildiği safsatası gündemi meşgul ederken, toplumsal muhalefetin en etkin dinamiklerinden Kürt ulusal hareketine mensup siyasetçiler ise bir bir tutuklanıyor ve yüzlerce yıla varan cezalarla yargılanıyor. Yargılamanın esasını oluşturan yok etme ve asimilasyona ise en güzel cevabı yine yargılanan Kürt siyasetçiler veriyor: Ez li vir im (Buradayım).

Devletin stratejist uzmanları tarafından servis edilen, polis tarafından hazırlanan fezlekelerin "Cumhuriyet" savcılar tarafından ele alınarak, fezleke içerisindeki "eksikliklerin" giderildikten sonra hazırlanan klosörler dolusu "suç" iddialarının ardından açılan ve kamuoyuna KCK davası olarak sunulan, Kürt siyasetçilerinin "yargılandığı" dava, demokrasi kokulu tatlı rüzgarların esintisinden, Diyarbakır Adliyesi'nde sürüyor.

Diyarbakır Adliyesi'nde görülen 152 sanıklı davada tutuklu bulunan Kürt siyasetçilerinin Kürtçe savunma yapmak istemesi, devletin zehirli dişlerinin görünmesine neden olurken, avukatların davanın niteliğinin açığa çıkması için yaptığı çeşitli başvurular ise mahkeme heyeti tarafından yok sayıldı.

Duruşma salonuna getirilen tutuklu sanıklar ile aileleri arasında fiziki ve sözlü temasın sağlanmaması için 50'ye yakın jandarma görev alırken, sanıklar ve yakınları arasına etten duvar örüldü. Sanık avukatlarının tüm taleplerine rağmen dışarı çıkartılmayan ve yapılan ev baskınlarında yer aldıkları belirtilen polisler de sanık ve sanık yakınları ile avukatlar arasında kordon oluşturdu. Sanık yakınları, tutuklu sanıklara zafer işaretleriyle selam verirken, sanıklar da aynı şekilde karşılık verdi. Duruşma öncesi tutuk-

lu sanık Cebrail Kurt ayağı kalkarak, "Arkadaşlar olarak bütün salonu selamlıyoruz" demesi üzerine sanık yakınları alkış tuttu. Yapılan yoklama ile başlayan duruşmada ismi okunan Kürt siyasetçiler, Kürtçe savunmadaki ısrarlarını bir kez daha dile getirmek için Kürtçe "Ez li vir im (Buradayım)" dedi. Rahatsızlıkları nedeniyle duruşmaya katılamayan isimlerin okunduğu sırada da tutuklu sanıklar "Nexweş e (Hastadır)" şeklinde cevap verdi. Kürtçe savunmaya destek

Diyarbakır Cumhuriyet Başsavcılığınca hazırlanan 7 bin 578 sayfalık iddianamede, 104'ü tutuklu, 152 kişi hakkında "devletin birliğini ve bütünlüğünü bozma", "örgüt üyesi ve yöneticisi olmak", "örgüte yardım etmek" iddiasıyla, 15 yıl ile ağırlaştırılmış müebbet arasında değişen hapis cezaları isteniyor.

Kürtçe savunma talebinin reddedilmesi Kürtçe pankart ve dövizlerle protesto edildi. "Siyasi tutukların özgürlüğü Kürt halkının özgürlüğüdür", "Ne siyasetmedarên Kurd bên darizandin, bila yên ku 4.000 gundên Kurdan gewitandin bêne darizandin", "Em xwe-seriya demokratik slav dikin" pankartları arasında toplanan binlerce kişi, sık sık "Öcalan", "Bijî serok Apo", "Erdoğan kerdogan tû qurbana Öcalan" sloganları attı.

Diyarbakır Adliyesi'nde yargılanan Kürt siyasetçilere ısıklık ve zılgıtlarla selam verdi. Adliye, çevik kuvvet polisleri tarafından abluka altına alınırken, Silvan'dan gelen kitlenin Kürtçe taşıdığı "Siz dilimize kelepçe vuramazsınız" pankartı ile mahkemede Kürt siyasetçilerin anadilde savunma taleplerinin reddedilmesi protesto edildi. Bin 700 Kürt siyasetçinin serbest bırakılmasının Kürt ulusal sorununda karşılıklı mutabakatın işleminde belirleyici bir yerde durduğunu öne süren BDP Grup Başkanvekili Akat Ata, "Başbakan adım atacaksa bugün bu meydanı dolduran halkımız kadar

cesaretli olmalıdır. Barış demek savaş demekten daha zordur" dedi.

Burjuva feodal medya ve "KCK" davası

Ülkemizde sağ ve sol düşünce muhafazakarlığını derinden sarstıklarını inanan, toplumsal dinamiklere "Hoca" olmak isteyen yeni liberal tayfamız, devletin kabanıp dökülen yerlerine liberal menşeli boyalarla müdahale ederek gelişen dava sürecini kotarmaya çalışırken, öte yandan yeni değişime tam destek veren Zaman, Habertürk, Sabah ve Star gibi burjuva feodal gazeteler ise dava sürecinde ortaya atılan "suç" iddialarının doğruluğunu toplumdaki kemige büründürmek için, fazla mesailerde ürettikleri manşetlerle sürece yön vermeye çalışıyor. Türk devletin AKP eliyle hizaya soktuğu dinamikleri yeni sürece enterge edilirken, bu dinamiklerin kullandığı "demokrasi", "eşitlik", "korku imparatorluğuna hayır", "millet iradesi öne çıkacak", "derin yapılanmalar bitecek" şeklindeki safsatalar ile devletin kurumsallaşmış faşizmi kolay kolay maskelenemeyeceği yaşanan gelişmelerdeki olgularda kendisini her seferinde açığa çıkartıyor. Özellikle asker, polis, yargı, ekonomi ve siyasi bürokratik alandaki devlet örgütlenmesi ve bağımsız gibi görünen fakat devletin hakim güçlerinin toplum içerisindeki ajan ve aktivistleri durumunda olan kimi meslek odası, sendika, basın yayın organı, çeşitli sivil bürokratik kurumlar devletin sürece uygun değişiminde adımlarını sağlam atması için takındıkları tavırın esas gücünü "korku imparatorluğundan" daha doğrusu devletin halk üzerinde uyguladığı faşizminden aldığı bir gerçek.

Belirtmek gerekir ki; burjuva medya gurupları içerisinde yer edinen liberal cemaatin üyelerinin çıkardıkları "ses" belirleyici bir yerde durduğunu öne süren BDP Grup Başkanvekili Akat Ata, "Başbakan adım atacaksa bugün bu meydanı dolduran halkımız kadar

triyoruz" diyen sol görünümlü liberallerin bu tutumlarından hareketle sol ve devrimci dinamikleri değişim sürecine eklemek isteyen bu zati muhterem bay ve bayanların, 'KCK' davasında devlete "ne yapmaya çalışıyorsunuz" demelerinin altında gerçek demokrasiden yana bir tavır tutum aranması gerekir. Bilhassa bu yaklaşımda, devletin yeni sürece bütün toplumsal dinamikleri kendi denetimine çekmesine hizmet eden bir yaklaşım vardır. Liberallerin çokça bahsettiği "değişim iyiyeye dönüşür" belirlenmesi veya diğer popüler tanımlarıyla "yetmez ama evet" mantığının geldiği nokta, devletin toplumsal dinamikleri AKP eliyle denetimine almasına hizmet etmekten öteye geçmemektedir. İdianamede yer alan saçmalıklan, kriminal laboratuvarlarından geçirerek, yargılanan Kürt siyasetçileri toplum karşısında ipe geçirilmesi gerekenler olarak lanse eden, AKP ve cizgisini meşrulaştırıp, PKK'nin meşruluğuna saldırın burjuva-feodal medya, yaptığı bu kirli ataklarla devletin yürüttüğü sistematik tasfiye saldırısına güç katmak istemektedir. Manşet ve haberlerin diline yorumuna ve nereye yönlendirildiğine kafa yordüğümüzda bu sonuç çıkacaktır.

Bir yandan AKP'nin hakim sınıflar için imtiyaz, ezilenler için diktatörlük demokrasisine var gücüyle destek veren burjuva-feodal medya, diğer yandan Kürt ulusal hareketinin hak aramasını "terör" olarak lanse ederek, Türk hakim güçlerinin Kürt ulusu üzerindeki siyasi ilhakına kan taşımaktadır. Birkez daha belirtmek gerekir ki davaanın seyrine ilişkin burjuva feodal medyanın bu yaklaşımı devletin dışındaki gelişmemektedir. Ve liberallerin bu dava sürecinde takındıkları ikircikli tavırdaki devletin toplum içerisinde teşhir olan yüzünü maskelemekten öteye geçmeyecektir.

Dersim'de çatışma

Dersim'de son dönemlerde başlatılan operasyonlarda çatışmalar yaşanıyor. TSK sonbahar sürecinin başlamasıyla beraber Dersim'in hemen her yerinde operasyonlarını yoğunlaştırmış durumda. Yaklaşık bir ay önce 5 ayrı bölgeye üç ay süreyle giriş yasağı konulmuştu. Kadısırtı, Dokuzkayalar, Aliboğazı, Kutuderesi ve Munzur-Mercan dağları ile bu dağlar arasında kalan vadiler, 17 Eylül 2010 ve 17 Aralık 2010 tarihleri arasında sivililerin girişine kapatılmıştı.

Operasyonlar artıyor, çatışmalar sürüyor!

Dersim'in hemen her karış toprağında operasyon düzenleyen TSK ile gerillalar arasında çatışmalar yaşanıyor. Ovacık ilçesi Garipuşağı bölgesinde operasyonlarını arttıran TSK ile HPG arasında yaşanan çatışmada 4 HPG gerillası şehit düşmüştü. Yaşanan bu çatışmalarla birlikte operasyonları yoğunlaştıran TSK özellikle Ovacık, Kutuderesi, Aliboğazı ve merkeze yakın köylere yoğunlaşıyor. Kutu deresi bölgesine yoğunlaşan TSK Zel Dağı ve Roj Deresi'ne skorsky helikopterlerle hakim tepelere askerler bırakarak, operasyonu, Kobra tipi helikopterlerin bölgeyi bombalamasıyla sürdürdüğü bildirildi.

Şehit düşen 3 HPG gerillası kayıp!

Dersim'in Ovacık ilçesine bağlı Tornoza-Wenk mıntukasında 13-14 Ekim tarihleri arasında başlatılan operasyonda çıkan çatışmada yaşamını yitiren 4 HPG gerillasının naaşları ortada yok. BDP Dersim Milletvekili Şerafettin Halis, 2. Barış Gurubu Üyesi Aysel Doğan, İl Genel Meclis Başkanı Serdar Erdoğan, BDP İl Başkanı Murat Polat, BDP İl ve İlçe yöneticileri, BDP Diyarbakır İl yöneticileri, Demokratik Haklar Federasyonu üyeleri, MEYA-DER yöneticileri ile Ovacık'a giden aileler, Ovacık Cumhuriyet Savcılığı'na başvurdu. Ovacık ilçesinde savcılığa baş vuran ailelere 'cenazeler çatışma alanında bırakıldı 3 gün sonra gidildiğinde yoklardı' cevabı verildi.

Mahallede karakol baskını!

Dersim cumhuriyet mahallesinde HPG gerillaları tarafından Cumhuriyet karakoluna saldırı düzenlendi. Yaşanan çatışmada 1 HPG gerillası şehit düştü. HPG Ana Karargah Komutanlığı tarafından yapılan açıklamada 4 özel hareket timinin öldürüldüğü belirtildi. Yaşanan çatışmada şehit düşen gerilla ise toprağa verildi.

Merkez köylerde, köylülere baskı var!

Dersim merkez köylerde başlatılan operasyonda askerler köylülere tehdit ediyor. Dinar deresinde HKO gerillaları ile askerler arasında çıkan çatışma ile birlikte çevre köylerde askerler köylülere tehdit ediyor. Askerler köylere giderek 'onları siz besliyorsunuz, onların peşindeyiz, hepsinin canını alacağız' vb. söylemlerle tehdit ve hakarete uğrayan köylüler üzerinde fiili olarak 'OHAL' uygulanıyor.

Akın Birdal'a saldıran Bilgehan Şimşek'in arkasında kimler var?

BDP İstanbul Milletvekili Akın Birdal'a saldıran tutuklu sanık Bilgehan Şimşek mahkemede verdiği ifade "Bayan hariç kim olsa saldıracaktım" dedi. Sanığın mahkemede verdiği ifade, olayın organize bir saldırı olduğuna dair önemli bilgiler verdi. Bilgehan Şimşek'in saldırı öncesinde, sık sık askerler ve polislerle telefon konuşmaları yaptığı tespit edildi. Mahkemede ki

ifadesinde Şimşek, 2 Eylül'de Batman'a Osman Baydemir'e saldırmak için gittiği ancak yapmadığı için geri döndüğü, İstanbul'da ise BDP Eşbaşkanı Selahattin Demirtaş'a saldırmayı planladığı öğrenildi. 12 Eylül anayasa referandumunda "boykot" çalışmalarını için gittiği Bursa'da düzenlenen miting sırasında BDP Milletvekili Akın Birdal saldırıya uğ-

ramıştı. Saldırını gerçekleştiren Bilgehan Şimşek çıkarıldığı mahkeme tarafından tutuklanmıştı. Şimşek'in mahkemede verdiği ifade "saldırını tek başına yapmadığı, saldırının organize olduğuna dair önemli bilgiler verdiği belirtildi. Savcılık tarafından hazırlanan soruşturma tutanağında, Şimşek'in "toplumu korku ve paniğe sevk ettiği" tespiti yapıldı. Şimşek'in "görevli memura

görevinden dolayı kasten yaralama" suçlarından dolayı 8.5 yıl hapisle cezalandırılması isteniyor. Bilgehan Şimşek'in Büyük Birlik Partisi (BBP) sempatisini olduğu ve sık sık milliyetçi eylemlere gittiği, BDP Eşbaşkanı Demirtaş'a da saldırıyı planladığı ancak bu hedefini gerçekleştiremediği belirtildi.

Aynur Çamalan işe iade davasını kazandı

4 Şubat 2010'da düzenlenen TEKEL işçileriyle dayanışma eylemine katıldığı için 13 yıldır çalıştığı TÜBİTAK'tan atılan Aynur Çamalan açtığı işe iade davasını kazandı.

TEKEL işçilerine destek verdiği için TÜBİTAK tarafından işine son verilen Aynur Çamalan, 7 aydır yürüttüğü direniş ve hukuki mücadele sonucunda

işe iade davasını kazandı. Ankara 17. İş Mahkemesi'nde görülen davanın karar duruşmasında mahkeme, geriye dönük haklarıyla birlikte (maaş ve sigorta primleri) işe iade edilmesi yönünde karar verdi.

Konuya ilişkin TÜBİTAK önünde bir açıklama yapan Aynur Çamalan sürecin hukuki boyutlarına

ve 228 günlük direnişine dair vurgular yaptı. Hukuki sürecin, gelen destekler ve fiili direnişle kazanılmış olduğuna değinen Çamalan, bu kazanımın işçi sınıfının bir kazanımı olduğunu ifade etti.

Doğru kanallarda örgütlenirsek kazanırız

Örgütlü mücadelenin önemini dile getiren Çama-

lan, "İşçi sınıfının bir neferi olarak verdiğim mücadeletin ilk aşamasını kazanmış bulunuyorum" dedi.

Sınıf dayanışmasına dikkat çektiği açıklama da Çamalan, şu ifadelerde bulundu: "TEKEL işçilerine destek verdiğim için, sınıf dayanışması yaptığım için, sendikal faaliyet yürüttüğüm için, duyarlı bir

insan, ayakta duran bir kadın ve anne olduğum için işten atıldım. İşçi ve emekçiler ancak bir araya gelerek ve doğru kanallarda örgütlenerek kazanabilirler."

Çamalan, fiili olarak işe dönene kadar mücadeleye devam edeceğini vurgulayarak, açıklamayı sonlandırdı.

Devlet, Kürt işçileri potansiyel suçlu olarak görüyor

Bursa'da yaşanan sel felaketi sonrası mağdur olan Kürt işçilere kimse yardım etmiyor. Karadeniz Bölgesi'nde yaşanan ırkçı saldırılara, bir yenisi de Bursa'da eklendi. Yenişehir Kaymakamı'nın "Eğer size yardım edersek sürekli kalırsınız. Buradan hiçbir zaman gitmezsiniz" dediği öğrenildi

Bursa'nın Yenişehir ilçesi Çardaklı köyünde yaşayan 1500 Kürt işçinin yaranının sarılması bir yana, onları kimse arayıp sormuyor. Diyarbakır, Urfa, Antep, Mardin ve Şırnak'tan gelen işçiler, zor şartlar altında yaşamalarını sürdürmeye çalışıyor. Yaşanan sel felaketi sonrası bütün eşyalarının kullanılamaz halde olduğunu belirten işçiler, elektrik ve su olmadan yaşamak zorunda kaldıklarını söylediler. Çadırılarda 6 aydır yaşayan işçilerden Ali Karataş, "2 ay daha Bursa'da kalacağız. Ürün toplamak için burada kalmak zorundayız. Bulduğumuz yerin mülteci kampından farkı yok. Bizler 20 TL yevmiye alıyoruz. Ancak Bursa merkezden gelen işçilere 35 TL veriliyor. Kürt olduğumuz için köy okulunda ayrımcılığa tabi tutuluyoruz. Çocuklarımızı okula gönderemeyiz durumdayız" dedi. Okulda öğrencilere "Kürt istemiyoruz", "Kürtleri sevmiyoruz" biçiminde sloganlar atılıyor diyen Karataş sözlerine şöyle devam etti: "Tarım sezonu bo-

yunca fasulye, domates, biber ve patlıcan gibi sebzeleri toplamak için genellikle gençler geliyor. Köy kahvehanesine gittikleri zaman hakaretlere uğruyorlar, istedikleri gibi gezemiyorlar. Gençlerimize sürekli laf atılıyor. Aşağılayıcı sözler söyleyip saldırıyorlar. Daha önceden de bu tür olayları yaşadığımız için artık gençlerimiz kahvehanelere ve gezmeye gitmiyorlar. Her yıl Bursa'ya geldiğimiz zaman ilk önce jandarma bizi karşılıyor. Kimliklerimizin fotokopisi alınıp GBT işlemi yapıldıktan sonra çalışmamıza izin veriliyor. Kaymakamlıktan yardım talebinde bulunduk ama 'size yardım edersek buraya yerleşirsiniz' şeklinde cevaplar verdiler" dedi.

Mevsimlik işçilere yapılan bu uygulamaların son yıllarda iyice yaygınlaşması, Kürt işçileri endişelendiren bir boyuta gelmiş bulunuyor. ırkçı saldırıların giderek boyutlanması, yalnızca Kürt oldukları için potansiyel suçlu ilan edilen bu insanların yaşam hakları gasp ediliyor.

Mutaş işçilerinin buruk zaferi

KOCAELİ- Sendikalı oldukları için işten atılan, kıdem tazminatları ve işe iade talepleri kabul edilmediği için Gebze, Mutaş Demir-Çelik Fabrikası'nı işgal eden 25 işçinin eylemi, üçüncü günün ardından sona erdi. Birleşik Metal-İş Sendikası Gebze Şube'sinin yaptığı açıklamaya göre işçilerin taleplerinin kısmen kabul edilmesiyle birlikte eyleme son verilirken, eylemlerin bundan sonra da devam edeceği bildirildi.

Polis işverenin emrinde

Sendika hakkı ve iş tazminatlarının ödenmesi için fabrikada zincirli işgal eylemi başlatan Mutaş Demir Çelik işçilerine destek vermek için fabrika kapısı önünde toplanan sendikacılar ve işçi aileleri polisin gazlı saldırısına maruz kalmıştı. Polisin yoğun bir abluka uyguladığı fabrika kapısında yaşanan olaylar sırasında yaklaşık 10 kişi yaralanmıştı. Direnen işçilere yemek ve su götürülmesini engelleyen ve işçileri yalnızlaştırmaya çalışan kolluk güçlerinin ikinci saldırısı ise akşam saatlerinde gerçekleşmişti. Yaşanan

saldırıların ardından ise fabrika çatısına çıkarak polisin tavrını protesto eden işçilerin aileleri, çadır kurarak, gece fabrika önünde bekledi. DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi ve Genel Sekreter Tayfun Görgün ise fabrika önüne gelerek destek verdi.

İşe iadeye red

Edinilen bilgilere göre, Süleyman Çelebi önce fabrikadaki işçilerle daha sonra ise Gebze Kaymakamı aracılığı ile Mutaş işvereni ile bir görüşme gerçekleştirdi. Yapılan görüşmeler sonucunda, kıdem tazminatı talepleri kabul edildi. Bu gelişmeler üzerine işçiler 04:00 sularında işgal eylemlerini sonlandırarak, fabrikadan ayrıldı. İşçiler hakkında yasal işlem yapılmaması için de işveren ve güvenlik güçleriyle anlaşmaya varıldığı bildirilirken, işçilerin yeniden işe dönebilmeleri konusunda anlaşma sağlanmadı. Birleşik Metal-İş Sendikası Gebze Şube Başkanı Erdoğan Özer, işgal eyleminin sona erdiğini ancak işçilerin fabrika önündeki eylemlerine devam edeceklerini duyurdu.

Munzur AŞ işçileri haklarını istiyor

DERSİM- Munzur A.Ş. işçileri, örgütlenme, sendikal haklar ve daha iyi koşullarda insanca bir ücret talebiyle eylem yaptı. Dersim'in Ovacık ilçesinde bulunan Munzur A.Ş. işçileri daha iyi koşullarda çalışmak ve demokratik haklarını almak için eylem yaptı. Belediye binası önünde toplanan kitle "Sendika hakkımız engellenemez", "Sözleşme hakkımız söke söke alın" sloganları eşliğinde çarşı meydanına yürüyüş düzenledi.

Çarşı meydanına ulaşan kitle burada bir basın açıklaması yaparak taleplerini ve tepkilerini dile getirdi. Munzur A.Ş. çalışanları adına açıklamayı okuyan Cemil Dokur, altı aylık süreci özetleyerek, şirket yönetiminin tavrını eleştirerek haklarını almıyacağı kadar, demokratik haklarını kullanacaklarını dile getirdi. Dokur, "Bizler altı yıldır varlığını sürdüren işletmenin her koşulda üretiminin yapılmasını sağladık, gün geldi her türlü fedakarlığı gösterdik, gün geldi karşılık beklemeden çalıştık. Bizler fabrikanın var olma-

sında emeği geçen ve halen fabrikanın varlığını sürdürmesi için elinden gelen çabayı gösteren işçiler olarak sendika hakkımızın kabul edilmesi ve bir an önce sözleşmeyi oturtulmasını talep etmekteyiz" dedi.

Toplu iş sözleşmesinin altı aydır ertelendiğini ve şirket yönetiminin net bir tarih vermediğini belirten Dokur, "Bizler ne sadaka ne de üretmediğimiz bir şeyi talep etmiyoruz. Yıllardır emek verdiğimiz büyüttüğümüz, işletmenin içinde değerlerden pay istiyoruz. Bu asgari olarak sağlanması ve güvence altına alınmasını talep ediyoruz. Munzur işletmesi yöneticiler sendikamızla biran önce masaya oturmalı ve sorunu karşılıklı olarak çözmeli, demokratik hakkımız olan sendikamızla sözleşme imzalanmalıdır" şeklinde konuştu.

KESK, DİSK, Türk-İş'e bağlı sendikalar ve EMEP, BDP, DHF, Ovacık Kültür Derneği'nin destek verdiği açıklama atılan sloganların ardından sona erdi.

Zonguldak'ta maden işçileri iş bıraktı

Zonguldak'ta Türkiye Taş Kömürü (TTK) Üzülmüş müessesesine bağlı maden ocağında çalışan işçiler maaşlarını alamadıkları için iş bırakma eylemi yaptı. Star İnşaat ve Ticaret AŞ'ye bağlı taşeron firmada çalışan maden işçileri 'maaşlarını düzensiz aldıkları ve kesinti yapıldığı gerekçesiyle iş bıraktı.

Üretim öncesi galeri açma ve taban sürme hazırlık işlemlerinde çalışan 140 maden işçisi TTK Üzülmüş müessesinde taşeron firmaya bağlı olarak çalışıyor. Firmanın maaşlarını çok geç ve düzensiz yatırdığı, maaşlarında kesinti olduğu gerekçesiyle bir günlük iş

bırakma eylemi yapan maden işçileri, ayrıca iki yıldır maaşlarına zam yapılmadığını söylediler.

TTK Karadon müessesinde meydana gelen patlama sonrası sadece iki ay düzenli maaş aldıklarını, sonrasında ise aynı düzensizliği devam ettiğini, yeni maaşlarını da Kurban Bayramında alacaklarını duyurdu. Üzerine iş bırakma eylemi yaptıklarını ifade eden işçiler, maaşlarına ilişkin bir düzenleme yapılmazsa eylemlerine devam edeceklerini söylediler. Hatırlanacağı üzere TTK'ya bağlı Karadon müessesinde meydana gelen patlama da 30 kişi yaşamını yitirmişti.

Devrimci olan gerçeğin kendisidir

MERSİN- Baskı ve sömürünün her geçen gün artması, ezilenleri her geçen gün yoksulluğa mahkum etmektedir. Yeni Demokratik Sendikal Birlik (YDSB), bu sömürü furyasının devam ettiği süreçte, alışılagelmiş bir sendikal hareket gerçekliği yanında küçükte olsa olumlu bir adım olarak görülmektedir. Gücünü sınıftan ve onun haklı ve meşru mücadelesinden alan YDSB, Mersin'de düzenlediği etkinliklerle, mevcut sistemin kar çarkları arasına sıkıştırılmaya çalışılan toplumun çeşitli kesimleriyle bir araya geldi.

24 Ekim günü yapılan etkinliğe Ömer Leventoğlu da katıldı. Ömer Leventoğlu'nun mevsimlik tarım işçilerinin yaşamını aktardığı "Zaroken Axa Qelişi" (Çatlamış Toprağın Çocukları) adlı belgesel filminin gösterimi ile başlayan etkinlikte, katılımcılarla söyleşi yapıldı. Söyleşiye başlarken Leventoğlu filmin konusuna dair bazı açıklamalar yaparak, filmin anlaşılmasına yardımcı olacak bazı ayrıntılara açıklık getirdi. Filmde seslendirmenin Kürtçe oluşu ve Türkçe alt yazılı olması izlemeyi biraz zor kıldığı için açıklama

gereği duyan Leventoğlu, mevsimlik tarım işçilerinin büyük bir çoğunluğunun Kürt olmasının, bunda önemli bir rolünün olduğuna da vurgu yaptı.

"Ben filmleri insanları 'rahatsız' etmek için yapıyorum"

Ardından filmi yapma aşamasında yaşanan zorlukları; olanaksızlıkları, acıları, mutlulukları, paylaşımları vb. özetledi. Tarım işçilerinin bir yıllık yaşamını anlatan Leventoğlu, bu filmi insanları "rahatsız etmek" için çektiğini belirtti. Ülkemizin acı gerçeklerini insanların dimağında bir kanal açarak

ve bu kanaldan akan suların Çukurova'da pamuk tarlalarına, Karadeniz'de fındık ağaçlarına hayat veren emeğin toplumsallaşması adına yapan Leventoğlu, eşitsizliğin, adaletsizliğin, sömürünün vb. hakim olduğu bir dünyada gerçekten "rahatsız" olunması gerektiğini belirterek "Ben filmleri insanları mutlu etmek için değil, rahatsız etmek için yapıyorum" dedi. Sömürünün hakim olduğu sistemde sanatın devrimci olmasının zorunluluğuna da değinen Leventoğlu, "Böyle bir dünyada-sistemde sanat devrimci olmak zorundadır. Devrimci olan

gerçeğin kendisidir. Ben çabam oranında gerçekleri devrimci kamerada yansıtmaya çalıştım. Bu sebeple gerçekliğimiz üzücü ve rahatsız edicidir; rahatsız edebildimse ne mutlu bana!" Leventoğlu'nun sunumunun ardından yapılan soru-cevap bölümünde de verimli tartışmalar yaşandı. Filmdeki karelerde emeğin sömürülüş biçimi, üretkenlerin ürettiklerine yabancılaştırılmasına, ihtiyaçlarından yoksun edilmesine ve birçok konuya değinilen söyleşide; ekonomiden siyasete, sattan mücadeleye birçok konuya değinildi.

Baş hekimden sendikal hakka ve cinsiyete saldırı

KOCAELİ- Sendikal olduğu için Nurten Toplu'yu işten atan Derince Eğitim ve Araştırma Hastanesi Başhekimi Zekeriya İlçe diğer çalışan kadınlara yaptığı konuşmada ise cinsiyetçi ve saldırgan ifadeler kullanarak kadınlara “şükredin” dedi. Kadına yönelik şiddet uygulamalarının iş yaşamında da örnekleri her geçen gün artıyor. Kadınların büyük bir kısmının evlere hapsedildiği ülkemizde, çalışan kadınlar, özellikle sendikalı olan kadınlar da patronların saldırınan ile evlerine ya da sendikasız kölelik koşullarına mahkûm edilmeye çalışılı-

yorlar. Cinsiyetçi yaklaşımlarla birleşen sömürme güdüsü kadına işsizlik olarak dönüyor. Derince Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde yaşanan olay da bunun en yakın örneği durumunda. Nurten Toplu “sendikal faaliyet yürüttüğü” gerekçesi ile hastane yönetimi tarafından işten atıldı. DİSK'e bağlı Dev-Sağlık-İş'te örgütlenen ve işyerinin sendika temsilciliğini yapan Topal, hastanede 4 Eylül günü yapılan ihalelerde işçilerin de görüşünün alınması için hastane yönetimine dilekçe verdi. Dilekçesini geri çekmesi için taşeron firma tarafından

tehdit edilen Topal, taşeron patronu ve hastane yönetiminin işbirliği nedeni ile işinden atıldı. Toplu'nun işten atılma gerekçesi olarak ise İş Kanunu'nun 25. Maddesi, “İşverenle uyumsuzluk” ifadesi gösterildi.

“Halinize şükredin”

Toplu'nun işten atılmasının ardından Dev-Sağlık-İş Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu, TTB ve SES yetkililerinin görüşme talebini reddeden Hastane Başhekimi İlçe, talebe, “Baş-

ka sefer belki” yanıtını verdi. İlçe'nin Toplu'yu işten attıktan sonra çalışan diğer işçilerle aldığı toplantıda kadın işçilere yönelik kullandığı ifadeler ise İlçe'nin cinsiyetçiliğini ortaya koydu. Kadın işçilere yönelik İlçe'nin , “Halinize şükredin, dışarıdan, Rusya'dan gelen lise mezunu kadınlar buralarda 100-150 TL'ye neler yapıyor? Başka şekillerde para kazanıyorlar” dediği öğrenildi. İşten atılan Toplu, Derince Eğitim ve Araştırma Hastanesi aleyhine “işe iade” davası açtığını duyurdu.

‘Fatmagül’ün suçu yok, biz onu Bihter sandık!*

SİBEL ÖZBUDUN

“Kadınların tarihi her şeyden önce baskı altına alınmışların tarihidir.”[1]

“Birincisi kültür nedir? İkincisi kültür ile tecavüz tanımları yan yana kullanılabilir mi? Kullanıldığında ne gibi sorunlar yaşayabiliriz?” sorularına ilişkin kısaca şunlar ifade edilebilir.

“Tecavüz kültürü” kavramı son zamanlarda kimi kadın çevrelerinde revaçta bir kavram hâline geldi. Bu kavramla, sanırım tecavüzün anızı bir görüngü, rastlantısal bir (eril) şiddet patlaması olmadığı, “kültürel” bir boyutu olduğu, belki de belirli bir kültürel rasyonele dayandığı vurgulanmak isteniyor - anlaşılabilir bir vurgu...

Ama kavramın dinleyicide uyandırdığı algı bununla sınırlı kalmıyor. “Tecavüz kültürü” terimi, tecavüzün kültürel bir boyutu olduğundansa, bizatihi kültürel bir pratik olduğunun anlatılmak istendiği izlenimini veriyor. Benim itirazım ise, tam da buna. Bence sorun, “kültür” kavramının hatalı kullanımından kaynaklanıyor. Aslına bakarsanız, bu da anlaşılabilir bir şey. Kanımca “Kültür”, bu terime sahip olan bütün dillerde, yeryüzünün en muğlak, en ikircimli kavramlarından birine gönderme yapan bir sözcük. Bir yandan bir topluluğun yaşam tarzı, coğrafi ve toplumsal çevrelerine uyarlanma stratejilerinin bütünü, kişilik sistemi, çevreyi, deneyimlerini, yaşamlarını anlamlandırmalarına yardımcı olan kolektif zihinsel şablonlar, bir topluluğu bir arada tutan değer ve anlam sistemleri vb. toplum bilimsel (dilerseniz bunlara “antropolojik” diyelim) tanımları var.

Diğer yanda, daha çok muhafazakâr çevrelerde ve popüler katmanlarda, halk kitlelerinde okunduğu hâliyle, “örf ve adetler, gelenekler, değerler, ataların yolu” vb. gibi daha yalınkat, kestirmeci (ve kimi zaman lince dek varan yaptırımcı bir güce sahip) bir yorumu var.

Ya da entelektüel kesimler ve/veya aydınlar arasında “yüksek kültür” olarak anlaşılan, rafine estetik, entelektüel yeti ve beğeniler, birikime gönderme yapan versiyonundan söz edilebilir.

“Mikrop kültürü”, “agrikültür/tarım”, “kültür-fizik” gibi kullanımlarındansa hiç söz etmiyorum. Bu tanımların zaman zaman birbirine karşıt olarak kullanıldığı, hatta bu karşı(t)laşmalardan yıkıcı sonuçlar türeyebileceği de bilinir: Bunun en yakın (ve kanımca çarpıcı) örneği, Tophane'deki sergilere yönelik saldırıların her iki tarafın da “kültür” adına hareket ettiklerini düşünmeleriydi. Galerî sahipleri, sanatçılar ve sanatseverler, görelî geri bir mahalle halkını “kültür” ve “sanat” ile tanıştırmamanın gururunu taşıırken, mahalleli ise, kendi “yaşam tarzları” (örfleri, adetleri, gelenekleri vb.), yani “kültür”lerini koruma adına, [bu konuda aslı bir rol oynadığı kanısında olduğum “kentsel rant” meselesini şimdilik bir yana bırakarak] “dışardan gelen” (yabancı, “züppe”, “entel-dante!”...)lere saldırmaktaydı... Dedğim gibi, “kültür” fazla geniş, fazla muğlak, hatta zıt anlamlar yüklenebilen bir kavram. Ben, “tecavüz kültürü” tanımlamasına karşı çıkarken,

kültürün “antropolojik” anlamından hareket ediyorum. Tanımlar bu alanda da muhtelif olsa bile, en azından belli bir tutarlılık gösterir; benim tanımım ise, en kestirme hâliyle, “uzun bir tarihsel kesitte bir arada yaşayan ve ortak geçim stratejileri izleyen bir insan topluluğunun süreç içerisinde paylaşıp hale geldiği zihinsel yönelimler” gibi özetlenebilir. Hiç kuşkusuz, herhangi bir kültürü paylaşan hiç bir topluluk, homojen değildir, her topluluk bünyesinde farklı ve çelişik, hatta çatışkılı kesimleri, sınıfları, yaş ve cinsiyet gruplarını... vb. barındırır; bu çatışkılar kültürde de ifadesini -örtük ya da açık biçimlerde bulacaktır.

Şimdi, böylesi bir “kültür” tanımından kalkındığınız, yani kavramı antropolojik içerimleriyle kullandığınızda, “tecavüz kültürü” (ya da aynı ölçüde yaygın olduğunu gördüğümüz “linç kültürü”, “şiddet kültürü”, vb.) gibi kavramlar, anlamsızlaşacaktır. “Tecavüz” (ya da linç, vb.) gibi edimleri kendi başına normal, olağan, sıradan, olması gereken vb. sayan bir toplum yoktur, benim bildiğim kadanyla. Çünkü her toplum, (kendini yeniden üretmesinin temeli olarak) erkeklerle kadınlar arasındaki ilişkiyi belirli bir istikrar temelinde sürdürülebilir kılacak aygıtları geliştirmek durumundadır; tecavüz ise bu istikrarın imhasıdır... Bu anlamda bir “tecavüz kültürü”nden söz etmek, bir yanılgıdır.

Ancak bu, tecavüzün kültürel boyutları olmadığı anlamına gelmez. Evet, tecavüzün bir kültürel işlevi vardır: pek çok sınıflı toplumda iktidar ilişkilerinin biçimlendiricisi ve payandalayıcısı olan bir kültürel biçimlenişin, ataerkinin (dilerseniz “ataerkil kültür” diyebiliriz buna...) sürdürümünün bir aygıtıdır tecavüz (ve dayak, ve hatta kadın cinayetleri)... Bir “had bildirme” aracıdır; sınıırı şaşırmış, ataerkinin kendisini yerleştirdiği konuma rıza göstermeyen, kendisine dayatılan sınırlara itiraz eden kadınlara verilen kolektif, eril bir ceza... Ya da savaşta yenik düşen tarafı, kadınların bedenleri üzerinden onursuzlaştırma, teslim alma harekâtı...

Bilirsiniz, bu toplumda tecavüz, genellikle normlara uyan (evinin kadını, bir erkeğin “namusu”, normlara uygun giyinen, geceleri sokaklara çıkmayan, içki içmeyen, flört etmeyen, kocasının, babasının, ağabeylerinin sözünden çıkmayan...) kadınlara değil, sınırları zorlayan, ihlâl eden “aykırı” kadınlara yönelik bir ceza ya da ceza tehdididir. Şiddet ya da tecavüz, hatta salt tecavüz tehdidinin varlığı, kadınlar üzerindeki eril denetimin bir aracıdır. Bir başka deyişle, ataerkinin kendini sürdürüm araçlarından bir tanesidir. Bunu, en iyi, Ankaragücü Kasımpaşa mağında bir ağızdan haykıran erkek topluluğu, kanıtlamaktadır: “Fatmagül’ün suçu yok, biz onu Bihter sandık!...”[2]

28 Eylül 2010 17:51:30, Ankara.

NOTLAR

[*] Günlük, 10 Ekim 2010...

[1] Andree Michel.

[2] Murat Emir Eren, “Fatmagül’ün Suçu: İstismar”, Pazar Sabah, 26 Eylül 2010, s. 17.

“Fatmagül’ün Suçu Ne?” dizisine karşı kampanya

Kadınlar “Fatmagül’ün Suçu Ne?” dizisinin yayından kaldırılması için kampanya başlattı. Adana Kadın Platformu üyeleri ‘tecavüzü meşrulaştırdığı’ gerekçesi ile Kanal D’de yayınlanan “Fatmagül’ün Suçu Ne?” adlı dizinin yayından kaldırılması için kampanya başlattılar. 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddetle Mücadele Günü kapsamında çalışmalar başlatan Kadın Platformu Kültür Sokağı’nda stant açtı.

“Tecavüze sessiz kalma, bu suça ortak olma” yazılı pankart açan kadınlar, “kadına yönelik cinsel şiddet ve aşağılamayı” meşrulaştırdığı gerekçesiyle “Fatmagül’ün Suçu Ne?” adlı dizinin yayından kaldırılmasını istedi.

Poyrazoğlu ve Haber Türk’e suç duyurusu

Adana’nın yanı sıra İzmir’de de kadınlar, tecavüzü meşrulaştıran diziyi tepki gösterirken, “Fatmagül’ün Suçu Ne?” adlı dizinin kadına yönelik şiddet ve ayrımcılığı yeniden ürettiği gerekçesi ile kaldırılmasını talep ettiler.

Kadınlar aynı zamanda bir program nedeniyle ile Haber Türk televizyonu ve programın yapımcısı Ali Poyrazoğlu hakkında da suç duyurusunda bulundular. Haber Türk’te yayınlanan skecin tecavüzle dalga geçtiğini ifade eden kadınlar, Bayraklı’daki İzmir Adliyesi’nden, İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı’na iletilmek üzere suç duyurusu dilekçesi verdiler.

Kadınlar ayrıca “Fatmagül’lü şişme kadın” haberi nedeniyle Şok, “Fatmagül’ün donu” başlıklı haber için de Haber Türk gazetelerinden şikâyetçi oldular.

Kadınlar dilekçelerinde Haber Türk ve Şok gazetelerinin “halkın bir kısmını cinsiyeti nedeniyle aşağılama” ve “suça tahrik” suçlarından yargılanmalarını istediler. Suç duyurusu sırasında Avukat Nazan Sakallı, “Fatmagül’ün Suçu Ne?” dizisinin kadın oyuncularıyla kadın yönetmenine de seslenerek şöyle konuştu: “Sizin ürettiğiniz bir televizyon yapımının, reyting uğruna, topluma bu şekilde servis edilmesine, aşağılanmasına tepki göstermenizi bekliyoruz. Sizin de sesinizi sesimizin yanında duymak istiyoruz.”

Polisin kaçırma girişimi protesto edildi

İSTANBUL- Yeni Demok-

rat Kadın örgütü üyesi kadınlar, üyeleri Deniz Gülünay’ın polis tarafından kaçınılmak istenmesini protesto ettiler. Kadınlar özellikle devrimci kadınlara yönelik kaçırma, taciz ve tecavüz uygulamalarında bulunan polisleri teşhir ederken, Gülünay’ın annesi “Sıra kızımda mı?” diye sor-du...

14 Ekim Perşembe günü evinin yakınlarında polislerce kaçınılmak istenen Deniz Gülünay’a yönelik saldırı YDK’lı kadınlar ve çeşitli devrimci, demokratik kurumların katılımı ile Taksim Tramvay Duracağı’nda gerçekleştirilen basın açıklaması ile protesto edildi. “Kadına yönelik şiddete hayır” pankartının açıldığı eylemde sık sık, “Tacize karşı suskun değil öfkeli, yalnız değil örgütlüyüz”, “Tacizci polis hesap verecek” sloganları atıldı. Demokratik Kadın Hareketi, Partizan, EHP, TUYAB’ın da destek veren kurumlar arasında bulunduğu eylemde YDK adına basın açıklamasını Songül Araç yaptı. Gülünay’ın 14 Ekim günü evine giderken araçlı polisler tarafından takip edildiğini, daha sonra ise kaçınılmaya çalışıldığını hatırlatan Araç, “Erkek egemen düzenin kadını ‘eli hamurlu’ ve evine hapseden an-

layışına karşı sokağa çıkan örgütlü kadının, bu eril düzene karşı örgütlenmesine tahammül edemeyen devletin kolluk kuvvetleri, düzenli olarak taciz saldırısıyla kadını ‘evine geri göndermeye’ çalışmaktadır.” dedi. Geçmişte de YDK ve diğer devrimci demokratik kadın örgütlerinin üyelerine yönelik gerçekleştirilen kaçırma, taciz ve tecavüz girişimlerinin hatırlatıldığı açıklamada bu saldırılara karşı sessiz kalınmayacağı vurgusu yapıldı. Açıklamanın sonunda kadınlar, “Deniz Gülünay’ın bundan sonra başına gelecek herhangi bir olaydan Emniyet Müdürlüğü ve Valilik sorumlu olacaktır” uyarısında bulundular.

Babam, eşim... Sıra kızımda mı?

Gerçekleştirilen basın açıklamasının ardından söz alan Deniz Gülünay’ın annesi Birsan Gülünay, gözaltında kayıplar arasında bulunduğu eylemde YDK adına basın açıklamasını Songül Araç yaptı. Gülünay’ın 14 Ekim günü evine giderken araçlı polisler tarafından takip edildiğini, daha sonra ise kaçınılmaya çalışıldığını hatırlatan Araç, “Erkek egemen düzenin kadını ‘eli hamurlu’ ve evine hapseden an-

Cinayetler ne zaman duracak?

İSTANBUL- Birçok kez suç

duyurusunda bulunmasına rağmen herhangi bir korumaya alınmayan BES üyesinin öldürülmesi kadınlar tarafından protesto edildi. Kızının eski erkek arkadaşı Gazi Baltacı tarafından sürekli tehdit edilen Büro Emekçileri Sendikası (BES) üyesi Nec-ları Yıldız, Baltacı tarafından 17 yerinden bıçaklanarak katledilmişti. Ankara Adliyesi önünde bir araya gelen Ankara Kadın Platformu üyeleri cinayeti protesto ettiler. Yıldız’ın mesai arkadaşlarının da katıldığı eylemde kadınlar adına basın açıklamasını BES üyesi Sevil Yılmaz yaptı. Yılmaz cinayete tepki göstererek, “Arkamızda bulunan adliye binasında görev yapan

Necla’yı bu yargı sistemi nasıl olupta katiline adeta teslim etmiştir, bunu kendimize bile izah edemiyoruz” dedi. Ülkemizde kadınların can güvenliğinin olmadığına, kadın cinayetlerine karşı hiçbir önlemin alınmadığına dikkat çeken Yılmaz, şunları dile getirdi: “Artık yeter. Merak ediyoruz kadınların öldürülmesi, ne zaman bu ülkeyi yönetenler için bir sorun haline gelecek? Kadın ve Aile-den Sorumlu Devlet Bakanı Selma Aliye Kavaf’ı, bir mensubunu kaybetmiş olan Adalet Bakanının en küçük bir açıklama bile yapmamış olması ile bunu daha iyi anlıyoruz.”

Tasfiyecilik tehdidi politik olarak mücadelenin baş hedefidir!

Proleter Devrimci Sınıf Tavrı İle Tasfiyeciliğin Püskürtülmesi Görevdir!

Tasfiye bir niteliğin başka bir niteliğe, bir sürecin başka bir sürece, bir sistem, bir çelişme, bir tarz, bir biçim, bir yapı veya bir olgunun, temel spesifikleri ve çehresiyle başka bir hale veya farklı bir özelliğe evrilmesi ya da dönüştürülmesi pratiği olarak tanımlanmış bir eylemdir. Tasfiye hareketi bir nevi "silip-süpürme" konseptine tekabül eder. Tasfiyeye maruz kalan fenomen, tüm tipik özellikleri ile en belirgin karakteristiklerinden annarak veya arındırılarak başkalaşır yeni bir niteliğe dönüşür. Öz ve biçimle birlikte amaç ile hedefler değişir; bir süreçten başka bir sürece geçilerek yeni bir dönem açılmış olur. Tasfiye bir yapının örgütsel-pratik varlığının ortadan kaldırılması veya ideolojik-politik-örgütsel ilkelerdeki niteliğinin değiştirilmesi anlamına gelir. Tasfiyecilik ise, tasfiye eyleminin yürürlüğe koyularak yürütülmesi aşaması veya tasfiyenin henüz tamamlanmamış olan ama yaşanan aktif evresidir. Tasfiyecilik, tasfiyenin gerçekleşmesi doğrultusunda başlamış olan gelişme veya tasfiyenin gerçekleştilmesi emeli ile başlatılmış olan girişim ya da süreçtir. Tasfiyecilikte tasfiyeye tabi tutulan yapının temel argümanları ile tüm doğa ve mizacı erozyona uğrar. Hedef fiziksel-örgütsel varlığı tüm değerleriyle bitirmek ya da bu varlığı ideolojik-politik özüne yabancılaştırmak usulüyle öldürmektir.

Tasfiye ile tasfiyecilik kavramlarını bu biçimde ayırtmak iki kavramın farklı şeyler olduğu anlamına gelmez. Bilakis ikisi de bir ve aynıdır, kopmaz şekilde bir bütünü oluştururlar. O halde ayırtma yapmanın anlamı nedir? Ayırtma ihtiyacı şundan gereklidir. Biri tamamlanmış haldir, diğeri ise henüz tamamlanmamış haldir. Tasfiye durumu tamamlanmış olan yerde tasfiye olmuş halin tanımlanması buna göre yapılır, ama tasfiyeci yola girmiş olan durumda ise tasfiyecilikle aramıza net çizgiler çekerek devrimci mücadelede daha bilinçli, daha kararlı bir mücadele pratiği geliştirme görevini, devrimci ilke ve politikalarda daha etkin bir profil ortaya koymamızı gerektirir. Bir ayağımız devrimde, öteki ayağımız düzende durarak tasfiyeciliğe karşı mücadele edemeyeceğimiz gibi, devrimci savaşı da yükseltmeyiz. Kısacası, kendimizdeki tasfiyeciliğin etkilerini görerek onları son hücresine kadar yıkmalı, tutarlı bir çizgi tesis etmeliyiz. Devrimi kendimizden başlatma sözünü lafız değil, derin bir gerçektir. Tasfiyecilik ile devrimcilik ikileminde eğri duran tavrımızda keskin düzeltmeye gerek, tasfiyeciliğe karşı mücadeleyi kendi üzerimizdeki tasfiyeciliğin etkilerini yıkmaya başlayarak yürütmeliyiz. Kendimizdeki tasfiyeci yanları kovmadan dış tasfiyeciliğe karşı güçlü mücadele yürütülemez.

Devrim ancak devrim için çalışanlara el sallayabilir, durup bekleyenlere değil. O gün geldiğinde geride kalmış bir mağçubiyetimiz olmamalıdır. Bunun için en zor koşullar altında savaşmayı özümsemeli, içselleştirerek pratikleştirmeliyiz.

mücadelede bu nokta küçümsenemeyecek kadar önemli bir zaaf noktasını oluşturmaktadır. Bu bizlerin önüne şunu koyar; tasfiyecilikle aramıza net çizgiler çekerek devrimci mücadelede daha bilinçli, daha kararlı bir mücadele pratiği geliştirme görevini, devrimci ilke ve politikalarda daha etkin bir profil ortaya koymamızı gerektirir. Bir ayağımız devrimde, öteki ayağımız düzende durarak tasfiyeciliğe karşı mücadele edemeyeceğimiz gibi, devrimci savaşı da yükseltmeyiz. Kısacası, kendimizdeki tasfiyeciliğin etkilerini görerek onları son hücresine kadar yıkmalı, tutarlı bir çizgi tesis etmeliyiz. Devrimi kendimizden başlatma sözü lafız değil, derin bir gerçektir. Tasfiyecilik ile devrimcilik ikileminde eğri duran tavrımızda keskin düzeltmeye gerek, tasfiyeciliğe karşı mücadeleyi kendi üzerimizdeki tasfiyeciliğin etkilerini yıkmaya başlayarak yürütmeliyiz. Kendimizdeki tasfiyeci yanları kovmadan dış tasfiyeciliğe karşı güçlü mücadele yürütülemez.

Her türlü ideolojik ve fiziksel saldırıya karşı MLM bilimi ile donanım

Tasfiye ve tasfiyecilik tartışmasında altı çizilmesi gereken meselelerden biri, bunun ikili biçimde gerçekleştiğidir. Biri direkmen fiziksel tasfiyedir ki, bunda askeri-polisiye saldırılarıyla hedeflenen yapının örgütsel yapısı ve varlığının imhası gerçekleştirilir. Bu, düşmanın stratejik yönelimlerle açık kaba fiziksel saldırı, katliam, tutuklama gibi faşist uygulamalara girişi ile gerçekleştirilen biçimdir. İkincisi, aynı düşmanın faşist saldırılarla sonuç alamayacağını anlayan-bilen düşmanın bu saldırılarına paralel olarak hedeflenen yapıyı ideolojik-politik-kültürel vb değerlerine yönelik aynı argümanlarda geliştirdiği daha sinsî saldırı biçimidir ki, bu sinsîliği itibarıyla daha tehlikelidir. İki saldırı durumunda da politik uyanıklılık ve öngörünün elden bırakılmaması, devrimci tavır ve ilkelere bağlılıkla sağlam duruş sergilemek gerekli ve belirleyici yeteneklerdir. Fiziksel tasfiye girişimlerinin başarısız kalıp sonuç alınmadığını tüm tarihsel tecrübeler kanıtlamaktadır. En ağır düşman darbeleri veya alınan yenilgiler karşın devrimci ve komünist yapıların toparlanarak ayağa kalktığı ve hatta yenilgilerini doğru tecrübe ettiği durumlarda daha güçlü ayağa kalktığı bilinmektedir. Bunun tersine, ideolojik-politik çizgi ve kökleri itibarıyla tasfiye olan ya da tasfiyeciliği yaşayan

yapıların, devrimci pozisyonlarını koruyamayarak devrimci nitelikten çıktıkları ve gerici düzene yamanıp düzen içinde yer edindikleri izlenmiş olan bir realitedir. Tasfiyecilik genel bir problem olmakla birlikte, devrimci hareketi tehdit eden ortak bir sorun ve aktüel bir tehlike durumundadır. Tasfiye veya tasfiyecilik tehlikesi tehdit aşamasında seyretmektedir. Bunda komünist ve devrimci hareketin örgütsel yetmezlikleri önemli bir yer tutmaktadır. Ne var ki, daha da önemli olan ya da örgütsel yetmezliklere yol açan temel ideolojik-siyasi dokudur. İdeolojik-siyasi çizgide taşınan zayıflık ve kırılmalar, örgütsel güçsüzlüğü koştulamakla birlikte, tasfiyeciliğin dümenine girmenin de kaynağını oluşturan ana öğedir. İdeolojik çizgideki sağlamlık, tasfiyeciliğin önündeki en gerçek benttir. Ama buradaki zayıflık tasfiyeciliğin dümen salınma yelken açmanın belirleyici zemindir. Tasfiyeciliğin en tehlikeli ve en kalıcı olanının ideolojik tasfiyecilik olduğu bilinmektedir. Dolayısıyla tasfiyeciliğe karşı tayin edici olan örgütsel güç değil, ideolojik güçtür. MLM ideolojik değerler üzerinde yükselmeyen, bu temeller üzerinde yürümeyen her güç, burjuva ideolojik saldırılar karşısında sarsılmaya ve tasfiyeciliğin pençelerine düşmeye mahkumdur. İdeolojik çizgi tayin edicidir. Politik-örgütsel biçim ya da güç, ideolojik içerikle uyum halindeyse güvenilir, sağlam ve sarsılmazdır. Ama ideolojik zemin kaygan ise, güçlü bir siyasal doğrultu tesis edilemez, sağlam bir örgütsel yapı ve pratik güç korunamaz. Yani sağlam ideolojik öz güdümünde gelişmeyen pratik güç nihai başarılarla ulaşmadan çözülmekten kurtulamaz. Elbette örgütsel yenilgi ve başarısızlıklarda taktik politika ve siyasetler belirleyici rol oynayabilirler. Ancak bu yenilgi ve zayıflıkların geçici ve taktik önemde olduğu, dönüştürülmesinin mümkün ve tamamen olanaklı olduğu açıktır. Fakat ideolojik zemin çürüklüğünden doğan yenilgi ya da tasfiyeci dönüşümlerin böyle olmadığı, bilakis geri dönülmez kadar köklü, derin ve stratejik süreçler olduğu, bir o kadar da nitel dönüşümler olduğu inkar edilemez-unutulamaz. Ki, tasfiyecilik daha çok bu dönemeçte anlam kazanır.

Liberal virüslü sağ tasfiyeci ve reformist saldırılara karşı uyanık olunmalıdır

İşte coğrafyamız devrimci hareketine mu-

sallat olan yasalılık ve reformizm mikrobunun yaydığı tasfiyecilik eğilimi bu kusurdan, yani ideolojik problemlerden kaynaklanmaktadır. Devrimci hareketin temel zaafı, geçici durum olarak gösterdiği zayıflık-gerilik değil, devrimci eylem çizgisinde yaşadığı kırılma ve yasalılığa doğru taşıdığı ağırlıklı eğilimdir. Geçici yetmezliklerin yol açtığı edilgenlik belirleyici değildir, ama pasifizm ve yasalılığın bağrına çöreklenmesi veya devrimci eylem çizgisinde belirli bir direnç ve dinamik taşınmaması önemlidir. Bu, onun ideolojik problemlerine işaret etmektedir. Hakim sınıfların büyük bir demagoji ile "demokratikleşme", "çözüm" ve "açılımlar" safasatısı ile ileri sürdüğü stratejik saldırı karşısında düştüğü yanılgı ve sarsıntı tamamen ideolojik netsizlikten ileri gelmektedir. Ki, devrimci harekete yakın bir pratik-örgütsel realite sergileyen Komünist hareket veya devrimci çizgide belirli bir tutarlılığa sahip olan devrimci yapıların, tüm yetmezlik ve zayıflıklarına karşın devrimci ilkelere sıkı durarak cılız da olsa devrimci pratiğe-eyleme baş vurma, bunları diğerlerinden ayıran özelliğidir. Ve yaşadıkları sorunlara karşın ideolojik çizgideki farklılıklarını ortaya koymaktadır. Bu çizgi ayrışımı, devrimci çizgi ile yasalıcı tasfiyecilik eğilimli çizgi arasındaki farklılıktır. Devrimci ilkelere ile devrimci ideoloji zemininde bulunan yapıların geçici başarısızlıklarına karşın, genel doğrultuları ile eylemlerinin içeriği, onları yasalılık ile tasfiyeciliğin salınma giren hareketlerden ayırmaktadır. İşte, tasfiyenin çarkına girerek tasfiyeciliği yaşayan ulusal hareketin pratiği ideolojik çizginin belirleyiciliğine açıklık getiren ve buna en iyi örnek sergileyen pratiktir. Şayet ulusal hareket ideolojik temelleri üzerinde sağlam ve bilimsel olsaydı hakim sınıfların onu tasfiye etmesi mümkün olur muydu? Kuşkusuz ki hayır. Dahası, ulusal hareketin bunca askeri-örgütsel gücüne karşın, bu gücüne denk düşen sonuç ve hedeflere sahip olamaması veya bu örgütsel gücüne karşın doğru çizgide yürümeyip tasfiyecilik batağına saplanarak yaratmış olduğu değerlerine ters düşmesi nasıl açıklanabilir? Hiç şüphesiz ki, asıl ve tayin edici olan bir tek temel nedeni vardır bu örgütsel gücü ile siyasal içeriği arasındaki çarpıklığın. Girdiği tasfiyecilik kulvarı, ideolojik dokusundaki kırılmalıkların yol açtığı siyasî çizgi ya da ilkelere bağimsız değildir. Yani burjuva milliyetçi ideolojik çizgi ve bunun siyasî

içeriği ulusal hareketin hakim sınıflarla uzlaşmalar siyaseti temelinde tasfiyeciliğe girmesinin belirleyici özelliğidir.

MLM ideolojisi tayin edicidir

Açıktır ki, ideolojik minderde sağlam durmayan veya oradan beslenmeyen, bura ilkeleriyle biçimlenmeyen en büyük kuvvet bile kof ve stratejik olarak yenilir olan güçtür. İdeolojik çizgi zemininde yere sağlam basmak esastır. Tersi durumda görelî gelişmelerin esiri olmak, formel güce tapmak, reel gelişmelerin kuyruğuna takılarak savrulmak, köksüz kuru yapraklar gibi dökülmek kaçınılmazdır. Karamsarlığın döveninde hırpalanıp un ufak olmak, gel-gitler içinde moral bozukluğuyla "ruhsal" çöküntüye maruz kalmak kaçınılmazdır. Çaresiz elem içinde tasfiyeciliği sırtlayarak eğilmek kaçınılmazdır... İdeolojinin tayin ediciliği belirlemesine itiraz etmek yersizdir, fakat bunun her şey için yeterli olmadığını söylemek doğrudur. İdeolojide berrak, ilkelermizde net olduğumuz kadar, strateji ve taktiklerimizde de gerekli yeteneği sergilememiz, örgütsel pratikte de nitelikli bir duruş ortaya koymamız şarttır. İdeoloji ve ilkelermize bağlı olarak yaratıcı, özverili ve tutarlı bir sosyal pratik çizgisi izlememiz zorunludur. Aksi halde ideolojik çizgi ve ilkelerin gerçek yaşamda yeşertilmesi tasavvur edilemez. İdeoloji, teori ve ilkeler kendiliğinde somut-pratik bir gelişme kaydetmezler. Bunun için belirli bir strateji ve bu strateji güdümünde taktik siyasetler ve araçlar vasıtasıyla ideolojik-teorik doğruların ya da ilkelerin hayata geçirilmesi şarttır. Teorinin maddî güce dönüştürülmesi, onun somut gelişmeler şahsında somut politikalara dökülmesi, yani pratik biçimlere dönüştürülmesi gereklidir. Özcesi, tasfiyeciliğin boş çıkarılarak devrimin geliştirilmesi; somut şartlarımızda silahlı mücadele ve onun şartlarımızdaki ifadesi-esas biçimi olan gerilla savaşının geliştirilerek yükseltilmesini gerektirmektedir. Devrimci duruş keskin kopuşla belirlemek, öne çıkarak tasfiyeci kuşatmaya çalım atmak durumundadır. Tasfiyeci rüzgar kap-samalı bir dalga olarak geliştirilmekte-gelişmektedir. Devrimci hareket tehdit altında olup büyük bir sınavın eşliğindedir. Komünistler bu duruma kayıtsız kalamazlar. Hakim sınıflar tarafından döşenen karanlık dönemde atlatılması, aşılması ve yirtılmasında, komünistlerin görev ve sorumluluğu belirleyici, yükümlülükleri ise ağırdır. Bunda devrimci eylem ve savaşın geliştirilmesi esasken, ideolojik cepheye mücadelenin etkin olarak yürütülmesi komünist sorumluluğun diğer önemli parçasıdır. Tüm bunların yanında, saflarımıza yansıyan tasfiyeci etkilere karşı uyanık olmak ve gerekli uyarıcılığı sağlayarak saflarımızı sağlamlaştırmak, her bakımdan güçlendirmek es geçilemez önemli görevlerdendir. Bunun için ideolojik-siyasî çalışmaların yoğunlaştırılması, parti politika ve kararların hayata geçirilmesi önemsenerек yerine getirilmelidir. Süreç devrimci eylem ve devrimci savaşın büyütülmesini talep etmektedir. Daha fazla militanlaşmak günün ıhtıyacısıdır. Bilinir ki, sürükleyici öncü fonksiyon büyük bedeller ve emeklerle ağır süreçlerde ön açıcı etkilere gösterebilir. Ağır bedeller pahasına sürecin aşılması öncelikle komünistlerin görevidir. Kitlelerle bütünleşmek bugün daha fazla gereklidir. Dolayısıyla her vesileyle kitlelere gitmeli, yoğun bir ajitasyon-propaganda faaliyeti yürütülmelidir. Gerektiğinde bir tek kişiye dahi devrime katmak için peşine koşulmalıdır. Gerektiğinde uyku uyumadan eylemden eyleme koşulmalıdır. Gerektiğinde kitlelerin önünde çatışarak düşülmelidir. Gerektiğinde duraksamadan savaşa koşulmalıdır. Uygun şartlar için hazırlanmalıdır; şartları doğduğunda cepheye koşulmalıdır. Kaybedilecek tek bir anımızın olmadığı bilinmelidir. Çalışma tarzımızı her bakımdan ve gerçek anlamıyla planlamalı, bilinçli yoğunlaşmaya çıkarmalıyız. Devrim ancak devrim için çalışanlara el sallayabilir, durup bekleyenlere değil. O gün geldiğinde geride kalmış bir mağçubiyetimiz olmamalıdır. Bunun için en zor koşullar altında savaşmayı özümsemeli, içselleştirerek pratikleştirmeliyiz.

Tunceli Üniversitesi öğrencileri barınma hakkı için sokağa çıktı

DERSİM- DGH, YDG, SGD ve Gençlik Federasyonu aktivistleri bir araya gelerek, Tunceli Üniversitesi'nde okuyan öğrencilerin barınma hakları için basın açıklaması yaptı. Üniversite rektörlüğü önünde toplanan öğrenciler atıkların sloganlarla üniversite yönetimini protesto ettiler. Kurumlar adına basın açılmasını yapan Yusuf Selvi,

“Devlet ihtiyacı olan her öğrencinin barınma sorununu çözmek zorundadır” dedi. Selvi açıklamanın devamında şu ifadelere yer verdi: “Tunceli Üniversitesi, kuruluşundan bu yana bilimsel, akademik bir saha olmaktan çok; okumaya gelen biz öğrencilere sorun kaynağı olmuştur. Hiçbir altyapı çalışması yapılmadan öğretime başlanması

beraberinde bir çok sorunu getirmiştir. Yaşadığımız en yakıcı sorunlardan biri de barınma sorunudur. Devlet ihtiyacı olan her öğrencinin barınma sorununu çözmek zorundadır. Fakat bu durumda devlet biz öğrencilere adeta, başımızın çaresine bakın diyor, sokağa atıyor. Eğitimi ticarileştiren, öğrenciyi müşteri gibi gören bir devletin bizim

barınma sorunumuza da daha farklı yaklaşması beklene mezdi. Devlet öğrencilerin barınma sorunlarını çözmeyecek yoksul halk çocuklarını tarikat yurtlarına, evlerine yönlendirmektedir. Çünkü gerici tarikatların öğrencilere sağladığı olanaklar, normal gelirli bir ailenin karşılayabileceği düzeyden çok daha yüksektir.”

Üniversitelerde genelge sonrası baskılar arttı

Öğrenci gençliğin eşit, parasız, bilimsel ve anadilde eğitim mücadelesinin önündeki en gerici engellerden biri olan, 12 Eylül askeri faşist darbesi sonrası kurulan YÖK'ün 28. kuruluş yıldönümü 6 Kasım yaklaşırken, üniversitelerde saldırılar artarak devam ediyor. Üniversitelerde kazanılmış haklara saldırı, öğrencilerin söz, eylem, örgütlenme haklarına tahammül edemeyen YÖK, yayınladığı 13 maddelik genelgeyi hayata geçirmeye başladı. Üniversitelerde polislere yer tesis edilmesinden, okulda açılan stant faaliyetlerine kadar bir dizi yasağı barındıran YÖK genelgesi, üniversiteli öğrencilerin tepkilerini arttırdı. YÖK tarafından polisin üniversite kampüslerine girmesine yönelik yaptığı son düzenlemeyle beraber, üniversitelerde saldırılar da artmaya başladı. Öğrenci gençliğin devrimci dinamizmini engellemeye yönelik atılan bu adımlara karşı, bir çok üniversitede eylemler ve çeşitli çalışmalar yapılıyor. Hem yapılan bu çalışmalara, hem de çeşitli hak alma eylemlerine yönelik polis saldırıları da artarak devam ediyor.

Denizli

Fen-Edebiyat Fakültesi önünde devrimci, demokrat ve yurtsever öğrencilere, yaklaşık 60 kişilik faşist bir grup saldırdı. Yaşanan saldırı sırasında az sayıda olan devrimcilerin karşı koyuşuyla sivil faşistler geri çekilmek zorunda kaldı. Devrimcilerin yapacağı eylemlerde, basın açıklamalarında her zaman hazır bulunan okul güvenliğinin ve sivil polisin olayın bitiminden sonra ortaya çıkması saldırının işbirliği içinde gerçekleştiğini kanıtlar niteliğe.

Saldırı sonrası bir araya gelen öğrenciler “Polis, idare işbirliğiyle yapılan bu saldırılar, demokratik haklarımız için verdiğimiz meşru mücadeleyi engellemeye dönüktür. Bu tür saldırılar bizi yıldırılmaz” diyerek anti-faşist mücadelenin birlikte yükseltilmesi çağrısında bulundular.

Hatay

Mustafa Kemal Üniversitesi yönetimi, geçen sene dönem başından itibaren başlayan ve yıl sonuna kadar devam eden faşist saldırıların faturasını; devrimci, demokrat ve yurtsever öğrencilere keserek, soruşturma furyası başlattı.

MKÜ’ de baskı yerine bilim üretilmelidir

Yaşanan bu olaya sessiz kalmayan MKÜ öğrencileri ve Antakya Emek ve Demokrasi Platformu ortak bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Demokratik Gençlik Hareketi faaliyetçilerinin de katıldığı eylem, Eğitim - Sen önünde bir araya gelen kitlenin sloganlar atarak Ulus Meydanı'na doğru yürüyüşe geçmesiyle başladı. Yürüyüş sırasında sık sık "Soruşturmalar gözaltılar, baskılar bizi yıldırılmaz", "Eşit, parasız, anadilde eğitim", "YÖK, polis, medya bu abluka dağıtılacak", "Öğrenci düşmanı rektör istemiyoruz" sloganları atıldı. Yapılan basın açıklamasında MKÜ'de bir süreden beridir, devrimci, demokrat, yurtsever öğrencilere yönelik gerçekleşen saldırılara değinilerek "Anlaşılan Mustafa Kemal Üniversitesi yönetimi yönettikleri kurumun kışla olmadığı, üniversite olduğunu ayırmında değiller, ya da demokrat öğrencileri baskı altına alarak bilimsel, demokratik, özerk üniversite yerine medrese eğitimi yapmaya niyetliler. MKÜ'de yeni

öğretim yılının başlaması ile birlikte yirmiyeye yakın öğrenci hakkında sudan sebeplerle soruşturma açılmış ve bir kısım öğrenci hakkında uzaklaştırma cezası verilmiştir. Bu cezalar tamamen hukuk dışı ve baskı amaçlıdır. MKÜ yönetimi bu uygulamaya derhal son vererek bilim üreten bir kuruma yakışan bir tavır sergilemelidir” açıklaması yapıldı.

İstanbul

Yıldız Teknik Üniversitesi Beşiktaş Yerleşkesi'nde Üniversitenin ve Kadın Özgürlüğü İçin Türbana Hayır yazılı afiş asan öğrencilerle, karşı görüşlü öğrenciler arasında gerginlik yaşandı. Okula gelen ve afişlerin indirilmesini isteyen çevik kuvvet ekipleri ile öğrenciler arasında arbede çıktı. Polisin cop ve biber gazı kullandığı olaylarda, 5 öğrenci çeşitli yerlerinden yaralandı. Edinilen bilgiye göre, Yıldız Teknik Üniversitesi'nde, üniversitelerde türbanın serbest olmasını protesto eden Öğrenci Kolektifi ile Türkiye Komünist Partisi üyesi bir grup öğrenci afiş asarak eylem yaptı. 'Üniversitenin ve Kadının Özgürlüğü İçin Türbana Hayır', 'Fermanları Yırt, Ayağa Kalk' yazılı afişler asan öğrencilerle, karşı görüşlü öğrenciler arasında tartışma çıktı. Kısa süreli yaşanan tartışma kavgaya dönüşürken, rektörlük tarafından okula çevik kuvvet ekibi çağrıldı. Okula gelen polis ekipleri, afişlerin indirilmesini istedi. Polisin bu isteğini reddeden öğrenciler, “YÖK kalkacak, polis gidecek, üniversiteler bizimle özgürleşecek”, “Üniversiteye sahip çık AKP'ye bırakma” sloganları attı. Bir süre öğrencilerle görüşen ve dağılmalarnı isteyen polis ekipleri, cop ve biber gazı ile

öğrencilere saldırdı. Saldırılarda 5 öğrenci çeşitli yerlerinden yaralandı.

YTÜ'de 26 öğrenciye okula giriş yasağı

Yıldız Teknik Üniversitesi'nde afiş asan öğrencilerle polis arasında yaşanan çatışma sonrası, üniversite yönetimi 28 öğrenciye okula giriş yasağı getirdi. Saldırılarda yaralanan, darp edilen, afişleri sökülen ilercici, demokrat öğrencilere soruşturma açan okul yönetimi, “okulun güvenliği” ni bahane ederek, “soruşturma sonuçlanana kadar”, bu öğrencilere “okula giriş yasağı” getirdiğini açıkladı. Öğrencilerin karara tepki göstermesi üzerine ise yasak kaldırıldı.

Liseliler, polis terörüne karşı yürüdü

Sangazi Mehmetçik Lisesi öğrencileri, polisin öğrenciler üzerindeki baskılarını yürüyüşle protesto ettiler. 22 Ekim günü Mehmetçik Lisesi önünde, devrimci, demokrat ve yurtsever öğrencilere hiçbir gerekçesi olmadan keyfi bir şekilde öğrencilere saldırı polisin tutumu protesto edildi. Liseli DGH aktivist öğrencilerinin de içerisinde bulunduğu bir grup öğrenci Mehmetçik Lisesi önünde toplanarak, “Katil polis liseslerden defol”, “Mehmetçik Lisesi direnişin simgesi”, “İdare, polis işbirliğine son” sloganları atılarak Sangazi Cemevi'ne kadar yürüdüler. Cemevi önünde toplanan öğrenciler adına yapılan açıklamada, polisin okulda yarattığı baskıyla, yönetimin polisle işbirliğine ve okul çıkışında polisin keyfi olarak yaptığı aramalar teşhir edilecek, mücadele çağrısı yapıldı.

Hacettepe Üniversitesi öğrencileri “Beytepe'de polis istemiyoruz” dedi

Okulların açılmasıyla birlikte örgütlü halk güçlerine yönelik kapsamlı saldırılar polis-ÖGB-idare işbirliğiyle sürdürülmektedir. Diğer taraftan bu saldırılara karşı öğrencilerin tepkisi de büyüyor.

YÖK “özgür” ve “güvenlikli üniversite” sağlamaya çalışıyor

Hacettepe Üniversitesi Beytepe Kampüsü'nde okulda politik faaliyet yürüten gençlik örgütlerinin okulların açıldığı dönemde açmak istedikleri standlara rektörlük tarafından okula polis sokularak müdahalede bulunuldu. Bir hafta içinde okula iki defa polis çağırın rektörlük, Beytepe öğrencileri tarafından protesto edildi.

Polis dışarı, bilim içeri

Kampüs içerisinde bir araya gelen öğrenciler ve öğretim görevlileri rektörlük önüne yürüyerek, polisin Beytepe'ye girişini protesto ettiler. Atılan sloganlarla özgür bir üniversite istediklerini ifade eden öğrenciler ve öğretim görevlileri yaptıkları açıklamada, YÖK'ün genelgesinin üniversitelerde kabul görmeyeceğini, bu uygulamalara karşı demokratik haklarına sahip çıkacaklarını vurguladılar. Eyleme Eğitim Sen Hacettepe şubesi ve SES emekçileri de katılarak destek verdi. Rektörlüğe yürüyüş esnasında sembolik bir masa hazırlayan öğrenciler, rektörlük önüne masayı bırakarak Rektör Uğur Erdener'in açılan standlara karşı tavrını bir kez daha protesto ettiler.

GENÇ YORUM

SİNAN ÇAKIROĞLU

Emperyalizmin ve uşaklarının değil, Halk Savaşı'nın öznesi olun !

Referandum sonrasında iktidarda bulunan hakim sınıfların dönem temsilcisinin nispi moral kazandığı herkes tarafından aşikardır. Kimi çevreler, bu nispi moral durumunu sübjektivizm eleğinden geçirerek, referandumla birlikte AKP gericiğinin “haylice güçlendiği” yorumları arasında, şu “gerçeklikten” beslenmekteydi; hakim sınıfların emperyalizmden “bağımsız” hareket ediyor(?)!.. Hal böyle olunca, AKP'yi niyet dışı “bağımsız” ulusal siyaset izleyen, referandumda “bağımsız” bir ülkede yaşayan halkın desteğiyle, “durmak yok, yola devam” diyen bir anlayışa çıktıklarını alenen beyan ettiler. Yani AKP'nin varlık nedenini emperyalizmden ayrışık ele alan, onunla birlikte değerlendirmeyen “başarı” ve misyon biçimliliğine düşüliyordu. AKP'nin, CHP gericiğine karşı elde ettiği moral unsuru doğru olmakla birlikte, emperyalizm ve onun uluslararası yöneliminden ayrı düşünenler, doğal olarak ortaya çıkacak olan klikler arasındaki çatışmaya da aynı önem biçmektedirler. Klikler arasında kaçınılmaz olarak vuku bulan mücadeleyi, kıymeti kendinden menkul “süreklilik kriz teorisi” ile, “sol” cenahı, bir gericiğe karşı, diğer gericiğe yedekleme hatta ve hatta desteklemeye kadar götüreceği bir çizgiye sürüklenmektedirler.

“Sol”cularımız “süreklilik kriz teorisini” tartışa dursunlar, biz, hakim sınıfların, emperyalist efendilerinin emrettiği gibi, stratejik

sorunlarda nasıl ortaklaştıklarını, ortaklaşmanın da ötesinde, sınıf çıkarları gereği, birbirlerine nasıl kenetlendiğini de görmekteyiz. Şimdi bizim “sol”cularımızın bir yönüyle baktığı madalyon ters yüz etmeye çalışalım. Referandum sonrası türban-ergenekon-yargıtay üçgeninde çatışma içerisinde olan hakim sınıflar, aynı bir tartışmada ortak gündem belirleyebilmiştir. Sürmanşetlerde ‘tek tip askerlik’ olarak verilen ve kliklerin karşılıklı diyaloglarından sonra ‘eşit süreli askerlik’ altında beyan edilen sürecin ikili yanı bulunmaktadır. Bu ikili yanın iyi gözlenilmesi, hem ülkemiz üretim ilişkilerinin emperyalizme entegre-iç içe geçme durumunu sergileyecektir hem de burjuva ideolojisinin ezilen sınıflar içerisindeki yeniden üretimi iyi algılanabilecektir. Büyük Ortadoğu Projesi'nin sonucu olarak, bölgede emperyalist istikrarın sağlanabilmesi için, coğrafyanın Müslüman dokusundan kaynaklı, İsrail Siyonizmi’i dışında –tabi ki onu da dışlamayarak- yedek güç ortaya çıkarmak son derecede önemlidir. Sadece kukla rejim görevini gören değil, aynı zamanda askeri görevleri de “dünya barışı” için fedekarlık mücadeleyi yürüten mücahitlere de ihtiyaç vardı. TSK'nın NATO içerisindeki konumu ve usun zaman boyunca komünist, devrimci ve ulusal harekete karşı savaş içerisinde edindiği birikim, ABD çürümüşlüğüünün afet-

tigi önemi ortaya seriyordu. Amerikan ordusunun Irak'tan gönüllü rahatlığı ile çekilmesi, İran'a uygulanabilecek kontrol markajı için yeni bir ordunun tesisi kendisini dayatıyordu. İşte bu mirvalde, hareket ve varuş kapasitesi hızlı ve güçlü olan, profesyonelleşmiş bir ordu yakıcılığı cereyan etmeye başladı. Hakim sınıflara emredildiği gibi, yeni tipte özelleştirilmiş savaş aygıtının inşasına başlanıldı. Ama bu başlangıç iddia edildiği gibi “süreklilik kriz teorisi” babından değil, bilakis emperyalizmin canı nice iştahi, hakim sınıfların ise pastadan pay kapma yarışı dahilinde yaşandı-yaşanmakta. Böylece hem uluslararası sermayenin ihtiyaçları yerine getirilecek, hem de bölgenin zengin yer altı kaynakları “korunarak” kırntılar elde edilecektir. Bu tam da ülkemiz hakim sınıflarının iç dinamiğinden, özcesi sınıf niteliklerinden öte gelmektedir. Öyle ki, hakim sınıflar, adeta BOP'ne işaret ederek ‘kritik ve hassas bölgelerde’ görev yapacak olan “sınır birlikleri” oluşturma ve de ‘hudut birlikleri karakollarını yeniden inşası’ mesajını vererek –ki şu anda 15 karakol “ihtiyaca” hazır durumdadır- stratejik savaş aygıtı olma yolunda önemli adımlar atmaktadır. Yine profesyonel ordu tartışmalarında mevcut ordunun hantallığı ve hareket kapasitesinin darlığına işaret edilmektedir. Ekonomik açıdan ise haylice yük olan ama ‘istenilen verimin’ alınmadığı, hakim sınıflar tarafından hem fikir ol-

muş bir biçimile savunulmaktadır. Geçtiğimiz hafta Koşaner tarafından bizzat verilen brifingte sürecin detayları verilmiş ve de ‘son söz hükümetindir’ açıklamasıyla birlikte, gerici klikler arasındaki çatışma durumunda gözler önüne serilmiştir. Mevcut gelişmelerin diğer bir yanında ise ideolojik bir hal bulunmaktadır. Asker ve yoklama kaçığının 1,5 milyon sınırına dayandığı ve düşük yoğunluklu savaş gerçekliğinden dolayı, ezilen sınıflar cephesinde ordunun “itibarını” kaybetmesi, hakim sınıflar nezdinde düşündürücü bir pozisyona vardırmıştır. Faşizmin parlamenter maskelisi bir rejimin hakim sürdüğü coğrafyamızda, gerici sınıflar için ordunun yeri başat bir sorundur. Ordu ile halk kitlelerini ezse dahi, militarizmin doğası gereği, ırkçı-milliyetçi yönelimi yoluyla, kendi sosyal tabanını daima yaratması gerekmektedir. Bahsi geçen sosyal tabanın yaratılması ise, burjuva faşist ideolojinin yeniden üretimiyle mümkündür. Bir yandan profesyonel bir savaş aygıtına dönüşürken, diğer yandan askerlik süresini azaltarak, halk kitleleri içerisinde daha “şirin” daha “halki düşünen” daha “vatan sever” bir ordu portresi çizilerek, sinsice ideolojik saldırı konsepti hayata geçirilmiştir. Tüm bu gelişmelerden çıkarmamız gereken sonuç şu olmalıdır. Hakim sınıflar, emperyalist projede yer alabilmek için, ülkenin reorganize sürecinde dönem olur çatışır ama dönem olur uzlaşır-

lar. Ordunun profesyonelleşme yönelimi, bu uzlaşlı durumundan sadece bir tanesidir. Diğer yandan ise, genelde ezilen sınıflar ama özellikle halk gençliği, bu yeniden yapılandırma sürecinin ideolojik saldırısının merkezinden olurlar. Ordunun “itibarının” yükseltilmesi için “albenili”, “dolgun maaşlı”, “vatan aşkı” ile, ekonomik krizin yıpratıcı yüzlerce ve binlerce genç, bu ideolojik dönüşümün parçası olma olasılığındadır. Demokratik Halk İktidarı için sebatla ilerleyenlerin, halk gençliğinin gündemini oluşturan ve yoğunlaşacak bir sevir izleyen gerici militarist, emperyalist merkezli siyaseti teşhir etmesi, birinci derecede önemlidir. Saldırılan göğüslemek bir görev iken, diğer bir görevimiz olan ve stratejik anlamda sarılmamız gerektiğine bilimsel olarak kanıtladığımız Halk Savaşı'nı ve dolayısıyla bunun temel örgütlenme biçimi olan Köylü Gerilla Savaşı'nı geliştirmek ve güçlendirmek elzemdir. Ancak alternatif devrimci iktidarı inşası için mücadeleye kenetlendikçe, ara görevler başarıya ulaşabilir. Bugün için, halk gençliği içerisinde dillendirmemiz gereken ‘Emperyalizmin ve Uşaklarının Değil, Halk Savaşının Öznesi Olun’ temel şiarı, bilimimizin özgün ve sonatlaşmış sentezidir.

Haiti bu kez de kolera salgını ile gündemde

2010 yılının Ocak ayında dünya gündemi, Haiti'de meydana gelen büyük deprem ile belirlenmişti. Yaşanan bu depremde resmi rakamlara göre 250 bin kişi ölmüş, bir buçuk milyon kişi de evsiz kalmıştı. Burjuva-feodal medyanın günlerce manşetlerinden düşürmediği, büyük bir aymazlık ile timsah gözyaşları döküğü bu olay sonrası, Haiti halkının yaşadıkları hızla gündemden düşmüş, halk kendi 'kaderleri' ile baş başa bırakılmıştı.

Aradan geçen on aydan sonra, Haiti halkı yine bir 'dram' ile karşı karşıya. Yaşanan bu büyük deprem sonrası, depremin yol açtığı zararları gidermek için, hem Haiti devleti hem de her seferinde dünya halklarının ebedi dostları olduklarını iddia eden emperyalist AB, BM vb. kuruluşlar hiçbir şey yapmayarak, Haiti halkının oldukça kötü koşullarda yaşamasına neden oluyorlar.

Haiti'de yetkililer tarafından kolera

lerin sayısının 250'yi geçtiği, ülke çapında da üç bin kişinin virüse yakalandığını açıkladı. Yaşanan salgın sonrası, virüsün depremde evsiz kalanların kaldığı kamplara yayılması durumunda ölü sayısının binlere ulaşacağı tahmin ediliyor.

Hastanelerde yer kalmadı

Yaşanan salgının sebebi olarak temiz olmayan su ve yiyecekler gösteriliyor. Oldukça kötü

şartlarda yaşayan Haiti halkı, neredeyse iki-üç yılda bir bu tür vakalardan dolayı, ölümlerle karşı karşıya kalıyor. Son yaşanan kolera salgınında ölü sayısının bu kadar fazla olmasının sebebi olarakta, sağlıksız yaşam koşulları, oldukça sınırlı bir hizmet kapasitesine sahip olan hastanelerde yer olmaması, bir çok hastanın hastanelere ya hiç gidememesi, ya da koridor vb. yerlerde tedavi görmesi şeklinde açıklanıyor.

Dünyada her yıl on binlerce insan deprem, sel, salgın hastalıklar vb. sebeplerden dolayı ölüyor. Bu tür olaylarda ölümlerin haritasını çıkarttığımızda,esasta emperyalist-kapitalist sistem tarafından sömürgeleştirilmiş ya da yarı-sömürge durumunda olan Afrika, Asya ve Ortadoğu coğrafyaları ile karşı karşıyayız. Gerçekli tedbirlerin alınmaması, kapitalizmin aşırı kar hırsı vb. sebepler bu tür ölümlerin artmasındaki başlıca etkenlerden bazıları.

Avrupa'da bir hayalet dolaşıyor

Fransa son bir aydır grevlerle sarsılıyor. Hükümetin bütçe açıklarını gerekçe göstererek emeklilik yaşını 60'tan 62'ye çıkartan yasa tasarısını önce senatodan sonra meclisten geçirmesi, haftalara yayılan bir grev dalgası ve eylemler dizisi ile protesto edildi-ediliyor.

İşçi sendikalarının öncülüğünde, emeklilik yaşı tasarısına karşı milyonlarca emekçi sokaklara dökülerek protesto gösterileri düzenledi. CFDT, CFE/CGC, CFTC, CGT, FSU, UNSA sendikaları bir araya gelerek çeşitli tarihlerde büyük çaplı grevlere imza attılar. Eylül ayı ile beraber yaşanan gündeme geldiği andan itibaren, emekçiler sokaklara çıkmaya başladı. 7 Eylül, 23 Eylül, 2 Ekim, 19 Ekim ve yaşanan Fransa Meclisi'nde onaylandığı 27 Ekim tarihlerinde milyonlarca emekçi sokaklara çıkarak yaşamı felç etti. Havayolları, petrol istasyonları, rafineriler, tren istasyonları başta olmak üzere birçok yerde lise ve üniversite öğrencilerinin de aktif katılım sağladığı eylemler gerçekleştirildi. Yaşanan bu grev dalgasına karşı Fransa hükümeti oldukça sert tedbirlere başvurarak gösterilerin önünü almaya çalışıyor. Yapılan eylemlerde birçok yerde polis ile

göstericiler arasında çatışmalar yaşandı.

Fransa'da hayatı durduran grev ve protestoların nedeni olan ve emeklilik yaşının 60'tan 62'ye çıkarılmasını öngören yasa tasarısı parlamentoda onaylandı. 233 milletvekili yasaya hayır derken, 336 parlamenter evet oyu kullandı. Böylece tasarının nihai olarak onaylanmış oldu. Sendikaların büyük tepkisini çeken yasa tasarısı, emeklilik yaşının 60'dan 62'ye çıkarılmasını ve tam emekli maaşı alma hakkı kazanılmasının 65'den 67'ye yükseltilmesini öngörüyor.

Eylemler devam edecek

Tasarıya karşı eylemler devam edecek. Sendika konfederasyonları ortak bir bildiri yayınlayarak halkı, Sarkozy'nin reformun son halini onaylayacağı 6 Kasım'da yeniden genel greve çağırıyor. Eylül ayının başından bu yana 6 genel grev örgütleyen sendikaların ortak bildirisinde işçi sendikaları alt örgütlerini eylemlere en geniş katılımı sağlama ve kamuoyu desteğini genişletmeye çağırıyor. Eylemliliklerin sürmesinden tümüyle hükümet ve onun uzlaşmaz tavrı ve provakatif tutumunun neden olduğu,

mevcut duruma baskıyla yanıt verilemeyeceği belirtiliyor.

Sosyal devlet olgusu çöküyor

Fransa'da zirve yapan ve tüm Avrupa'da yankı bulan grev ve eylemlilikler, gözleri bir kez daha 'yaşlı kıtaya' çevirdi. 1960'lı yılların sonu ile beraber, sosyalizm düşüncesinin yaygınlaşmasını ve halk içerisinde yaşam bulmasını engellemek için 'sosyal devlet' olgusuna sarılan Avrupa'daki bir çok ülke, eğitimden sağlığa dek uzayan bir çok alanda ücretsiz hizmet ve vatandaşlarının 'refah seviyesini' arttırma yollarına gitmişti. Yaptıkları bu düzenlemelerle burjuva demokrasisinin halk için oldukça makul bir sistem olduğunun propagandasını yapan kıta burjuvazisi, böylelikle kendi ülkelerinde gelişebilecek olası devrim hareketlerinin de önüne geçeceklerini düşünüyorlardı. Söz konusu düzenlemelerle beraber 68 hareketi olarak bilinen ve Avrupa'da büyük yankı uyandıran eylemler bir nebze olsa dinmiş ve uzun yıllar boyunca, kıtada görece bir 'sükunet ve huzur' ortamı yaşanmıştı. 1990'lı yıllarla beraber Sosyal Emperyalizmin yüzündeki maskeyi de yırtıp at-

ması ve son olarak Berlin Duvarı'nın yıkılması ile beraber, sosyal devlet olgusu da yerini neo-liberal politikalara bırakarak, büyük bedeller ödenip kazanılan her hak da teker teker geri alınmaya başlandı. Toptan bir saldırıyı göze almayan kıta burjuvazisi, uzun yıllara yayılan bir saldırı konsepti geliştirdi. Son olarak 2008 yılında ABD merkezli yaşanan ekonomik kriz ile beraber, söz konusu saldırılarda doruk noktasına ulaşmış oldu. On yıllarca 'refah, huzur ve medeniyetin' beşiği olarak lanse edilen Avrupa, geline aşamada işsizliğin, hak gasplarının, gelir seviyesi düşüklüğünün en yoğun yaşandığı bölgelerden biri durumunda. Fransa ile ön plana çıkan saldırı furyası ve buna karşı gelişen direnişler, Fransa'daki kadar ses getirmese de başta Yunanistan olmak üzere, Almanya, İngiltere, İspanya, İtalya ve daha bir çok Avrupa ülkesinde yaşam buluyor. Dünya genelinde ses getiren ve milyonlarca emekçiyi sokaklara döken söz konusu eylemlerin en büyük açmazı ise, ekonomik taleplerin ötesine geçmeyen ve uzun soluklu bir mücadele ufkundan yoksun olmasıdır.

Ezeli düşmanlıktan ebedi dostluğa ‘Türk-Yunan’ ilişkileri

Kuruluşundan itibaren düşman olarak ilan edilen ve sürekli tehdit algısı üzerinden anti-propagandası yapılan Yunanistan, geline süreçte T.C. için ebedi bir dost olma yolunda ilerliyor. Bir çok farklı konu dışında özellikle Ege Denizi üzerinde hakimiyet sağlamak siyaseti üzerinden sürekli bir rekabet içinde bulunan ‘Türk-Yunan’ ilişkileri son yıllarda karşılıklı atılan adımlarla yumuşamış, TC Başbakanı R.T. Erdoğan tarafından ekim ayı içerisinde yapılan son ziyaret sonrası oldukça sıcak bir hal almış gözüküyor. İç politikada açılımlarla, dış politikada ise komşularla sıfır sorun söylemleri üzerinden hareket edeceği iddiasında olan TC, AKP eliyle Irak, İran ve Ermenistan'dan sonra, son olarak da Yunanistan ile bu politikalar ekserinde bir ilişki ağı içerisinde girmiş durumda.

Son birkaç yıl içerisinde hem başbakanlar düzeyinde hem de bakanlar düzeyinde karşılıklı olarak bir çok ziyaret gerçekleştirilmiş ve çeşitli anlaşmalar imzalanmıştı. Yaşanan bu gelişmelere paralel olarak R.T. Erdoğan ve yanında bir çok bakan ile Yunanistan'a bir ziyaret gerçekleştirildi. İlk defa Yunanistan öncülüğünde yapılan Akdeniz İklim Değişikliği konferansına katılan Erdoğan, Konferans sonrası Yunanistan Başbakanı Yorgo Papandreu ile beraber bir basın açıklaması düzenledi. Yapılan basın toplantısında Erdoğan Yunanistan ile son dönemde geliştirdikleri ilişkilere atıfta bulunarak “Tabi son 1 yıl içinde 6 Türk bakan Yunanistan'a geldi, Yunanistan'dan da 4 bakan Türkiye'ye geldi. Dışişleri bakanlarımızın zaten sık sık buluştuğunu ifade etmek isterim. Bunlar da geleceğe bakışımızı, geleceğe yaklaşımımızı güven esaslı olarak artıran adımlardır. Bir taraftan Akdeniz'de iklim değişikliğini müzakere ederken, siyasi iklimin de bu kadar güzel olması bizi mutlu ediyor.” dedi. Açıklamanın devamında, Mayıs ayında yapılan ‘Yüksek Düzeyli Stratejik İşbirliği Toplantısı’ ve sonrasında imzalanan 22 anlaşmaya vurgu yapan Erdoğan, bu anlaşmaların ve iki ülke arasındaki ilişkinin geliştirilmesi için daha fazla çaba sarf edeceklerine vurgu yaptı. AB'ye üyelik sürecinde Yunanistan'ın yaptığı katkılarının önemine değinen Erdoğan sözlerini şöyle sürdürdü; “Şu anda Yunanistan'a doğal gaz veriyoruz. Ve 2015'e kadar da müşterek yaptığımız

çalışmayla Yunanistan-İtalya'yı kapsayan hattın bitirilmesi hedefleniyor. Bu noktada attığımız ve atacağımız adım, o da şudur; özellikle Kasım ayında Yunanistan'da yerel seçimler var. Bu seçimlerden sonra karşılıklı olarak bu ziyaretlerin devamı niteliğindedir. Önümüzde, Ankara'da karma ekonomik komisyon toplantıları var. Burada bir araya gelecekler. Türkiye-Yunanistan arasındaki ilişkilerin sağlam zeminde geleceğe güven esasıyla yürümeye devam edeceğini özellikle ifade etmek istiyorum”

"Terörle mücadele konusunu ele aldık"

Yunanistan ile siyasi, ekonomik, askeri, kültürel bir çok alanda işbirliği içerisinde olduklarını söyleyen Erdoğan, ‘terörle mücadele’ konusunda da tam bir mutabakat içerisinde olduklarını vurgulayarak, sözlerine şöyle devam etti: “Yine terörle mücadele konusunu ele aldık ve bu konuda ortak mücadeleyi aramızda görüştük. Zaten bu konu sadece her iki ülkeyi ilgilendirmiyor, AB üyesi ülkeler terörle mücadelede Türkiye'deki terör örgütünü çok açık net ilan etmişlerdi. Yasal olmayan göç konusunu ele aldık. Burada ikili bir çalışmanın içine girmek suretiyle bunu nasıl engelleyebiliriz bunun tedbirlerini oluştura- cağız. Bu noktada zaten aramızda herhangi bir sıkıntı yok. Çünkü müşterek çözmemiz gereken bir sorun.”

Yeni saldırı konseptine uygun adımlar atılıyor

Türk hakim sınıfları ve Yunanistan devleti arasında bu gelişmeler yaşanırken, buna paralel olarak Yunanistan tarafından Türkiye-Kuzey Kürdistan sınırına AB görevlilerinin konuşlandırılması talebi AB tarafından kabul edildi. Yine yapılan bu ziyaretin hemen sonrasında Yunanistan'da bulunan Lavrio mülteci kampının sosyal yardımları kesildi. Yapılan bu saldırıya karşı ise kampta bulunan 272 mülteci açık grevine başladı. Önümüzdeki dönemde iki ülke arasında yaşanan gelişmelere paralel olarak, özellikle Yunanistan'da bulunan göçmenlere yönelik ciddi saldırıların olacağı düşünülüyor. Türkiye-Kuzey Kürdistan üzerinden Avrupa'ya kaçak yollardan girenlerin yüzde 75'inin Yunanistan üzerinden geçtiği göz önüne alınırsa saldırıların boyutu da anlaşılır olacaktır.

YÖNELİM

KAZIM CIHAN

Sultanların keyfi tercihi değil, ümetçi Osmanlı imparatorluğu dönemin tarihsel koşullarının ürünüydü. Bu askeri-feodal yapılanma, dünyada ki kapitalist sermaye gelişiminin söz konusu aşamasında devam edemezdi. Ulus-devletler ve buna yönelen ulusal hareketler, dünya koşullarının bir gerçeğiydi. İttihatçılar ve devamcısı Mustafa Kemal'in gayretlerine rağmen, imparatorluğu eski haliyle devam ettirmek mümkün değildi. Pozitivist Kemal, bunu çok iyi kavramıştı. Padişahı kurtarma müfettişliğinin yürüyemeyeceğini görmüş, sömürücü-egemenlerin hegemonyasının yeniden üretilmesinde, tarihin talep ettiği rolü üstlenmeye geçmişti. Ulus devletin iktisadi temeli olan kapitalizmin bu son derece az gelişmişlik ve bağımlılık ortamında, asker merkezli-tepeden inmece, stratejiye yöneldi. Bu yolla, tek ulus merkezli bir cumhuriyet projesi; diğer ulus-azınlık ve inançların inkarı ve imhasını içermek durumundaydı. Asimilasyon-tehcir-katliam ve soykırımlar batıcı komprador ‘medeniyet’ proje-

sinin sonuçlarıydı. İcraatçı Kemalist'lerin, kumanda merkezleri de emperyalistlerdir. Buna kızmak-yakınmak değil, tarihi gerçekler ve sonuçlarını ortaya çıkarmak, gerçek çözümleri ortaya koymak durumundayız. Kaypakmaya'nın yaptığı buydu. Öğretilmiş resmi ideoloji, tarih ve bilinci yıkan bir yeni çıkıştı o!.. Bu sadece politik değil, bir zihniyet-köklü toplumsal bir kültür devrimiydi. Kültür devrimin ürünü olan parti; sahneye yine büyük bir kültür devrimiyle çıkıyordu. Dün, kelimesi bile bahis konusu edilmeyen Kürt ve tabulaştırılmış Kemalizm vb. meselelerde, sürdürülemez statükoyu, egemen sistemi yürüttür kılmak gayesiyle tartışır hale gelmiş egemenlerin karşısına, hak ve talepleri reformist perspektif-halkçı burjuva demokratizm ufkunu aşamayan savlarla çıkmak, devrimsiz bir sözde “kurtulma” (!!) hastalığıdır. “Yetmez ama evet”çiler ile “hayır”cıların değişik sermaye bloklarının temsilcisi olan, Yeşil ve asker-yargı bürokrasinin, yani AKP ve CHP-MHP kliklerinin objektif olarak stepneci haline ge-

tirilmelerinin temelinde, reformist teori ve siyaset yatmaktadır. “Artık oyuna gelmeyeceğiz” sözlerine rağmen, izlenen siyaset ve yürütülen pratikle, özelliklede Kemalist harekete yanılıklı yaklaşımla Kürt ulusal hareketi de reformist çizgiden kopamamaktadır. Türk egemen sınıflarının-özel savaş hükümetinin “koruyucu hekimlik-önleyici tedbirler” belirlemesiyle gayet açık ifade ettiği “görüşmeler” bir strateji haline getirilmiş, Kürt ulusal hareketi’de tehlikelere açık durumdadır. Yıpranmış-yürüyemez durumdaki eski sistemin, günün ihtiyaçlarına göre, “imam”lı-“cemaat”lı yeniden tanzimini burjuva reformizmi; “demokratik dönüşüm” olarak sunmaktadır. Emperyalist-liberal sözde “sol” teorisyenstratejisyenler yardımıyla PKK’ye karşı AKP Kürtçülüğü ile de tasfiyecilik yol almaya çalışmaktadır. Cins-ulus-sınıf eşitsizliklerinin temeline yönelmeyen, “pozitif ayrımcılık-empati-kardeşlik” gibi söylemlerle yol alan egemen sistem ile biçimsel demokrasicilerin, burjuva demokratizmlerine karşı,

ayrım çizgisi, sınıfsız bir toplum için proletarya ve emekçilerin iktidarını devrimci savaşla tesis edecek devrimdir!.. İktidar bilincidir!..Bu bilincin en asgari hedefi işçi-köylü konseylerinin demokrasisidir. Devrim onlar adına değil, doğrudan onların eseri ise devletleri de, bizzat onların olmalıdır. Burjuva yönelimle sözde çoğulculuk-seçim-kuvvetler ayrılığı gibi biçimsel demokrasi lapalarına, temsili demokrasi dedikleri işçi-köylü ve emekçileri söz-karar ve yönetmeden dıştalayıp nesneleştiren biçimlerini, “karnımız tok.” Sömürücü egemenlerin seçimi temsili parlamenter yönetim biçimleri de, darbeci faşist olanları da aynı ortak öze sahiptirler. Görev ve haklarını, oy verme, parti kurma hakkına sahip olarak görenler açısından gerçektende devrimden-devrimci savaştan söz etmeye gerek yok. Egemenlerin, dünyadaki koşullara bağlı şekillenmiş faşist yada başka böyle demokrasi ve cumhuriyetleri zaten vardır. Hayır! İşçiler-köylüler-emekçiler kendi konseyleri aracılı-

ğıyla (fabrika-mahalle-il-bölge-merkez) her alanda doğrudan iktidar istiyorlar. Yöneticilerini kendilerinin seçecekleri ve her an denetleyip-geri çağırabilecekleri-özel hiçbir imtiyaz kutsamayacakları parti devleti değil, gerçekten kendi iktidarlarını istiyorlar. Hem “ulusal”cı denilen nasyonalist ve hem de neo-liberal emperyalist sözde “sol”dan köklü kopuşun referansı Maoizm’dir. Burjuva-feodal sistemin ihtiyaçlarına göre stabilize edilmiş basit malzemelerle düşünmek için, gerekli olan budur. Formel-hukuki eşitliklerin “gelecek” tasavvurları, şimdiki sistemlerin dizaynından öteye geçemez. Faşizme-dinci konformizme çekilen bu cıılalarla, Marksizm dört kökten devirme yönelimiyle bugünden meydan okuyarak, geleceğe yürüyebiliriz. Bunlar; bütün sınıf farklılıklarının ve bunların dayandığı üretim ilişkilerinin-bu temelde yükselen tüm toplumsal ilişkilerin ve bunlara tekabül eden tüm fikirlerin bir kez için değil sonuna kadar devrim göreviyle aşılması demektir.

“Ez Livirim” I

Tecrit içerisinde tecrit ve direniş

Hapishanelerde devrimci tutsaklara yönelik devletin yürüttüğü teslim alma politikası içerisinde uyguladığı işkence metotları sistematik olarak devam ederken, bunun karşısında ise devrimci tutsakların, yaşamı ve direnişi büyütmeye mücadelesi de devam ediyor.

Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği (TUYAB), Ekim ayı hak ihlalleri dosyasını kamuoyuyla paylaştı. Dosyada'da hapishanelerde yaşanan hak ihlalleri, ağırlaştırılmış müebbet hükümlülerinin havalandırma haklarının gaspı, tutsak mektupları, Tekirdağ F Tipi Hapishanesi Eylül ayı hak ihlali raporu ve disiplin soruşturmaları yer alıyor.

Hapishanelerde yaşanan hak ihlalleri

TUYAB tarafından hazırlanan hak ihlalleri arasında sistematik hale gelen telefon görüşmeleri sırasında isim ve soyadın tekmil gibi söylenmesinin dayatılması, elektrikerin kesilmesi, havalandırmanın geç açılması, hapishanede doktorun bulunmaması, mektup ve gazete gibi materyallerin verilmemesi, tedavi sırasında askerin içeride bulunması ve kelepçelerin açılmaması, elektrik ücretlerinin tutsaklardan zorla gasp edilmesi yer alıyor. Ayrıca ihlaller arasında öne çıkan diğer başlıklar ise havalandırma haklarının gaspı, ziyaretçilerimiz ilk geldiklerinde "parmak izlerinin alınması" , "fotoğraflarının çekilmesi" , "göz izinin alınması" fişlenmesi, hapishane içerisinde "A Takımı Müdahale Ekibi" olarak adlandırılan işkence timinin oluşturulması ve bunlarla hapishane içerisinde sürekli karşılaşılmaları, hücrelere keyfi biçimde "anı baskın" aramalarının yapılması oluyor.

Ömür boyu ziyaret ve iletişim yasağı

Dosya içerisinde öne çıkan diğer bir hak ihlali ise ağırlaştırılmış müebbetlik tutsakların, ağır tecrit koşullarına itiraz ettikleri için her gün disiplin soruşturmasına maruz kalıyor. Açılan soruşturmalarda tutsaklar 40 ay ziyaret ve 40 iletişim cezalarına çarptınıyor. Verilen cezaların bu hızla devam etmesi durumunda ise tutsaklar, ömür boyu ziyaret ve iletişim hakkından men edilecek. Özellikle ağırlaştırılmış müebbet tutsaklarına verilen toplam cezalar şöyle: Muzaffer Öztürk'e 32 ay ziyaret, 33 ay iletişim, Ali Gülmez'e 34 ay ziyaret, 20 ay iletişim, Ali Baba An'ı'ya 34 ay ziyaret, 33 ay iletişim, Kemal Ayhan'a 32 ay ziyaret, 33

ay iletişim, Cihan Kaplan'a 25 ay ziyaret, 25 ay iletişim, Emin Alakuş'a 9 ay ziyaret, 8 ay iletişim cezaları verildi. Tekirdağ F tipi Hapishanesi'nde tutsak bulunan Ali Gülmez ve Muzaffer Öztürk, ağırlaştırılmış müebbet hapsine maruz kalanların yaşadığı baskıların yazdıkları ortak mektupla dile getiriyorlar.

İşte hapishanede iki devrimci tutsağın kaleminde yaşanan baskılar ve işkence uygulamalarının izleri: Ağırlaştırılmış müebbet için çıkarılan özel yasanın, insanca yaşam koşullarını olabildiğince daraltan ve ölene dek en ağır tecritle zulüm çemberine dönüştürülen özellikleri başlı başına çözülmesi gereken bir sorun iken, pratik uygulamasına hapishane yönetimlerinin 'keyfiyetine' bırakılması yaşatılacak zulmün kat be kat daha artacağından başka anlam taşımamaktadır. Gerek hapishane tarihi bakımından gerekse son yıllarda F Tiplerinde siyasi tutsaklara uygulanan baskı, şiddet, akla hayale gelmez yasaklar ve yaşamın her anını, ' tam tecrite' dönüştürmeye çalışan hapishane yönetimlerinden, iyi niyet beklenmeyeceğini, infaz rejiminin faşist özünün uygulanmasında tutarlı pratikleri olduğunu biliyoruz. Uygulamalar her ne kadar çeşitli hapishanelerde kısmi farklılıklar gösterse de esas olarak, bir devlet politikası olduğu aşkır.

Tek kişilik hücrelerin fiziki koşulları ve tek kişilik yaşam

Tuvalet olarak ayrılmış, kapalı ve kapısı olan bölüm hizasına yerleştirilen 2 metre boyunda bir ranza, hemen onun bitişiğinde pencere. Pencereden kalan kısım havalandırmaya açılan kapı. Ranza kenarından 75*75 cm'lik plastik bir masa ve sandalye... 1 saatlik havalandırma süresi, komşulara selam, gazete, top alışverişi, havalandırma temizliği, çamaşır asma-toplama vb... kalan saatte yan hücrede arkadaşımız varsa, onunla bu sınırlı zamanı paylaşma telaşı ile bitiverir! Her türlü olumsuz koşullarda dahi yaşam üretmeye çabalayan tutsaklar için, spor yapmanın zorunluluğuna inancı nedeniyle, sporda yapılmak zorundadır. Ne yazık ki, hücrede yapılacaktır. TV, masa, sandalye uygun yerlere çekilerek ancak belli hareketleri yapabileceğiniz bir buçuk m2 lik bir alan yaratırız. Tabi, havayı hesaplayarak!

Hava sorunu: güneşsizlik, nem, kokular

Havalandırmaya bakan pencerenin mimari yapısının rastgele yapıldığını düşünmek fazlaca saflık olacaktır. Kapı tarafındaki sabit pencere 42 cmdir. Dolap tarafına gelen ise 29 cm ve bu küçük olan açılır-kapanır pencere bir karış bile açılmaz. Dolaba yaslanır. Ranza ile pencere ortasına özel olarak konmuştur dolap. Ranza tarafına 15-20 cm kaydırılsa dahi rahat olabilecek pencere açılmasın istenmiştir herhalde! Yazın tutsaklar bu kapalı pencerenin camını komple çıkarırlar. İlkbahar ve son baharda iyidir. Tabi rüzgar var ise! Yok zaten rüzgar, hiçbir zaman püfür püfür esmez. Hem yüksek duvar, dar havalandırma nedeniyle rüzgar direk gelmez, havalandırmada daire çizer, hem de içeride sirkülasyon yapacak yeterli alan yoktur.

Hücrede tek kişilik yaşam ve etkileri

Siyasi ideolojik birikiminiz deneyiminiz ne olursa olsun; hücre tipi yaşam ile size dayatılan yaşamın ne kadar bilincinde olursanız olun, ne kadar çözümlerseniz çözümleyin, yaşamınızı "tek kişiliktir". Tek kişilik hücre yaşamında, ağırlaştırılmış müebbetlik gibi izole yaşamda olası olumsuzlukların ayrınısına girmeden vurgulayalım, kendini yaşama, durağanlık, duygusallık, tepkisellik, tahammülsüzlük, tepkisizlik, alınganlık, duygusallık, sekteklik vb.

Güneşin, havanın, hareket alanının vs. yetersiz olduğu (aslında önemsiz düzeye var olduğu, esasta olmadığı demek daha uygundur). "Yetersiz" ifadesi en hafif ifadedir. Maddi koşullar Azraile erken mesai çağrısı anlamına gelmektedir.

Tek kişilik hücreler, her hapishanenin (koşuş sistemleri de dahil) hücre cezası için yapılmıştır. Son yasa ile de en fazla hücrede yatış süresi 20 gün olarak belirlenmiştir. Yani açık ifade ile hapishane idaresine karşı ya da hapishane yaşamının de en ağır "disiplin suçu"(!) işlemiş tutsaklar için 'en ağır ceza' çektilmesi için yaptırılmış hücrelerdir. Bu en ağır cezaya karşın 1 saat havalandırma hakkı tanınmıştır. Bu durum genel olarak üzerinde durulmayan bir konudur. Oysa sorunların temelinde de bu vardır. Çünkü şu anda ağırlaştırılmış müebbetliklerin yaşadığı yer "bir defa en fazla 20 gün yatılabilecek" ikinci bir hücre cezası var ise, ara verilerek yatılacak yani en fazla 20 gün yaşa-

nabilecek hücrelerdir. Oysa ağırlaştırılmış müebbetlikler tıpkı disiplin cezası gibi (hatta ziyaret-telefon vb. sınırılması ile) burada ölene kadar tutulacaktır. Hücre cezalarına 20 güne sınırlayan yasa (daha önceleri 30 güne kadar çıkarılmıştı) bu hücrelerde 20 günden fazla yaşanamayacağı için çıkarılmış bir yasadır. Sınıf mücadeleleri devam ettiği süreçte ağır müebbetlik mahpuslar hapishanelerde eksik olmayacaktır. 20'li yaşlarda hücreye alınan bir ağır müebbetlik, belki 50-60 yıl aynı olumsuz koşulları yaşayacaktır. Bunun toplumsal bilince dönüşmesi ve bir karşılık bulması zorunludur. Bugün burada, sadece hapishane idaresinin uygulayabileceği, kısmen "iyileştirme" sağlayabileceği talepler dile gelmektedir. Ancak asla yeterli değildir. Yazı içinde anlattığımız, ağır müebbetliklerin infaz rejimi, yasal anlamda düzeltilmesi için, ayrıca gündemleştirilip (siyasi çevreler, DKÖ'ler vb. ile) değiştirilmesi zorlanması gereken bir konudur.

Siyasi tutsaklar ölümün içerisinde yaşamı yeşertiyor

Devlet tarafından hapishanelerde sistematik olarak uygulanan işkence metotları ile tutsakların hapishane içerisinde yürüttükleri siyasi mücadeleyi boğmak istese de, bu ölümü şartları arasında devrimci tutsaklar yaşamı yeşertiyor.

Tecrit içerisinde tecrit politikasıyla devrimci tutsakların hem dışarıyla hem de bir birleriyle olan bağlarını koparıp yalnızlaştırmak isteyen devlete en güzel cevabı yine devrimci tutsaklar veriyor. İçeride tüm tecrit koşullarına rağmen büyük bir çabayla birbirleri ile olan bağlarını koparmayan devrimci tutsaklar devletin siyasi saldırılarına karşı ortak eylemlerle cevap veriyor. Herhangi bir saldırı girişiminde tecridin yalnızlaştırma politikasını parçalayan devrimci birbirleriyle çeşitli kanallarla açık grevleriyle, toplu kapı dövmeleriyle ortak sloganlar atarak çıkardıkları güçlü sesle boğulmak istenen yoldaşlık nefesine soluk veriyorlar. Bir yandan tecrit içerisinde boğulmak istenen yaşamlarını büyük bir kararlılıkla siyasi mücadelenin hizmetine sunmaya devam eden siyasi tutsaklar, her şeyin yasaklandığı F tiplerinde sanatsal, edebi çalışmalarla direnme kültürünü devrimci üretimlerle bir üst seviyeye çıkartmaya devam ediyorlar.

Hapishanelerde yeni saldırı konsepti

Devrimci tutsaklara yönelik uygulanan baskı politikalarına yenileri eklenmeye devam ediyor. Tekirdağ 1 ve 2 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde baskı uygulamasını protesto eden tutsaklar işkenceden geçirilirken ağır müebbet devrimci tutsaklar ise artık havalandırmaya çıkartılmıyor.

Devrimci iradeyi, işkence politikaları ile teslim alabilmek için türlü türlü uygulamalar icat eden Türk devleti, yeni bir saldırı konseptini daha devreye soktu. Hapishanelerde yürüttüğü siyasi saldırılarından her seferinde yenilgiyle ayrılan Türk devleti, hapishanelerde uyguladığı işkence politikalarının dozunu artırarak yeni saldırılar başlattı. Son saldırının içeriği ise havalandırma "cezası" ile anlık hücre baskınları ile yapılan fiili işkence uygulaması.

Tekirdağ F Tipi'nde tutsaklara saldırı

Tekirdağ F tipi Cezaevi'nde son bir haftadır baskılar oldukça artmış durumda. Müebbet hapse mahkum edilen hükümlülere yönelik keyfi uygulamaları protesto eden tutsaklara, gardiyanların saldırması sonucu 7 tutsak yaralandı.

Tutsaklardan kapı dövme eylemi

Siyasi tutsaklar, tek kişilik hücrelerde tutulan tutsakların koşullarının düzeltilmesi ve baskıların son bulması için 14 Ekim'de eyleme geçtiler. Bu kapsamda her gün saat 11.00'de kapı dövme eylemi gerçekleştirilirken buna müdahale eden hapishane yönetimi tutsakların üzerine 'A takımı' olarak bilinen işkenceci gardiyanları saldı. Gardiyanlar sopa ve coplarla tutsakları darp ederken bu saldırıların sonucunda 7 tutsak yaralandı. Yaralananlar ise tedavi olmaları engellenerek hücrelerinde tutuldular.

Fiili saldırının ardından koşullarda arama yapan hapishane yönetimi, tutsakların kitaplarına el koydu ve havalandırma kapılarını kapattı. Tutsaklar tüm baskılara rağmen eylemlerine devam edeceklerini dile getirdiler.

Baskılar protesto edildi

Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği (TUYAB), hapishanelerde artan hak gaspları ve tecrit saldırısına karşı, Taksim Tramvay Durağı'ndan Galatasaray meydanına bir yürüyüş gerçekleştirdi. 'Asmayıp beslenenlere uygulanan tecrit işkencesine izin vermeyelim' pankartının açıldığı yürüyüşte, sık sık "Devrimci irade teslim alınmaz", "Baskılar bizi yıldıramaz", "İçerde dışarda hücreleri parçala" sloganları atılarak Galatasaray meydanına gelindi.

TUYAB adına açıklamayı yapan Sema Gül, "Bir ülkenin gerçek yüzünü görmek istiyorsanız, o ülkenin hapishanelerine bakın. O ülkedeki insanların özgürlüklerinin, haklarının ne kadar olduğunun aynasıdır hapishaneler. Türkiye'nin gerçek yüzü de hapishanelerinde yaşananların aynasıdır bir bakıma... Çünkü toplumsal muhalefet ne zaman biraz yükselişe geçse, hapishanelerdeki saldırılar da buna paralel artar. Tutsakların onca bedel ödeyerek elde ettiği kimi hakları bir bir ellerinden alınır. Demokratikleşiyoruz, AB standartlarına uyum sağlıyoruz söylemlerinin arkasında da kanlı bir hapishane gerçeği yatmaktadır. O gerçek bir ülkenin asıl yüzüdür." sözlerini dile getirdi. Hapishanelerdeki tecrit uygulamalarına, özellikle de müebbet hapis yatan tutsaklar üzerinde ki ağır koşullara dikkat çeken Gül, tecrit uygulamalarının bir an önce kaldırılmasını talep etti.

Taksim İlk Yardım'da baskılara ve işten atmaya karşı tepkiler büyüyor

Taksim Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde sendikal baskılar giderek artıyor. Keyfi ve hukuksuz uygulamaların hep hasıraltı edilerek gün yüzüne çıkarılmadığı hastanede, sendikal örgütlenmenin büyümesi hastane yönetiminde ve taşeron firmada huzursuzluğu artırıyor. En son Ozan Altuntaş isimli Acil Servisi çalışanının bundan beş ay öncesine ilişkin bir vakada "görevi ihmal ettiği" gerekçe gösterilerek işten atılması ise hastanede bardağı taşıran son damla oldu.

İşten atıldığına ilişkin yazılı bir belgenin henüz eline ulaşmamış olduğu Ozan Altuntaş için, Başhekimlik önünde bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Bütün taşeron sağlık işçilerinin ve Sağlık Emekçileri Sendikası üyesi sağlık emekçilerinin katıldığı basın açıklamasında, Hastane Yönetiminin ve taşeron firmanın keyfi ve hukuksuz tutumu

protesto edilerek Altuntaş'ın derhal işe geri alınması istendi. Hastane yöneticilerinin ve taşeron firma yetkililerinin basın açıklaması öncesinde, taşeron sağlık işçilerini eyleme katılmaları konusunda tehdit ettikleri, katılmaları halinde haklarında tutanak tutulacağını bildirmeleri ise yönetimin hukuk tanımazlığının bir göstergesi olarak değerlendirildi. Galatasaray Lisesi önünden sloganlar

la Taksim Eğitim ve Araştırma Hastanesine yürüyerek gelen kitle burada bir açıklama yaptı. Yapılan hukuksuzluklara ve hak gasplarına değinilen açıklamada, işten atmalara karşı ortak mücadele çağrısı yapıldı. Birçok sendika ve kurum temsilcisinin de katılarak destek verdiği eylem, atılan sloganlar ve yapılan konuşmaların ardından sona erdi.

Muzaffer Oruçoğlu resim sergisi YÇKM’de açıldı

Birçok kültür-sanat etkinliğine ev sahipliği yapan Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi (YÇKM), Muzaffer Oruçoğlu resim sergisi ve Cengiz Özkan dinletisi ile faaliyetlerine devam ediyor.

24 Ekim’de açılan Muzaffer Oruçoğlu resim sergisinin yanı sıra, halk müziği sanatçısı Cengiz Özkan’da dinleti verdi. Akşam saat 18:00’de başlayan dinletide Cengiz Özkan bir çok halk türküsünü seslendirerek dinleyicilere Anadolu’nun renklerini taşıdı.

Oruçoğlu’ndan mesaj

Ülkeye giriş yasağı bulunan ve sergiye mesajla katılan Oruçoğlu, “Kalitesini ve derinliğini sanat-

tan almayan bir siyaset, uzun süre ayakta duramaz” dedi. Oruçoğlu, “Serginin açılışında emeği geçen Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi çalışanlarına öncelikle teşekkür ediyorum. Dileğim, Merkezin, çok yönlü kültür etkinliklerini, geniş çevreleri kucaqlayacak şekilde yürütmesi ve derinleştirmesidir. Devrimci bir kültür merkezinin, sadece kültür ve sanat ürünlerini sergilemesi değil, aynı zamanda, yetenekleri de eğitmesi, geliştirmesi ve genel aydınlanmanın bir parçası haline getirmesi gerekiyor. Tabi bu, resim, heykel, tiyatro, edebiyat, müzik ve benzeri atölyelerin kurulup, kesintisiz bir şekilde çalışmalarına bağlı bir so-

rundur ve kolay bir iş de değildir. Devrimci kültür merkezlerinin kalite ve sanatsal zenginlik üretmeleri, onların siyasetlerini de etkileyecektir. Kalitesini ve derinliğini sanattan almayan bir siyaset, uzun süre ayakta duramaz. Halk için büyük fedakârlıklar, büyük acılar, büyük sanatı hak ediyor” diyerek, bu faaliyetlerin önemini vurgularken, devrimci kültür merkezlerinin en geniş kesimleri içerisinde birleştiren kültür sanat festivali örgütlemesi gerekliliğini ifade etti. Roman, şiir, resim, heykel gibi bir çok alanda üretimi olan Muzaffer Oruçoğlu’na ait 36 resmin yer aldığı sergi 24 Ekim-14 Kasım tarihleri arasında YÇKM’de sergilenecek.

Ezilenler eserini tamamlayacak

Ressam Pieter Bruegel, 1556 yılında ‘Babil Kulesi’ni tuval üzerine yağlı boya ile resmeder. Esere bakanlar şaşırabilirler. Neden Babil Kulesi tamamlanmamış biçimde resmedilmiştir? Yada tamamlanmış bir Babil Kulesi var mıydı? Resimde göğe doğru yükselmiş, muhteşem heybetiyle her bir kenarında çalışan insanların yansıyan görüntüleriyle resmedilmiştir. Bulutlara uzanan kule yapım halinde henüz bitmemiştir.

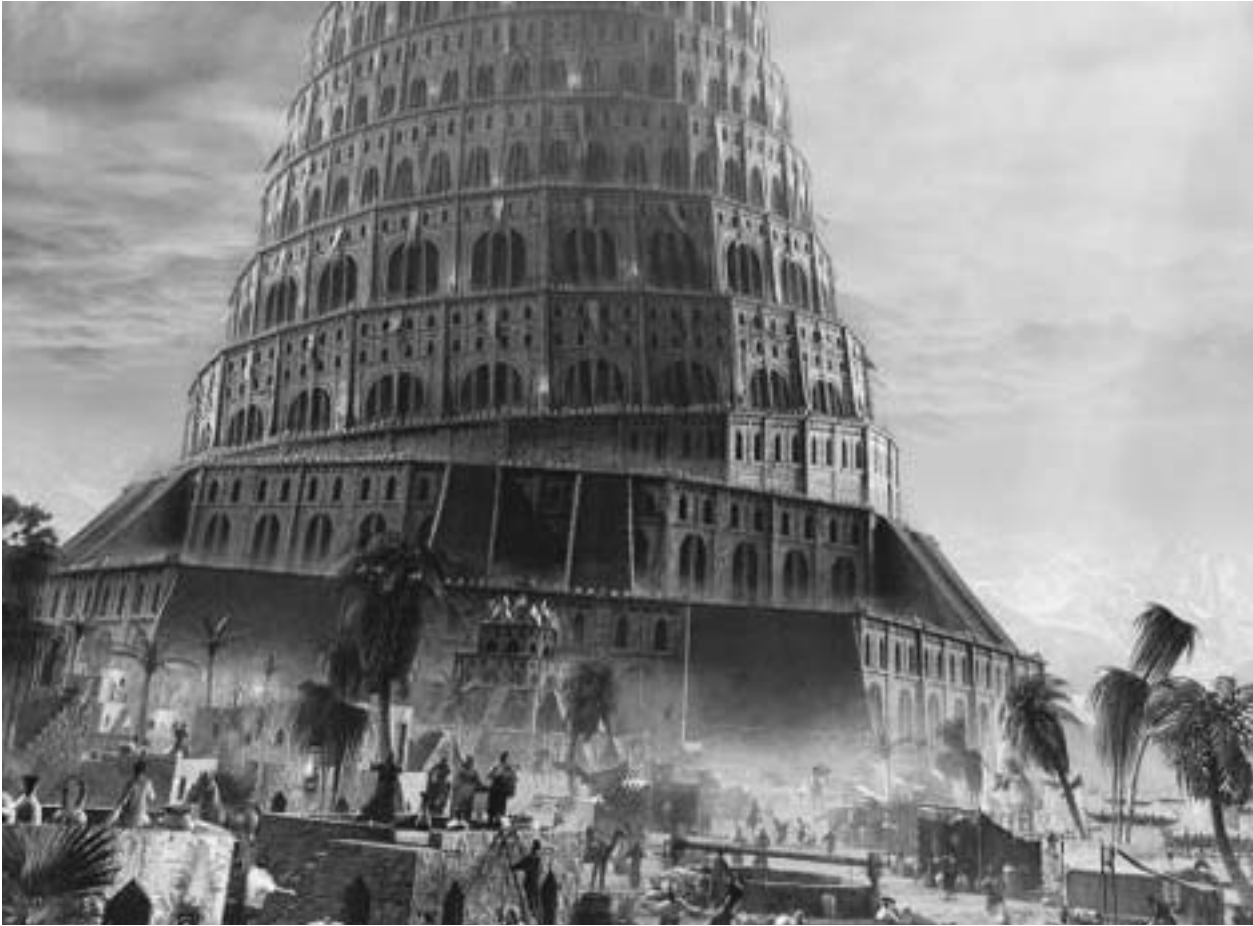
Pieter Bruegel, Babil Kulesi’ni rivayete uygun resmetmiştir. Anlatıma göre, bir zamanlar Babil’de herkes aynı dili konuşmuş, bu nedenle birbirlerini iyi anlar, bilgilerini birbirlerine aktarıp, uygarlıklarını geliştirirlermiş. Nemrut, insanın kudretini kanıtlamak için tanrıya meydan okurcasına, bir kule inşa ettirmiş. Tanrıya ulaşmayı mı, meydan okumayı mı hesaphıyordu bilinmez ama tanrının Nemrut’u doğru algıladığı anlaşıyor. Tanrı insanların kendisiyle rekabete girmesine ve meydan okumasına sinirlenmiş ve gazabını göstermiştir. Tanrı insanların dillerini çoğaltıp 72 millete bölmüş ve Babil Kulesi’nin işçileri farklı dillerde konuşmaya başladıkları için anlaşamaz olmuşlar ve kule tamamlanmadan zamanla yıkılmış. Ressam, Babil Kalesi’ni bitmemiş haliyle resmetmiş ve rivayeti görünür kılmıştır. İnsanların toplumsal iletişim aracı, deneyimlerin aktarılması, bilincin bir ifadesi olarak dilin önemini bu rivayette de anlatılmak istendiğini unutmadan bakışımızı biraz daha geniş tutalım. Tanrının gazabına meydan okuyan insanlığın ısrarını, çılgınlığını ve emeğini resmederek bu rivayeti ters yüz etmekte mümkündür. Nihayet yine ressam “Gustave Dore, gravür 1865, Diller Karmaşası” adlı eserinde Babil Kulesi’ni bulutlarda başı kaybolmuş ve etrafında çalışan, gökyüzüne kollarını açan, adeta isyanı simgeleyen bir insanı öne çıkartarak, etrafında çalışan, hatta acı çeken ama uyumlu insan kümelerini resmederek bu ihtiyaca yanıt verir. Babil Kulesi’nin başı göklere uzansa da insanlar halen çalışmaya devam ederek, kuleyi yükseltmeye, tanrıya meydan okumaya devam ediyor. Bizler haklı olarak gökyüzünde görünmez tanrılardan çok, yeryüzüne inen gerçek tanrılara karşı, insan yeryüzüne odaklanarak bu sanat eserlerini okumalıyız. Mezopotamya’nın isyanına kalkmış çocukları, Babil Kulesi’ni tanrıya karşı

yükseltmek için ter döküp ıstırap ve acıya katlanmışlardır. Uygarlık yürüyüşünde tanrıya meydan okumak, isyanla elbet özdeştir. Eski toplumda biriken ve dışa vuran her zorunlu değişim, eski toplumun üyeleri tarafından zorla engellenmeye çalışılır. Toplumsal çatışmanın, parçalara ayrılmanın tanrı gazabıyla ilgisi elbette yoktur. İsyancılar dini boyutuyla ortaya çıkmış olsalar bile, ekonomik bir temele dayanırlar. Hiç kuşku yok ki bir bütün olarak söz konusu isyanların yenilgiye uğraması, halkın ezilmesi de, tanrının buyruğuyla açıklanamaz. Tarihte sürekli olarak görülen şudur; Ezenlere karşı ezilenlerin her isyanı esas olarak yeryüzündeki despotu, kralı, ağası, beyi, devleti ykmaya yönelmiş olduğu açıkken, ezenler söz konusu isyanları tanrıya karşı gelmekle itham edip tanımlamışlardır. Yani itaat etmek, sonsuz sömürüye katlanmak egemenleri zevkusefaya boğmak değişmez bir tanrı vergisiymiş gibi sunmayı sürekleştirmişlerdir. Bugün 21. yüzyılda da egemen burjuva-feodal ideolojik yaklaşımı değişmemiştir. Emperyalist egemenlik, dünyaya şunu diyor,“Ses çıkarmayın ve itaat edin, egemenliğimiz tanrı buyruğudur.” Yeryüzünün zalim tanrıları işte böyle demektedirler. Ezilen sınıfların zalimlere karşı yükselttiği ve bir meydan okuma olarak ortaya çıkan kendi kaderini kendi ellerine alma savaşımını bitmemiş Babil Kulesi’ne benzetmekle hata yapmış olmayız. İsyancıların yenilgisi, devrimlerin geri dönüşünü tanı gazabıyla açıklamaya çalışan gerici sınıfların, ideolojik saldırısı altında insanlığın büyük yürüyüşü devam etmektedir. Meydan okuyuş, büyük cüret hükmünü koyacak ve Babil Kulesi tamamlanacaktır.

Antik çağın köle emeğiyle yükselen uygarlığın da Mezopotamya’nın toprağına damlayan kan ve gözyaşlarıyla karılan harcı vardır. Bunu yaşıtan tanrının gazabı değil, ama köle sahiplerinin sömürü ve zulmüydü. İnsanın kendisinin yarattığı dehşeti, tanrı gazabı olarak tanımlayıp sunması onun trajedisini oluşturur. Bugün Mezopotamya, yine deryasındadır. Bu bir tanrı gazabı değildir. Emperyalizm yeryüzünün lanetli tanrısı olarak, bereketli topraklara kötülük, kan ve gözyaşı taşıyor. Eski uygarlığın izlerini koynunda taşıyıp, besleyen ve uyutan Dicle ve Fırat’a fısıldayan Irak, emperyalistlerce işgal edildi. Modern çağın en barbar köleliği

dayatılmaya devam ediliyor. Bir milyon Irak’lı çocuğu öldürmek hangi özgürlüğün ifadesidir. Bu özgürlük olsa olsa emperyalist işgalciliğin barbarlığı ve sınırsız vahşet özgürlüğüdür. Barbarların boynuna Irak’lı çocuklar ağır bir halka olarak asılmıştır. Sorunların gerçek çözümünü kendi ellerinde arayanlar yeryüzüne inen ve vahşet yayan tanrılara işaret ediyorlar. Binlerce yıldır Tigris’in ve Fırat’ın bereketiyle beslenen Zagros’un çocukları olan Kürtler ağıtlar yakmaya devam ediyor. Acılar içinde yanıp kavrulmuş Kürt ulusunun tüm dramı emperyalist egemenliği işaret eder. Tanrının gazabıyla Kürt ulusu dört parçaya bölünmedi. Emperyalist sofrada Ortadoğu ve dünya yeniden bölüştürülürken, Kürdistan’da pay edildi... Bugün dört parçada Kürtlerin isyanla harmanlanmış çılgılığı yükselmeye devam ediyorsa, bağımsızlığını ve eşitliğini istiyorsa, bu tarihi haksızlığı yaratan emperyalist egemenliğin apaçık devam etmesinin göstergesidir. Yeryüzüne inen vahşi tanrılar yalan söylüyorlar. Neden mi? Multi kültürlülüğün, farklılıkların uyumlu birliğinin propagandasını yapan emperyalist güçler ve onların işbirlikçi liberal kaleşörleri milyonlarca nüfusa sahip bir ülkenin bağımsızlık hakkında zorla el koymaya devam ediyorlar.

Tigris ve Fırat’ın dili Kürdistan’da Kürtçedir ve yaşayan tüm dillerin kardeşliğidir, bunu kim değiştirebilir ki. Mezopotamya’nın çocuklarını bereketli toprakların evlatlarını bu tarihi uygarlığı ölüm karesinde yok edip aşağılıyorlar her gün. İsyana durmak meşrudur. Ezilenlerin tarihsel yürüyüşünde Babil Kuleleri bitmedi, nihai zafere kaddarda bitmemiş olacak. Göklerde falan değil tam da yanı başımızda, yeryüzünde olan gazap tanrılara karşı, yükseltilecek direniş kuleleridir zulme karşı ortak dilimizi var edecek olan. O ortak dili yakalayana, birbirimizi anlayana kadar sürecektanrıların gazabı ve kim bilir daha hangi coğrafyalar, kaç parçaya, halkları kaç dillere bölünecek. Zulmün dili hüküm sürecekt bu halklar üzerinde. Ancak o zaman Mezopotamya da gözyaşları dinenebilir, diller kardeşçe harmanlanabilir. Şimdi yeryüzündeki lanetli tanrılara meydan okuma zamanıdır. Tanrılar iştahta gülümserken; bu tabloya sağır, dilsiz ve kör olanlarımız sonsuza dek yanık kalacak...

Mazgirt Belediyesi’yle dayanışma çağrısı

A. Can Ataç

Dersim- Mazgirt Belediyesi’nin başlatmış olduğu ‘Dayanışma Kampanyasını’ en içten dileklerle kutlar, kampanyanın arzu edilen düzeyde başarılı ve etkili olmasını temenni ederim. Halkın desteğiyle oluşan ve vücut bulan belediyeçilik, en genelde yerel yönetimin izahı ve temsil etmenin olmazsa olmazıdır. Belediyeçilik halkın desteği ve talebi üzerine kurulmuş yerel-yönetiminin halk iradesindeki yansımasıdır. Ancak, demokrasi geleneğinden yoksun; Türkiye ve Türkiye gibi ülkelerde ki halk iradesi, devamlı merkezi yönetim tarafından zan altında tutulurken, mevcut yerel yönetimler işlevsiz hale getirilmiş ve hatta iktidar – belediye ilişkileri hep pazarlık konusu olmuştur...

Bu bağlamda, Türkiye’de ki yerel-yönetimler bağımsız halk iradesini yansıtan bir yönetim olmaktan soyutlandılar, onun, merkezin yani Ankara’nın ‘uslu bir çocuğu’ olmasını istemiştir. İşte ülkemizdeki ‘Belediyeçilik ve İktidar ilişkileri’ bu tarzdaki bir anlayışın yansıması olmuştur. Bu ilişkiyi redederek, halkın iradesini yansıtan devrimci belediyeçilik anlayışında ısrar etmek gerekiyor. Biliyoruz ki; merkezi yönetim yıllardan beri ‘yardım’ veya ‘iş yapma’ taleplerine ön şart olarak belli uygulamaları hep ileri sürmüşlerdir: Örneğin; Dersim ve Mazgirt gibi birçok bölgelerde halkın en temel hak ve ihtiyaçları olan su, elektrik yol... vs’nin giderilmesi çoğu zaman cami yada din okullarının önceden yapılması şartına bağlanmıştır. Dolayısıyla; devrimci, demokratik ve ilerici belediye yönetimleri bağımlı ve iş yapamaz konumdan kendilerini bir türlü kurtaramamışlardır.

Bu anlayış sonucu; devrimci belediye yönetimleri engellenirken, iş yapma kaynakları da kurutulmak istenmiştir. Onların merkeze bağlı olmadıkları için devamlı bir tecrit politikasına tabii tutularak inanılmaz zorluklarla karşı karşıya bırakıldıklarını biliyoruz: -siyasi ve ideolojik nedenler, -halkın yerel değerleri, -din, dil ve kültürel değerler, gibi faktörleri neden gösterilerek istikrarlı bir belediyeçilik olma olanağından yoksun kalmışlardır.

Merkez yönetimin bu anlayışı sonucu, bu olumsuzluklardan en büyük payı alan belediyelerden biri de Mazgirt Belediyesi olmuştur. Kendi öz değerimiz olan belediyelerimizi desteklemek ve onları yaratan halkımızın iradesine layık olmak gerekiyor. Güçlü ve başarılı belediyeçilikte ısrar etmeli , halkımızın destek ve iradesiyle temsili konumda olan yönetimi yalnız bırakmamalıyız.. Ülkemizde ki siyasal yönetimlerin belediye ve diğer yerel-yönetimler üzerinde ki haksız, feodal ve çağ dışı uygulamaları tam anlamıyla ‘ağa – maraba ilişkisi’ şeklinde olmuştur. Bu zihniyeti kırmamanın tek aracı; bir yandan devrimci-demokrat belediyeçiliğin yerel yönetimlerde daha etkili olması için çalışırken, diğer yandan da onların çoğalmasını sağlamalıyız – esas olarakta örnek belediyeçilik yönündeki umudu dahada arttırmak gerekiyor. Dersim- Mazgirt Belediyesi’nin Dayanışma Kampanyasının daha birçok devrimci belediyeçiliğin başansı için örnek olması dileğiyle, sizlere bir şiirimle veda etmek istiyorum...

Munzur da Akar Akdeniz’
Ben Munzur’um,
Kaya taşları var,
Dağ keçilerimle,
Seyrederim gün boyu.
Akar serin sularım,
Plajsız kaya sırtlarından,
Munzur’dan yol verilir,
Akdeniz’e akarken,
İşte ben Munzur’um.
Akanım düğün şölen,
Hanlı hanlı ovasız kaya sırtlarından,
Binlerce yıl durmaksızın,
El uzatırım Akdeniz sıcaklığına.
Dostluğumuz baş tacı,
Kırvıyız de binlerce sene,
Sevgiyle örülmüş,
Sabır taşımız,
Dost olmanın mutluluğuyla.
Örselenmiş o nasırlı yürek,
Halaya durulur,
Geleceğin yanına,
Akdeniz’e akan umut Munzur’umuzla.
Sularım buz mu buz,
Kutsalımda,
Dar günün dostluğunda,
Kucak açar,
Yüreğime basarım,
İşte ben Munzur’um.
Akdeniz’i de severim,
Sıcak sularıyla,
Asya’ya, Afrika’ya sonra Ortadoğu’ya ,
Dost eli uzatırım,
Akdenizin keşiştiği yere.
İşte oraya, yani orayı,

Seyrederken güneşin gün batışına kadar,
Umut ve sevginin yeşerdiği Munzur’dan.
Akdeniz’i de severim,
Munzur’un ovasız kaya sırtlarından,
Hep akanım,
Hanlı hanlı ovasız kaya sırtlarından,
Her yeni güne doğan güneş gibi.
Karda kış,
Zemheride yoksulluk,
Hep Munzur’a sığınırız.
Sevgi, korku, yoksulluk ve tarih,
Hep iç içe,
İşte ben Munzur’um,
Her dar günde,
Dost eli uzattığımda.
Munzur geçit vermez kasvetli bakışlara,
Sanmasınlar ki,
Dünün hüznüyle,
Geleceğin umutsuz gözyaşı olacağıma.
Sanmasınlar ki,
Munzur’a sırtını dönmüş süslü yavereyiz.
Biz yaşamın en çetin yerinde,
Geleceğin insanlığına dost eli uzatan,
Munzur sevdalıyız.
Sonra,
İnsan sevgisinden mayasını almış,
Dünyaya hep var olduğunu haykıran,
Dünya vatandaşınız...

'ANNE BAK KRAL ÇIPLAK'!

Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimci hareketi içinde en çıkmaz konularından ikisi olan Kemalizm ve Kürt Ulusal sorunu, hala çeşitli yönleriyle tartışılma-ya ve sorgulanmaya devam ediliyor. TC'nin kuruluş süreci, bu süreçteki çelişkiler, süreç önderlik eden güçler ve bu güçlerin emekçi halk kitleleri ile olan ilişkisi ve tüm bunların toplamı olan sınıfsal dokusu, uzun yıllar boyunca sağlıklı bir analize tabi tutulamamış ve devrimci hareketin en büyük çıkmazlarından biri olarak tarih sayfalarında ki yerini almıştır. Birinci emperyalist paylaşım savaşı sürecinde, emperyalist işgale karşı halkımızın can ve kan pahasına verdiği mücadele, kısa süre içerisinde Kemalistlerin kendi gerici iktidarlara uğruna emperyalistlerle masa başlarında yaptığı pazarlıklara kurban edilmiş ve emperyalizmin yerli işbirlikçisi olarak bu topraklar üzerinde faşist TC hâkimiyeti kurulmuştur. Osmanlı'dan devralınan sömürge yapı yarın-sömürge bir evreye ulaşmış ve 87 yıllık faşist-Kemalist bir diktatörlüğün tohumu ekilmiştir. Emperyalizme karşı halkımızın vermiş olduğu mücadele, belirli bir süre sonra, Kemalist diktatörlüğün emperyalizmle işbirliğinde mutabakata varmasıyla, başta Kürt ulusu olmak üzere çeşitli milliyet ve inançlardan Türkiye-Kuzey Kürdistan halkına karşı tam bir katliam ve baskı politikasına dönmüştür.

Tek millet, tek bayrak, tek dil ırkçı-faşist formülasyonu üzerine, Kemalizm zehri ile kuşatılan emekçi halkımız geçen bu 87 yıllık tarihte çeşitli zamanlarda, türüne ender rastlanan biçimlerde katliamlara, zorbalıklara, baskılara maruz kalmış ve tüm bu zalimliklerin gerekçesi olarak sürekli bir şekilde 'Cumhuriyetin' korunması ve geliştirilmesi bahanesi öne sürülmüştür. Emperyalist işgale karşı verilen savaşa destek için ülke sınırlarına giren Mus-tafa Suphi ve yoldaşlarını Karadeniz'de hunharca katleden işte bu korunması gereken 'cumhuriyettir'. Ağnda, Zilan'da, Amed'de, Dersim'de zulme karşı isyan eden Kürt ulusuna mensup insanlarımızı katleden, dara çeken, toplu işkencelerden geçiren işte bu korunması gereken 'cumhuriyettir', 6-7 Eylül'de, Maraş'ta, Çorum'da, Sivas'ta, Gazî'de, 19 Aralık'ta, 17 Haziran'da katledilen binlerce insanın yok edilmesinin sebebi işte bu 'cumhuriyetin' bekasıdır. Özcesi hakim halde olanın yanında saf tutmayan her türlü farklılık için, imha ve inkar politikasını her daim savunan ve yaşama geçiren, özünü ve ideolojisini Kemalizm'den almış sürekliliği olan askeri faşist bir diktatörlüktür, bizlere 'cumhuriyet' olarak yutturulmaya çalışılan. Bu kadar açık ve çıplak halde karşınızda duran bir gerçeklik neden bu kadar tartışılıyor diye bir soru gelebilir doğal olarak. Şundandır ki, olay ve olgular mevcut sınıfsal bir yaklaşımla MLM bilimi ışığında ele alınıp açıklanmadığında ortaya çıkan sonuç tartışmaya muhtaç bir hal almaktadır. İşte bundandır ki Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimci hareketi ve bir çok

önderi TC'yi de, ona ideolojik gidasını veren Kemalizmi de, Kürt ulusal sorununu da, daha bir çok olguyu da yanlış ya da eksik değerlendirmiş ve bura üzerinden şekillendirdiği strateji ve taktiklerini de eksik ve yanlış bir öz üzerine kurmuştur. Kuzey Kürdistan'da TC'ye karşı geliştirilen birçok isyana, 'gerici', 'cumhuriyeti' geriletir mantığı ile yaklaşıp, zulme ortak olunmuştur. Bu yanlışlı durumdur ki, ikinci cumhuriyet yürüyüşleri düzenlemiş, Kemalizmi ilerici hatta devrimci ilan etmiştir. Daha sayamayacağımız kadar fazla örnekte karşımıza çıkan, emekçi halkımızın düşmanı olan Faşist Kemalist diktatörlük ilerici, demokrat, devrimci ilan edilmiştir.

AKP gericiğinin alternatifi Kemalizm'e sahip çıkmak değildir

Bir çok gerçeğin farklı boyutları ile tartışıldığı geçen süreçte (özellikle Kay-pakkaya'nın tahlilleri ve yarattığı etki) Kemalizm biraz daha kısık sesle, korkakça savunulmaya başlanmıştır. Hatta bazı devrimci dostlarımız, yeni bir ada keşfedercesine kemalizmin faşizm olduğunu ilan edip bunun heyecanına kapılmıştır. Emperyalizmin, neo-liberal politikalar ekseninde artık pratik ayakları da örülen değişim-dönüşüm süreci Türkiye-Kuzey Kürdistan'da da özellikle AKP hükümeti dönemi boyunca had safhaya varmış ve faşist TC, halk nezdinde teşhir olan, açığa çıkan bir çok yönünü özüne dokunmayarak tasfiyeye gitmiş ve devleti aklamaya çalışmıştır. İçerisinden geçtiğimiz süreci göz önüne aldığımızda çokta başarsız olduğunu söyleyemeyiz. Öze dokunmadan yapılan bir çok şekilsel değişiklik, gözleri boyanmış ve bütün gerçeklikler bir tarafa itilerek büyük bir 'demokrasi' ve 'özgürlük' furyası başlatılmıştır. Bir tarafın (AKP ve yandaşları) 'statükoyu tasfiye ediyoruz, demokrasiyi hakim kılacağız' yalanları ile sürdürdüğü baskı ve zor politikası devam ederken, diğer taraftan da (CHP ve yandaşları) 'AKP'nin cumhuriyetin bütün değerlerini kendi lehine çevirmeye çalıştığı, kendi gerici iktidarını kurup geriatı hakim kılmaya çalıştığı' belirlemeleri ile 'cumhuriyete' (Kemalizme) 'sıkı sıkıya sarılma' ve 'koruma' çağrıları yer almaktadır. Burjuva-feodal düzen partileri tarafından bu yapılanlar gayet anlaşılardır. Neticede kendi gerici kliklerinin iktidar olabilmesi için bir çaba içerisinde ve yıllardır ellerindeki iktidarı nimetlerinden vazgeçmek istememektedirler. Tam da bu tartışmalar yapılırken TKP-MK imzasıyla '29 Ekim Cumhuriyet Bayramı' vesilesiyle bir açıklama yapıldı. TKP'nin internet sitesi olan sol.org'ta 28 Ekim tarihinde 'Yaşasın Cumhuriyet' başlığıyla yayınlan açıklamada Türkiye'de cumhuriyetin son 30 yılda sağcı aktörler tarafından bitirildiği, sosyal demokratların da buna destek olduğunu belirterek, "Cumhuriyet fikri bundan sonra ancak sosyalizmde hayat bulabilir" denilmekte, bu bitiş sürecinin 12 Eylül 1980 darbesi ile başladı-

ğını ve AKP ile bu sürecin tamamlandığına vurgu yapılarak, "Sorum tek başına 1923'ün çok daha gerisine gidilmiş olması değildir, Türkiye geriye doğru, kaotik bir biçimde yuvarlanmaktadır. Serbest düşüşe geçen Türkiye'de halklarımızı bekleyen yıkım ve kırmıdır. Bundan kaçınmanın biricik yolu direnmek ve karşı hamle yapmaktır. Gerici-liği yeneceğimizden, cumhuriyeti eşitlik ve özgürlük bayrağı altında yeniden kuracağımızdan kimsenin kuşkusu olmamalıdır. Yaşasın sosyalist Türkiye! Yaşasın Cumhuriyet!" sloganları atılarak, ikinci cumhuriyetin kurulması için çağrı yapılmaktadır. Kendi ideolojik dokusu içerisinde ele aldığımızda aslında şaşkınlık yaratan bir açıklama değil. Zira TKP kemalizm konusunda bağları sıkı bir partidir. Geçmişten bu yana da bu değişmemiştir. Amacımız TKP'nin uzun tarihsel sürecini her yönüyle değerlendirmek olmadığı için, sadece söz konusu açıklama üzerine birkaç değinide bulunacağız. Ancak ne var ki bu durum TKP'nin ideolojik yapısından bağımsız değildir.

TKP nerede duruyor

1980 darbesinden sonra içerisine girilen konjektürel yapı ve bugünde AKP'nin icraatları ve dönüştürülmeye çalışılan süreç pek doğrudur ki emperyalist-kapitalist devletlerin, esasta da ABD emperyalizminin dünyada ve özelde de Ortadoğu'daki hegemonyasını güçlendirmek adına yapılmaktadır. AKP bu sürecin gönüllü emirleri diğerlerinde yardımcı aktörüdür. Bu süreci geçmişe bakarak yargılamak ve hatta geçmişin esaslı bir analizini yaparak tayin edici görevleri belirlemek gerekir. Ancak burada tutunulamayacak bir yerden başlayarak değil. TKP, AKP'yi eleştirirken olayı türban sorununa indirgeyerek, laiklik meselesinde kemalizme atıfta bulunarak kemalist devleti bekli ilan ediyor. Buradan hareketle de kitleleri kemalizme sahip çıkmaya çağırıyor. Bununla birlikte modernist burjuva hayalleri tekrarlamış oluyor. Kitleleri kemalizme yedekleyerek çokça lafzını ettiği sosyalizmden de uzaklaşıyor. İki ayrı zıt kutbu bir yerde birleştirmeye çalışan TKP, faşizmle sosyalizmi bir potada birleştirerek kendince 'yeni' bir teori ortaya çıkarıyor. Haliyle gerici ilan ettiği (ki doğrudur) AKP'ye karşı ilerici ilan ettiği kemalizmle kol kola girerek poz veriyor. Liberal sağ tasfiyeci rüzgânın bütün şiddeti ile esmeye devam ettiği günümüz koşullarında, bütün olumsuzluğunun yanında, safların netleşmesi sürecin olumlu bir yanı olarak karşımızdadır. Reformist ve revizyonistler, var güçleri ile gerçek devrimci mücadeleyi lanetleyip, faşizmin dolaylı savunusunu yapmaya başlamışlardır. Halkın iktidarından bahseden, kendisine nihai hedef olarak komünizmi gösteren TKP, Mustafa Suphiler dönemi sonrası içerisine girmiş olduğu sosyal-şoven tutumunu, gelinen aşamada daha da derinleştirmiş ve büyük

bir savrulmanın eşliğine gelmiş bulunmaktadır. Devrim ve karşı devrim arasında cereyan eden bir çok meselede ya tavırsız kalmış ya da dolaylı olarak karşı devrimi güçlendirecek açıklama ve pratikler içerisine girmiştir. Özellikle AKP hükümeti ve iktidar döneminde, sınıfsal iktidar mücadelesini bir kenara bırakmış ve algısını AKP karşıtlığıyla sınırlandırmıştır. Reformist-parlamentar mücadeleyi sınıfl mücadelesinin yerine koyan ve sözde iktidar mücadelesi verdiğinin savunusu yapan TKP dün olduğu gibi bugünde, emekçi halkımızın algısını ve enerjisini sistem içi mücadeleyle sevk edip, buradan nemalanmaya çalışmaktadır. Bunun en canlı örneklerinden birini Eylül ayında yapılan Referandumda ve CHP'nin başına geçen Kemal Kılıçdaroğlu örneklerinde gördük. CHP gibi faşist bir partinin başına geçen Kılıçdaroğlu'na mektup yazıp, sol için kırntı dilenen bu sözde komünistlerimiz, söz konusu umutları boşla düşünce ise biz o mektupta öyle demek istemiştik türünden açıklamalar yaparak durumu kurtarmaya çalışmışlardır. Yine 12 Eylül tarihinde yapılan Anayasa Referandumunda kendisi gibi reformist cenahta yer alan birçok örgütlenme ile beraber gericiğe karşı sözde mücadele adı altında CHP ve MHP gibi faşist partilerin yanında yer alarak (kendileri her ne kadar aksini iddia etse de fiili durum ve hizmet ettikleri yer ayandır) nasıl devrimciliği yürüttüklerini de bizlere göstermiş oldular.

Kuşkusuz gericiliğe karşı mücadele etmek devrimci, demokratların, komünistlerin görevidir. Fakat tescillenmiş gericiliği savunma pozisyonunda durarak gericilikle mücadele edilemez. Türkiye-Kuzey Kürdistan coğrafyasında gericilikle mücadele Kemalizm'e karşı olmaktan geçer. Kemalizm savunusu içerisinde gericilikle mücadele ettiğini söylemek ya da ona sıkı sıkıya sarılarak AKP'ye karşı olmak, başka bir gericilikle birleşmeye gider ki TKP'de bugün bunu yapmaktadır. Cumhuriyeti kurtarma çağrısıyla yazılan bildiri, hangi cumhuriyeti kimden kurtarıyorsunuz sorusunu da beraberinde getiriyor. Bir dönemin bayrak savunuculuğunu yapan TKP, yeni dönemde de Kemalizm'i korumaya çalışıyor. Haliyle de ulusal soruna yaklaşımı da Kemalizm'in inkarcı, asimilasyoncu ve imhacı politikasından besleniyor. TKP'yi ulusal sorunda şoven bir rotaya sürükleyen de onun Kemalizm ile arasında kopmaz bağlarının olmasıdır. Gerek Kemalizm meselesinde gerekse de Kürt ulusal sorunu ekseninde TKP'nin savrulduğu yer Türk milliyetçiliğidir. Tüm bu açmazların sebebi ise hiç kuşkusuz ki TKP'nin komünist tabelası arkasındaki revizyonist özünün burjuva modernizmiyle birleşmesidir. Çok fazla uzatmadan Lenin'in o ünlü sözü ile noktalayalım "Aynılar aynı yere, bırakınız ölümler kendi ölümlerini gömsünler."

Birlik, birlik yine birlik!

Bakmayın başlığımıza; o, salt bir talep veya somut bir talebe vurgudur, bir nebze geri bilinçlere "uyarı", yoldaşların tümüne çağrıdır. Yoksa "birlik-mücadele-daha ileri birlik" formülasyonunda izah edilen köklü anlayışımız nettir. Birliğin büyük bir dava olduğu öğretimizin büyük otoriteleri tarafından söylendi. Ama sonraki halefler bunu ne kadar kavrandı burası tartışılır. Birliğin büyük bir dava olmasının içeriği, hiç kuşkusuz ki, bu şiarın uluorta kullanılmaması, birlikle oynanmaması ve birlik anlayışının veya savunusunun temel kriterlere sadık kalan ilkel bir birlik siyaseti olması öğütlerini ihtiva eder. Fakat bunlara bir ek yapmak mutlaka gerekli ve zorunludur. Eğer bu içeriğe, birlik için gerekli mücadele yürütme şartını da eklersek; işte o zaman birliğin büyük bir dava olduğu belgisini tam kavramaya yaklaşmış oluruz. Yani, diğer savunuları doğru olarak takip etmek yetmez. Mutlaka birlik için kararlı bir mücadele yürütme anlayışı veya görüşüne de varmamız gerekir.

Nitelik ve biçimi farklı da olsa, aynı şeyi genel olarak eylem birlikleri de söylemek gerekir. Özellikle ideolojik-politik ve örgütsel birlik açısından tartışıldığında, eylem birlikleri çerçevesindeki kısmen dar ve alt birlik biçimlerinde yapılanlar üst birliğin hasıl olması için birer okul veya sınav işlevi görürler. Farklı örgütsel yapıların kaynaşması, biri birini daha yakından ve pratik içinde tanınması, ideolojik mücadelenin daha etkin ve canlı yürütülmesi, aynılık ve ayrılıkların çıplak olarak açığa çıkması, önyargıların yıkılması, yoldaşlaşmanın yaşanması ve en sağlıklı bir sürecin işlemeşi gibi birçok meselede eylem birlikleri çerçevesindeki birliklilikler güçlü bir temel oluşturlar. Fakat bunların da üst birliktir olduğu gibi, doğru yönetilmesi, yani ilkelere bağlı zemine ele alınması şarttır.

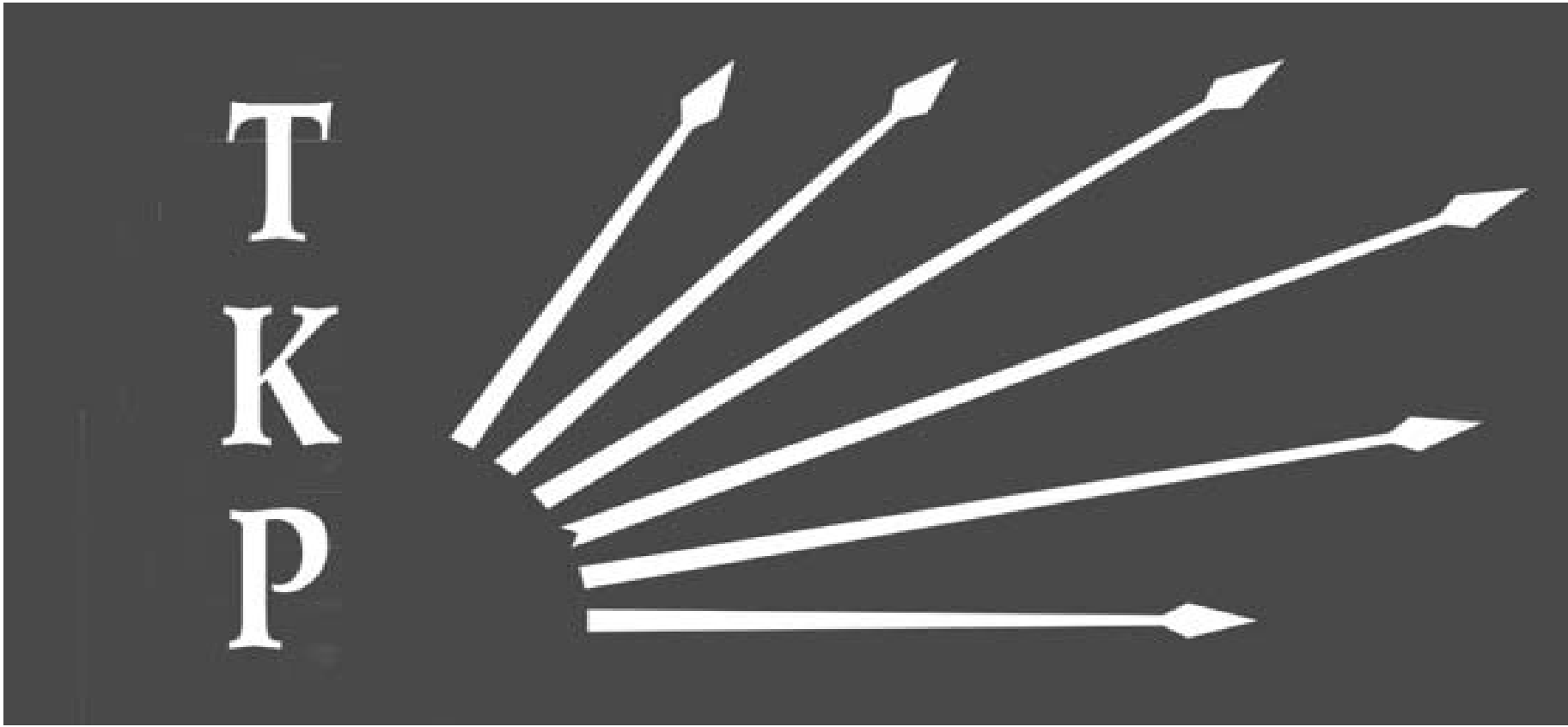
Birliği daha ileri düzeyde savunan veyahut birlik anlayışı daha ileri olanların her zaman doğru söylediği ve doğru yaptığı iddia edilemez. Bunda tutuculuğa gerek yoktur; hata yapmama veya hepten hatasız olma savı, idealist güdümlüktür. Temelde, doğru teorik-ideolojik ve hatta örgütsel prensiplere sahip olmakla birlikte, pratikte birçok hatanın yapılması veya yapıldığı genellikle doğrudur. Bu durum büyük gerçeği değiştirmese de, hataların taşınması birliğe pozitif katkı sağlamaz, bilakis muhatapta güvensizliğe yol açar. Her hata şüphesiz ki, doğruyu bir parça gölgeler.

Bunlardan kastımız, ya da çıkarılması gereken şudur: Öncelikli olarak, birlik uğruna kavgada birlik muhatabımızla doğru-yanlış mücadelesi temelinde ilkel ideolojik mücadele yürütürken, diğer taraftan kendi kusurlarımızı da açığa çıkararak düzeltmemiz şarttır. Bunu yapmak da, birlik davasının büyük bir dava olduğu tezine uygun davranmanın gereğidir. Birlik mücadelesinde hep muhatabımızı görüp kendimizi gözden geçirmememiz doğru davranış veya yaklaşım tarzı olamaz. Birliği kabul edilip kılmak için, birlik muhatabına güven veremeyi ihmal edemeyiz. Bu, yapay veya zoraki bir güven aşısı değil, tersine tamamen içten olan bir güvendir. İşte bu, teori ile pratiğin-savunu ile uygulamanın tutarlılığını gerektirir. O halde, tam da burada birlik çabasında kendimizi sorgulamamız elzemdir.

Bu konuda merkezi olarak bir problemin olmadığı tereddütsüz bir gerçektir, fakat çeşitli örgütlülüklerimizin merkezi politika ve yaklaşım dışında davranışlar sergiledikini söyleyebiliriz. Bu sorun muhataplarımızı bağlamaz, direk kendi sorunumuzdur. Yani, buradaki olumsuzluğun sorumluluğu tamamen bizlere aittir. Merkezi karar ve anlayışımıza rağmen, birlik ruhu ve amacına ters düşen her davranış örgüt dışıdır. Kısacası, alt düzeydeki örgütlülükler veya kişilerin kendi kişisel kavrayış ve anlayışıyla birlik hakkında yaklaşım-pratik sergilemesi asla kabul edilemez. Bu yönlü yaklaşımların oldukça cılız olduğunu söylemekte fayda var. Lakin meselenin özü, en geniş örgütlü çevremizde merkezi birlik kararı doğrultusunda gerekli çaba veya kararlılığın gösterilememesi veya merkezi kararlar temelinde açığa çıkan sorumlulukların yerine getirilmemesidir. Yani, esas mesele örgütün en geniş örgütlü güce ve çeperlerinin merkezi birlik yaklaşımında zayıf kalınmasıdır.

Bu eksikliklerin giderilmesi ve her düzeyde örgütlü güçlerin birlik anlayışına uygun hareket etmesi zorunludur. Çünkü birlik, gerekli, doğru ve ileri bir adım olduğu gibi, önümüzdeki en büyük görevlerdendir de. Özellikle içinden geçtiğimiz şartlarda yıkıcı bir ihtiyaç olup, bu şartlarda gerekli olan güçlü bir çıkışın yapılmasında belirleyici bir öneme sahiptir. Yasalcı reformizm ve her türden tasfiyeciliğin önlenip devrimci duruşun yürütülmesi için hayati öneme sahiptir. Birlik devrimci bir adımdır. Bundandır ki, her samimi devrimci birlik konusunda duyarlı olup, görev omuzlamalıdır.

Her şeyde olduğu gibi, birlik de kendiliğinden oluşmaz. Emek, kararlılık, samimiyet ve büyük bir devrimci kaygının taşınması gerekir. Birlik kaygısının devrim kaygısından doğduğu, iki kaygının iç içe olduğu mutlak. Birlik istemiyen gerici bir çıkartılmakta, devrimci dava dışında bir talep üzerinden doğmamaktadır. Maoist güçlerin dağılıklığını gidererek, aynı çizgi temelinde Halk Savaşını geliştirmeye çalışılmaktadır. Samimiyetin en kuvvetli kanıtı ve zemini budur. Birlik somut olmayan sübjektif kaygılara ve önyargılara kurban edilemez. Hele anlaşılmaz küçük hesaplara hiç kurban edilemez. Birlikte keyfiyet tutum olamaz. Bilimsel doğrular güdümüzdeki devrimci gerçeklerin buyruğu her şeyin önündedir. Politikalarımızı temelsiz öznelci düşünceler üzerinde değil, somut olgu ve nesnel gerçekler üzerinde kurgulamak durumundayız. Doğru hedeflere böyle varılabilir. Birliğe ancak devrimci ihtiyaçlar üzerinde gidilebilir. Devrimci ihtiyaçları göremeyenler güçlü konulamamaz ve ilerleyemezler. Devrimin gerçek kuvvetlerini tahlil edemeyenler devrimin bileşenlerini toparlayamaz ve devrime önderlik yapamazlar. Birlik devrimin geliştirilip gerçekleştirilmesinde kaçınılmaz olan stratejik bir meseledir. Birlik, Halk Savaşı'nın büyütülmesi ve dolayısıyla devrimimizin geliştirilmesi ve başarılmaması için şarttır. Birlik önündeki engeller aşılmasız değildir. Birlik, mevcut savunularımızla olumsuz ve zararlı değil, devrimci faydacılığa uygun büyük bir gelişmedir. Doğru temeller üzerinde samimi olarak gerçekleştirilen birliğin hiçbir zararı yoktur. Birlik karşıtlığı hangi düzeyde olursa olsun, kimde olursa olsun bayat ve geridir. Birlikte samimi olduğumuz açıktır. Anlayışımız sağlam ve bilimseldir. Güven meselesi aşıldığında birlik önünde bir engel yoktur. Ve güvenin temeli de anlayış ve pratikte doğru davranmakta yatar. Merkezi olarak veya parti olarak birlik teorisi-pratiğinde tutarlı olduğumuz gün kadar açıktır. On yıllardır devam eden birlik kararımız, devam eden ısrarımız samimiyet ve kararlılığımızın teminatıdır. Ne anlayışımızdan ne de samimiyetimizden korkumuz yoktur. Biz birlik istiyoruz. Çünkü biz, devrimin önderliğini geliştirip devrimi gerçekleştirmek ve daha da ileri gitmek istiyoruz!

Murat Güzel, Ayten Gülmez ve Yusuf Dal'ın anısına

sevdanız yeşeriyor dağlarımızın yeşilinde,
gülüşünü taşıyor ırmaklar, çağlayanlar
her sabah güneşin doğuşuyla kucaklaşınz,
kızılışıyla vedalaşınz biz!
Bir yanım size olan özlemi anıları taşısa da büyük yanım onurlu ve
haklı mücadelenizin gururunu taşıyor, sizi ve mücadeleye yoldaşlarınızı
sevgiyle anıyorum, daima içimdesiniz.

Eylem Güzel (Murat Güzel ve Yeter Güzel'in kardeşi)

Hozat belediye başkanımızın kardeşi
Timuçin KONAK'ın ölümü bizlerde derin
üzüntü yarattı. Hozat Belediye Başkanı'na
ve ailesine başsağlığı diliyoruz.

Devrimci Demokrasi Gazetesi
Demokratik Haklar Federasyonu

*"Arayı arayı da seni bulmuşlar
Getirmişler de bir dergaha koymuşlar koymuşlar, kuzum, kuzum
Yavrumu işkenceye almışlar almışlar
Yaralı gövdeni kurban olurum, olurum
Ben de senin yollarına ölürüm
Melerim kuzum, civan boylu kuzum, kurban olduğum kuzum"*
(Mediha Ana'nın İbrahim'e Ağıtı'ndan)

Komünist Önder
İbrahim KAYPAKKAYA'nın annesi
MEDİHA ANA'yı yitirdik.

Şükran borçluyuz...

"ORTAKÇA YAŞAM" Dostları adına
Ali ÖZKAN - Ünal GÜL - Yaser GÜNDAY

TUTSAK PARTİZAN

CAFER ÇAKMAK

Teori ve pratik

Kanıtlamaya gerek yoktur ki gerçeklerin tekrar tekrar vurgulanması her dönemde gerekli olmuştur. Bu gerçeğin önemini anlayanlar, sınıf savaşımının içinde ki zorunlu olan tekrarları yapmaktan kendini alamazlar. Neyi vurgulayıp tekrarlayacağız. Teori ve pratik arasındaki diyalektik zorunluluğu ve tabi ki teorinin önemi üzerinde duracağız.

Marksist materyalizm "bilinci" insanlık tarihinin dört tarihi uğraklarından biri sayar. Kuşkusuz bilinç uzun süreli maddi tarihsel temeller üzerinde oluşan, insanın varlığını zorunlu kılan ve ona ait olan bir süreç ve maddi dünyanın karşılığıdır. Dünya devrimci hareketinin ellerinde önemli ve haklı bir şiarı dönlüşen Lenin yoldaşın "devrimci teori olmadan devrimci pratik olmaz" sözü tarihi önemini koruyor.

Teori: olay ve olgulara ilişkin genel ve kapsayıcı bilgi sistemi olarak alıp bakış açımızı zenginleştirir. Devrimci komünizmin bilgi bilimsel teorisi diyalektik materyalizmdir. Teoriyi sınıfsal gerçeklikten koparan ve uzaklaştıran her çaba aynı zamanda burjuva idealist teorinin felsefi kılıflarla ezilen sınıflara sunulmasıdır. Materyalist felsefe doğayı öncel olarak kabul ederek insanlık tarihini maddi temelleri üzerinde kavrar. Bu kavrayış başlangıç temelini, varlığını ve sınıfları ortaya çıkararak

maddi temelin ortadan kaldırılmasıyla asalak sömürücü sınıflardan kurtulabileceğinin yolunu gösterir. Devrimci teorimiz işçi sınıfının devrimci varlığına dayanır. Hiç kuşku yok ki her teorinin sınıfsal özü vardır. Yani her teori çizdiği genel bilgi çerçevesinde hizmet ettiği sınıfın pratiğine kılavuzluk etmektedir. Burjuva-feodal sınıfların elinde gerici teoriler dalgaları dünyanın değişmez, çalışmanın işçi sınıfının kutsal görevi yemenin ve zenginliğin kendilerinin doğal bir hakkı olduğunu söylerler. Vahşi sömürücü gerici sistemin yıkılmaz ve sonsuz mutluluklar cenneti olduğunu her gün vazeler. Tüm idealist teoriler bir blok halinde gerici sınıfların elinde egemenlik aracı olarak kullanılır. Hepsinin ortak ve biricik hedefi diyalektik materyalist teorinin kendisidir.

Tabi ki burjuvazi devrimci teoriyi çarpıtmayı hedeflerken tartışma kulüplerinde lakırdı olsun diye yapmıyor, ama maddi bir gücün, işçi sınıfının devrimci mücadelesinde pratikleşen bir teori olduğu ve burjuvazinin varlığını tehdit ettiği için bunu yapmaktadır, yapmaya da devam edecektir. Devrimci komünizmin bilimsel teorisi kavranmadan devrime önderlik etmek olanaksızdır. O halde bu temel gerçek açık ve netken ara vermeksizin yapmamız gereken görevlerin başında Marksizmin bilgi

teorisini kavramak gelmektedir.

"Siyasi çalışma tüm çalışmaların can damarıdır" der yoldaş Mao. Bu sözün anlamını tüm pratik süreçlerine yedirmeyen devrimcilik, eksik devrimciliktir. İdeolojik çalışmanın, Marksist sınıfsal bakış açısının ve doğru pratikler geliştirilmesinin biricik anahtarı olduğunu bilmek devrimcinin kendi rolünü bilmesidir. Teorimizi geliştirmek bilimizi zenginleştirmek için kitap okumalı, araştırma ve inceleme yapmalıyız. Sistemli ve sürekli bir çalışma olmaksızın, teorik gelişme sağlamak olanaksızdır. O halde devrim hareketi ve onun fonksiyonelleri teorik gelişmenin zorunluluğunu sadece bilince çıkararak değil, ama aynı zamanda MLM teorik ihtiyacı, nasıl karşılaması gerektiğini de bilmelidir.

Sınıf savaşımında bir eylem kılavuzu olarak Marksizm bilimini kabul ediyorsak, müdahalelim bilimseldir. Hiç kuşku yok ki bilime sistemli çalışmaksızın erişilemez. Parçalı okumalar, kulaktan dolma dogmatik bilgiler çoğunlukla Marksist teoriyi çarpıtmak üzerine kurulu yığınla ideolojik saldırı taşıyan kaynaklardan işçi sınıfının iktidarlasmaya teorisi ve pratik kılavuzu olan diyalektik materyalizm kavranamaz. Çağımızın en büyük saldırısı ideolojiktir. Bilinçte güçsüzleşen, parçalanmış, kendi gücünün maddi temelinden uzaklaştırılmış insan, geleceği

kaybetmiş itaatkar bir varlık haline gelmiştir.

Bu temel ihtiyaç ve zorunlu görev doğrultusunda KP'si dayandığı bilimsel teorik ışığı genişlemesine ve derinleşmesine tüm bünyesine yayma görevini yerine getirmelidir. Savaşın içinde çelikleşen partinin tüm fonksiyonellerine taşıyabilecek teorik programlamalara sahip olmalıdır.

Peki bizler bu teorik ihtiyacı nasıl karşılayacağız? Bilimsel teorimizin çeşitli felsefi akımların yapıtlarından mı? Yoksa küçük burjuva aydının yalpalayan tutarsız yorumlarından mı? Her türlü burjuva lakırdı ve saldırılar dalgasıyla bize sunulan Marksizm'le ilgisi olmayan yapıtlarından mı öğreneceğiz? Hayır!...bunların hiçbirinden doğru devrimci teorik terimler oluşturulamaz.

Bu gün temel ihtiyaçlardan biri şudur: KP'nin sadece ideolojik olarak yayınlarında bu ihtiyacın önemlerinden bahsetmekle yetinmesi. Ama aynı zamanda zorunlu teorik eğitim programları oluşturmaları Marksist klasikleri program dahilinde inceleme zorunluluğu getirilmesi; savaşımın vazgeçilmez görevi olan ideolojik çalışmayı net ve açık bağlantılarıyla anlatması ve zorunlu çalışma disiplinine oturulmasıdır. Ancak bu şekilde Mao yoldaşın "siyasi çalışması tüm çalışmaların can da-

mandır" sözü pratikleşmiş olur.

Teorimizin sınanma yeri toplumsal pratiktir. Can damarımızda akan teorik enerji yeni ve devrimci alanı inşa etmeye yarıyorsa doğru yoldayız. Şayet can damarımızda teorik bir akış yoksa halka ve kitlelere enerji taşıyamazsınız, bir süre sonra yolda kalmanız kaçınılmaz olur. Devrimci pratiğin içinde yeniden kalıba dökülme yürüyüşünde yola çıkmış işçi, köylü, gençliğin militanları devrimci teoriye yönelmek zorundadır. Bu görevini de Marksist bilgi teorisinin kendi kaynaklarından inceleyerek ancak yerine getirebilir.

Sadece fedakarca mücadele etmek, asla yeterli değildir. Bedel ödemek, acılara katlanmakta yeterli değildir. Açık ki " yeterince fedakarlık yapıyoruz " deme lüksümüz yoktur. Görev bilinciyle hareket etmede zorluklar içinde de olsa mutlaka bize can taşıyan damarları canlı tutmalıyız. Ve bunun tek yolu sistemli olarak, tekrar tekrar tüm Marksist eserleri incelemekten geçer. Unutmayalım ki biz teoriyi sadece yorumlamak için değil, dünyayı değiştirmek için savaşımın her alanında pratikleştirmek için öğreniyoruz. Değiştirme gücü ve ustalığı için Marksist teori ve pratiğin zorunlu birliğinin bize emrettiği görevi yerine getirelim ki sözümüz ve geleceğimiz ışık saçsın.

Bedenini açlığa yatırdı

İSTANBUL- Paşabahçe Devlet Hastanesi'nde çalışırken işinden atılan temizlik işçisi Türkan Albayrak'ın direnişi devam ediyor. 111 gündür direnen Albayrak 29 Ekim'de açlık grevine başladı. Açlık grevinin ilk günü Albayrak'a TEKEl işçileri, Emekli Sen, İstanbul Şubeleri, İvme dergisinden mimar, mühendis ve şehir

plancıları, Devrimci İşçi Hareketi, Halk Cephesi, Genel-İş Sendikası Avrupa Yakası Bölge Başkanlığı, EHP, TAYAD, Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD), HSGGP, Eğitim Sen1 ve 2 Nolu Şubeler ve Tüm Bel Sen destek verdi. TEKEl işçileri, Emekli Sen, İvme dergisi temsilcileri ve tiyatrocu Nedim Saban yaptıkları ko-

nuşmalarla Albayrak'ın direnişinin haklılığına dikkat çekerek, Albayrak'ın yanında olduklarını ifade ettiler.

“Annelik hakkımı bile alıyorlar”

hastane önünde direnişini sürdüren Albayrak, açlık grevi eylemine başlarken yaptığı konu-

şmasında, “Benim tankım, topum yok. Benim yasa çıkarma, karar verme gücüm yok. Kendime ait bir bedenim ve iradem var” dedi. Albayrak konuşmasının devamında şunları dile getirdi: “Biz şimdiye kadar çılmadık, çırmadık. Sadece emeğimizle yaşadık. İşsiz bırakılan insan, emenincaya kadar açlık grevinde-

kılmış demektir. İşsiz insan, çocuklarına yemek yapamaz, onları okutamaz. İşsiz bırakarak benim annelik hakkımı bile elimden alıyorlar. Annelik hakkım için açlık grevindeyim. Kardeşler! Halkım! İşimi, emeğimi, onurumu geri istiyorum. Kazanncaya kadar açlık grevindeyim.”

Diyanet İşleri Başkanı'ndan nağmeler

Din ve devlet olgusunun yeniden organize edildiği, AKP'nin ılımlı "toplumun geniş kesimlerini" süslü sözlerle aldatarak peşine takma hamleleri devam ediyor. Bütün kurumları ve yandaş güçleri ile bu planı hayata geçirerek ağalık ve zorbalık düzeninin ömrünü uzatma telaşesindeki siyasal iktidar ezilen ulus, mezhep ve sınıflarla geniş halk kesimleri arasındaki kardeşlik bağlarını zedeleme ve çatışmadan kendine pay çıkarma hamlelerinde devam ediyor.

"Din adamları kanaat önderi olmalı" açıklamasıyla laiklik safsatalarına ve Kemalist iktidarın reorganizasyonunun verdiği yeni aşamayı belgeleyen Diyanet İşleri Başkanı Ali Bardakoğlu, Radikal Gazetesi'nin sözde sosyalist ve ateist yazar Ahmet İnsel'le konuştu. Radikal Gazetesi'nin "sokak yazarlığı" projesinin bir sonucu olarak ortaya çıktığı iddialarıyla gerçekleştirilen röportajda "ateist"le "din adamı" toplumun farklı kesimlerini ilgilendiren temel meselelerde faşist Kemalist sistemin gizlenen yüzünü yeniden gözler önüne serdiler.

Ötekileştirmek devlet politikasıdır

Diyanet İşleri Başkanlığı'nın işlevleri ve dinler arasındaki konumu hakkında başlayan röportaj, Bardakoğlu'nun, Diyanet'in dinlere karşı tutumu konusunda şu vurgularıyla devam ediyor: "Diyanet'in dinlere eşit mesafede bir

kurum olması mümkün değil, tabiatına aykırı. Devlet laik olur ama DİB kanunda kendine verilen görevleri yapmak zorunda. DİB için İslam hak dinidir, diğer dinler de öteki dindir. Vatikan'dan da tüm dinlere eşit mesafede olmasını beklemek saçmadır. Buna karşılık, DİB laiklik ilkesini zedeleyecek tavırlardan, açıklamalardan kaçınmak durumundadır. Bizim için laiklik, DİB'in hayatiyeti için son derece önemlidir".

“Otonom” talebi

İnsel'in "Sorunun çözümünün laiklik içerisinde olup olmadığı" sorusuna ise şu cevapları veriyor: "Çözüm dini kurumun otonom olmasını sağlamak. Türkiye AB sürecinde ve bana göre buna hazır. Hâkimlere, HSYK'ya yöneticilerini seçmeleri konusunda güveniyoruz. Din görevlilerimiz de en az hâkimler kadar güvenilirler. Bütün din görevlilerimizin kendi teşkilatını, kendi yöneticisini seçmesinde bana göre hiçbir risk faktörü yoktur." İnsel'in, "YÖK'ten daha mı sivilsiniz?" sorusuna Bardakoğlu, şu cevabı veriyor: "Toplumun en uç noktasına kadar her yerde görevlimiz var. İnsanlarla bir aradalar. İnsanlara ben devlet memuruyum diye tepeden bakan kişiler değiller. Biz topluma din dayatmıyoruz. Topluma din açısından yeni bir şekil verip bu elbiseyi giyeceksiniz demiyoruz. Diyanet, dini bilgi neyse ona göre

hareket eder. Siyasetle, iktidar olsun, muhalefet olsun, paralel veya ters düşme gibi bir kaygıyla hareket etmez. Artık sosyal alanda din görevlilerimizin de elini taşın altına koymasını istiyoruz."

“DİB, ne Sünni ne de Hanefi” kurumuymuş!

Alevilikle Diyanet ilişkisi konusunda ise, "Diyanet İşleri Başkanlığı, ne Sünni kurumudur ne de Hanefilerin. Temel ahlak ve ilahiyat ilkeleri üzerinden hizmet veriyoruz. Farklı inanç gruplarının kendi inanç ve ritüellerini icra etmesine engel olmuyoruz. Mevlevilerin semalarını yönetmiyoruz ya da öncülük etmiyoruz. Alevilerin, Bektaşilerin cem ayinlerini yönetmiyoruz. Diğer inanç gruplarına da kanşmıyoruz. Biz diyoruz ki İslam'ın ortak paydası budur." Daha önce "72 milyon Diyanet'i olmak" konusunda ise Bardakoğlu, "Toplumu kuşatıp kucaklamak istiyoruz. Niyetimiz yayılmacılık ya da Panislamizm değil. "Hristiyanların da Diyanet'iyiz" nağmelerinin ardından Bardakoğlu, "Hristiyanlığı, Yahudiliği dışlayarak, eleştirerek, ikinci sınıf vatandaş ilan ederek, onların burada ne işi var demiyoruz. Diyemeyiz zaten, onlar bizim aslı unsurlarımızdır. Dinleri kendi mantık silsilesi içinde tutarlıdır. Onların da dini Hak dinidir. Hristiyanlığı, Hristiyanlar anlatsın, Yahudiliği Yahudiler. Hristiyan dini konusunda

düzgün bilgiler veren bir kurum olmak istiyoruz." Misyonerliğe karşı neden mücadele ettikleri sorusunu da "Biz bunları aştık" diyerek cevapladı. Diyanet İşleri Başkanı Ali Bardakoğlu'nun cüretkâr çıkışlarla yaptığı görüşmede, kendi kendini yöneten bir Diyanet İşleri ile hem kurumsal hem ekonomik açıdan bağımsızlığı kastederken, aslında (mevcut yapısı düşünüldüğünde) kimi temsil ettiği belli olan kurumun artık alenen sokaklarda olması çağrısını yapıırken, kurumun kapısını da tarikat ve cemaatlerin cirit alanına çevirme hesapları yapılıyor. Bu da ülkemizde varlığı devlet hiyerarşisi içerisinde bile tanımlanmayan ve yok sayılan, mezhep ve kesimlerin bir çatışma zorbalığına sokulması anlamına gelebilir. Devlet eliyle dahi tamamı Alevi olan köylere camii yaptırılması; zorla, egemen mezhep anlayışının din kitaplarında ve resmi eğitim sisteminde uygulanması ve daha birçok konu belli ki diyanet işlerinin "Hoş görülü" ve İslamiyet'in "Doğru bilgi verme" anlayışının bir ürünü. Ülkemizde İslamiyetin siyasallaşmış gerçekliği unutulurak yapılan röportaj da sözde bir kamu kurumu olan Diyanet İşleri Başkanlığı'nın devletin yürüttüğü bir dizi talepler ise geri çevrildi. İstanbul 14. Ağır Ceza Mahkemesi, Hrant Dink cinayeti davasında ne keşif yapılması ne de Trabzon-İstanbul dosyalarının birleştirilmesini kabul etti. Mahkemenin kararlılığı ise, sadece tanık ifadelerinin alınması ve TUBİTAK'a yazı yazılmasıyla ilgili. Avukatların önerdiği dosyaların birleştirilmesi gibi bir dizi talepler ise geri çevrildi. İstanbul 14. Ağır Ceza Mahkemesi, Hrant Dink cinayetinde verilen ifadelerin uyumluluğunun tespit edilmesi amacıyla tetkici zanlısı Ogün Samast'a olay mahallinde keşif yapılması yönünde müdahil avukatların ilettilikleri talebi reddetti. Trabzon'da yedi jandarma görevlisiyle ilgili süren davanın dosyasının İstanbul'daki ana davayla birleştirilmesi yönünde daha önce reddedilen taleple ilgili bir değişiklik olmadı. Mahkeme, katliamı izleyen günlerde tutuklanan ve azmettirici olarak yargılanan Yasin Hayal ve Erhan Tuncel'in tutukluluk hallerinin devamına karar verirken, gerekçe olarak ise, "atılı suçun yasal yaptırımı olan sevk maddelelerinin alt ve üst sınırlarının, suç ve tutuklama tarihlerine nazaran kaçma şüphesinin devam etmesi" olarak gösterildi.

Devlet katliamı “çocuk” işi yaptı

Hrant Dink'in katledilmesinin ardından açılan davanın seyri, yine bir mesele ile farklı yöne çekildi. Daha önce polis ve jandarma üzerinden giden istihbarat tartışmalarının ardından bu seferde Ogün Samast karşımıza çocuk olarak çıktı. Ve yeni tartışmalar alevlendirildi. Katliam davasında halen gözle görülür bir somut gelişme yok. Neden ve sonuç ilişkileri birbirlerine karıştırılarak, adli bir vakaya çevrilmek istenen davada, Dink'in katledilmesine vesile olan siyasal iktidarın yaklaşımı örtülecek, mesele toplum içerisinde adli bir vakaya dönüştürülmek isteniyor.

15 celseye uzayan davada İstanbul 14. Ağır Ceza Mahkemesi, Hrant Dink cinayeti davasında ne keşif yapılması ne de Trabzon-İstanbul dosyalarının birleştirilmesini kabul etti. Mahkemenin kararlılığı ise, sadece tanık ifadelerinin alınması ve TUBİTAK'a yazı yazılmasıyla ilgili. Avukatların önerdiği dosyaların birleştirilmesi gibi bir dizi talepler ise geri çevrildi.

İstanbul 14. Ağır Ceza Mahkemesi, Hrant Dink cinayetinde verilen ifadelerin uyumluluğunun tespit edilmesi amacıyla tetkici zanlısı Ogün Samast'a olay mahallinde keşif yapılması yönünde müdahil avukatların ilettilikleri talebi reddetti. Trabzon'da yedi jandarma görevlisiyle ilgili süren davanın dosyasının İstanbul'daki ana davayla birleştirilmesi yönünde daha önce reddedilen taleple ilgili bir değişiklik olmadı. Mahkeme, katliamı izleyen günlerde tutuklanan ve azmettirici olarak yargılanan Yasin Hayal ve Erhan Tuncel'in tutukluluk hallerinin devamına karar verirken, gerekçe olarak ise, "atılı suçun yasal yaptırımı olan sevk maddele-

lerinin alt ve üst sınırlarının, suç ve tutuklama tarihlerine nazaran kaçma şüphesinin devam etmesi" olarak gösterildi.

İstanbul 14. Ağır Ceza Mahkemesi, Hrant Dink cinayetinde verilen ifadelerin uyumluluğunun tespit edilmesi amacıyla tetkici zanlısı Ogün Samast'a olay mahallinde keşif yapılması yönünde müdahil avukatların ilettilikleri talebi reddetti. Trabzon'da yedi jandarma görevlisiyle ilgili süren davanın dosyasının İstanbul'daki ana davayla birleştirilmesi yönünde daha önce reddedilen taleple ilgili bir değişiklik olmadı. Mahkeme, katliamı izleyen günlerde tutuklanan ve azmettirici olarak yargılanan Yasin Hayal ve Erhan Tuncel'in tutukluluk hallerinin devamına karar verirken, gerekçe olarak ise, "atılı suçun yasal yaptırımı olan sevk maddele-

Samast, Çocuk Mahkemesi'nde

15'inci celseye ulaşan davada kamuoyunu meşgul etmesi için yine önemli bir

karara imza atıldı. Çocukların özel yetkili Ağır Ceza Mahkemeleri'nde yargılanmalarının önüne geçen Ceza Muhakemesi Kanunu'nda yapılan son değişiklik uyarınca katliamda tetikçi konumunda olan Ogün Samast artık İstanbul Sultanahmet Çocuk Ağır Ceza Mahkemesi'nde yargılanacak. Samast'ın bu mahkemede yargılanmasının ise yılbaşından sonraya uzayacağı tahmin ediliyor.

Dink'in katledilmesinin ardından açılan dava bir çok tartışmaları bağında taşıyarak 4'üncü yılını dolduruyor.

Burjuva feodal basın mesele ile katliamın arka planına ilişkin birçok tartışma yürütür gibi görünse de, yine devlet bürokratlarının meseleyi takip ettiklerine ilişkin çalışma yürüttüklerini belirtse de devletin Dink üzerindeki katliamı unutturma planı, bütün devlet kurumlarınınca başarıyla yürütüldüğü asıl gerçek olarak karşımıza çıkıyor.

Bugüne kadar uzayan yargı ve katliamın faillerinin sadece tetiği çeken bir kaç kişi ve bir kaç rütbeli kolluk kuvveti gibi gösterilip sınırlandırılması, devletin Dink üzerinden gelişen toplumsal tepkiyi törpülemesine ve kendisini başarıyla aklamalarına hizmet etti.

Şimdi ise yine yargı tarafından meselenin arka planını gözlerden kaçınılacak bir karara bir karar daha imza atıldı. Katliamın tetikçisi Ogün Samast'ın Çocuk Mahkemesi'ne gönderilmesi ile başlatılan 'yeni' tartışmalarla beraber, konunun farklı yerlere çekilmesi, Dink katliamının arka planını iyice hasır altı edilmesine vesile olacak gibi gözüküyor.

Gelinen aşamada mahkeme devletin istediği seyrinde ilerliyor. Katliamın arka planı ve bağrında taşıdığı sistem gerçekliği ne yazık ki gün geçtikçe toplumun bilincinde muğlaklaşıyor. Katliamın asıl sorumlusu olan devlet pürü pak olmasa da, meselenin içerisinde sınırlanarak, katliamı gösteren çerçevenin içerisinde silikleşiyor.

Kimlikte Din Hanesine Karşı 6 Kasım'da Kadıköy'e

Ankara'da 9 Ekim'de zorunlu din derslerinin kaldırılması, cemevlerinin yasal statüye kavuşturulması talepleriyle 24 saatlik oturma eylemi yapan Pir Sultan Abdal Kültür Derneği (PSAKD), eylemi 6 Kasım 2010'da İstanbul'da tekrar edecek.

PSAKD Genel Başkanı Fevzi Gümüş bir basın açıklaması yaparak, "Nüfus cüzdanlarından din hanesi çıkarılmalı, zorunlu din dersleri kaldırılmalıdır" diyerek eylem çağrısı yaptı. Açıklamada, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AİHM)'nin nüfus cüz-

danlarında din ibaresinin bulunmasının insan haklarına aykırı olduğu yönündeki kararı hatırlatıldı. Gümüş, AİHM'nin zorunlu din dersleriyle ilgili kararını da hatırlatarak "Hükümet her iki konudaki AİHM kararlarına rağmen uygulamaları devam ettir-

mekte ısrar ediyor" dedi. Gümüş, "Hükümetin Alevilere yönelik hukuk tanımaz tutumu karşısında meşru demokratik mücadelemizi sürdüreceğ, ikiyüzlü politikalarını teşhir etmeye devam edeceğiz" şeklinde konuştu.

HES'lere karşı protestolar artıyor

Artvin ili merkeze bağlı Ortaköy halkı köyle- rinde HES kurulmasını istemiyor

Artvin iline bağlı Ortaköy halkı, köyle-
rinde yapılması planlanan HES'e karşı
olduklarını belirterek yöre halkının
HES'e karşı topladıkları imzaları, Çevre
ve Orman Bakanlığı'na gönderdiler.
Ortaköy halkı Çevre ve Orman Bakan-
lığı'na yazdıkları dilekçede, köy halkı-
nın HES inşaatına karşı olduklarını be-
lirtirken neden karşı olduklarını da
açıkladılar.
HES inşaatına karşı olmalarının sebep-
lerini maddeler halinde belirten Orta-
köylüler, köylerinin Artvin'in meyve,
sebze ihtiyacını karşıladığını ve köyle-
rinde ki suyunda ancak kendilerine yet-
tiğini belirttiler. Ortaköy'ün bir tarım
alanı olarak kalması ve burada yaşayan
insanların göçe mahkum edilmemesi,
Berta suyunun doğal haliyle sulama su-
yu olarak kalmasını isteyen köylüler,
gelecekleri için bu suya ihtiyaçları oldu-
ğunu ifade ettiler. Köylüler Çevre ve Or-
man Bakanlığı'na verdikleri dilekçede
şunlara değindiler. "HES yapılması
planlanan Ortaköy'de her türlü meyve
ve sebzelerin yetiştiriyoruz. Tarım ve

hayvancılık yaparak geçiniyoruz. Suyu-
muz ancak kendi ihtiyacımızı karşılıyor.
HES projesi için Ortaköy'den geçen de-
renin seçilmesi hem doğaya hem de bi-
ze büyük zararlar verecek. Ortaköy'ün
tarım alanı olarak kalmasını, Berta su-
yunun doğal haliyle sulama suyu ola-
rak kalmasını istiyoruz." denildi.

Rize'de HES Protestosu

Rize'nin Hemşin ilçesinde yapılması
planlanan hidroelektrik santral (HES)
projeleri, Hemşinliler tarafından pro-
testo edildi. Hemşin'de yapılması plan-
lanan Yeşiltepe Regülatörü ve HES pro-
jesi için, yapımçı firma tarafından Hem-
şin Belediyesi'nde düzenlenen toplantı-
da firma temsilcisi proje hakkında su-
num yaparken halkın protestosuyla
karşılaştılar. Toplantıda gergin anlar
yaşandı. HES'leri protesto eden halk
sloganlar atarak salondan ayrıldı. Daha
sonra Hemşin Belediyesi binası karşı-
sındaki parkta toplanan halk, yörede
yetişen tarım ürünlerinin bulunduğu
bir stant açtı. HES'lerin yapılmasının
çevre ve insan sağlığı üzerindeki
olumsuz etkileri biliniyor. Hemşin hal-
kı HES'lere karşı tepkisini sloganlarla

haykırdı. Kantarlı, Hilal ve Çamlıtepe
Köyleri Dernekleri Birliği adına açıkla-
ma yapan Hasan Küçük, organik tarım
havzası ilan edilen bölgede organik
çay tarımının yapıldığını, Hemşinli-
ler'in bu konuda özveride bulundukla-
rını söyledi.
Bölge halkı başka organik ürünlerin
üretilmesini beklerken HES projelerinin
gündeme getirildiğini ifade ettiler. Der-
nekler adına konuşan Küçük, Hem-
şin'de 3, Rize'de 94 adet HES yapılması-
nın planlandığını, bu projelerin bilime
aykırı bir şekilde ve yöre halkının mağ-
dur edilerek yapıldığını belirtti. Projeler-
de ciddi mühendislik hataları bulundu-
ğunu belirten Küçük, açtıkları bütün
davaları kazandıklarını söyledi.
HES'lerin, bilime ve teknolojiye aykırı
olduğunu ileri süren Küçük, bölge tarım
havzasına yönelik acil planlama yapıl-
ması gerektiğini ve uyumsuz projeler-
den vazgeçilmesi gerektiğini belirtti.

Akdenizliler de HES'lere karşı örgütleniyorlar

Türkiye genelinde 2000 adedin üzerinde
kurulması planlanan ve bir kısmının da
yapımına başlanan HES'lere karşı çıkan
yerel halkların mücadelesini tek bir ça-

tı altında toplamayı amaçlayan 'Türki-
ye Su Meclisinin "Bölge Kongresi" Antal-
ya Cam Piramit'te gerçekleştirildi.
Akdeniz ve Ege Bölgesi'nde yüzlerce
Hidroelektrik (HES) santrali yapılacak
olmasının yaratacağı tehlikelere dikkat
çekildi. Santral yapımlarının derhal
durdurulmasını isteyen kongre katılım-
cıları bölgedeki rüzgar ve güneş enerjisi
gibi, temiz enerji kaynaklarının araştı-
nılmasını talep etti.
Kongre açılışında konuşan Antalya'nın
Kumluca ilçesine bağlı Alakır Vadisi'nin
Kuzca köyünden Tuğba Günel, "Gece
gündüz bu yıkımı yaşıyoruz. Vadileri-
miz birbiri ardına sıralanan santrallerle
tamamen yok edilmek isteniyor. Suyu-
muz zaten azalırken ve bölgelere göre
birçok alternatif temiz enerji kaynakla-
rı varken, sadece ticari bir rant uğru-
na tüccar mantığıyla bu santrallere onay
verilmesi çok acı. Çok az bir enerji uğru-
na nelerin yok edildiğine bakıldığında
bu projelerin ne kadar insafsız ve akıl
dışı olduğu daha net anlaşıyor. Derhal
bir şeyler yapılmazsa çok kısa bir süre
sonra Anadolu'da akan tek bir dere bile
göremeyeceğiz" diye konuştu.

HES'lere karşı verilen mücadele her gün daha da büyüyor

İkizdere Vadisi'nin Doğal SİT alanı ilan edilme-
siyle, yapılması planlanan 22 Hidroelektrik San-
trali (HES) projesi rafa kaldırıldı. Dersim'de Mun-
zur Vadisi'nde yapımı planlanan Konaktepe
HES-1 için ise Danıştay tarafından yürütmeyi
durdurma kararı verildi.

Ülkenin neredeyse bütün derelerini, nehirlerini,
çaylarını peşkeş çeken Türk hakim güçleri, rant
hırsıyla HES'lerle ülkemizin doğal güzelliklerini
yok etmekte tereddüt etmiyor. Bugüne kadar
üretilen yüzlerce HES projesinin doğada, çevre-
de ve insan yaşamında yaratacağı tahribatlar
düşünülmeden inşaatları başlatıldı. Bunların bir
kaçı da yasa dışı olarak yapımı tamamlandı. Loç
Vadisinden Yuvarlakçay'a, Munzur'dan İkizde-
reye, ülke genelinde doğanın ve yaşam
alanlarının yok edilmesini istemeyen bölge halk-
ları ise HES'lere karşı mücadele ediyor.

Doğasına sahip çıkan duyarlı halkın verdiği mü-
cadele sonucu Trabzon Kültür ve Tabiat Varlık-
larını Koruma Kurulu, Rize'nin İkizdere ilçesinde
ve Karadeniz'in eşsiz doğa güzelliklerinden biri
olan İkizdere Vadisi'ni Doğal SİT alanı ilan etti.
İkizdere Derneği eski başkanı Kadem Ekşi vadi-
nin alt kesimlerinde mahkemeler ve bilirkişi in-
celemeleri sürerken 4 HES projesi gerçekleştiğini
belirtirken : "SİT alanı ilan edilen bölgede hiç baş-
lanmış proje yok. 22 tane planlanıyordu, onlar
da rafa kalktı. Kurulun kararı sonrasında artık
bölgede taş ocağı açılmayacak, madencilik ça-
lışması yapılamayacak, HES inşaatlarına izin ve-
rilmeyecek yani eko sistemi ve canlı yaşamını
tehdit eden hiç bir yapılaşma olmayacak." dedi.
Trabzon Kültür ve Tabiat Varlıklarını Koruma
Kurulu'nun İkizdere Vadisini kapsayan kararı-
yla, balıyla ünlü Anzer Yaylası'nda planlanan
HES'lerde iptal edilmiş oldu.

Dersim'de ise Munzur Vadisi üzerinde yapılması
planlanan Konaktepe Hidroelektrik Santrali
(HES)1 ve Konaktepe (HES) 2 ile Enerji Piyasası
Düzenleme Kuruluna yürütmenin durdurulma-
sı için açılan davanın ardından Danıştay 13. Dai-
re Başkanlığı yürütmenin durdurulmasına karar
verdi.

İkizdere Vadisi'nin SİT alanı ilan edilmesine hü-
kümet cephesinden tepkiler gecikmedi. Hırsız
pişkinliğiyle hareket eden Çevre ve Orman baka-
rını Veysel Eroğlu, doğa güzelliklerimizin barajlar-
la yok edilmesine karşı çıkan çevreci örgütleri
'dışardan pay almakla' suçlayarak, "HES'lere
karşı çıkmak cinnettir" dedi. Eroğlu yaptığı açık-
lamada karara itiraz edeceklerini açıklarken, Er-
doğan da karardan duyduğu memnuniyetsizliği-
ni, bakanı gibi çevrecileri suçlayarak ve bildik öf-
keli ve aşağılayıcı tarzıyla dile getirdi. Erdoğan:
"Değerli arkadaşım sen bugüne kadar neredey-
din yahu? Bugüne kadar oraları niçin SİT alanı
ilan etmediniz de şimdi HES çalışmaları başla-
yınca kalktınız buraları SİT alanı ilan ediyorsu-
nuz? Bu haritaları siz yapacaksınız, bunun üye-
rinde siz çalışacaksınız. Bizler yıllarca bu ülkede
'su akar, Türk bakar' mantığıyla suya yaklaştık
ama artık böyle bakmayalım istiyoruz. Artık 'su
akar, Türk yapar' demeye başladık, şimdi de
önümüz kesiliyor. Bu sularımız denizlere boşu
boşuna akıp gitmesin. Bunlardan hep birlikte ist-
tifade edelim." dedi. Bu arada Danıştayın verdiği
karar elbette önemli, ancak fazla bir engelleyici
rolüde yok maalesef. Zira bu devletin kural din-
lemez bir geleneği vardır. Bugüne kadar yapılan
onlarca barajın kendi yasalarına göre dahi kaçak
olduğu bir, bir ortaya çıktı. Bergama da siyanür-
le altın aranmasının kararını Danıştay onlarca
kez durdurdu, ancak bu kararlar şirketin siya-
nürle altın çıkarma faaliyetlerini durdurmadı.
Ve hala da orada siyanürle altın çıkarma faali-
yetleri kesintisiz sürdürülmekte.

Hükümet yaptığı tepkili açıklamaların ardından
yasal düzenlemelerde değişikliklere giderek yeni
bir yasa tasarısı hazırladı bu tasarıya göre doğal
sit ilan etme yetkisi Kültür ve Turizm Bakanlı-
ğı'ndan alınarak Çevre ve Orman Bakanlığı'na
devredilecek. Alınan Sit alanı kararlarını ise iptal-
la içeren bu tasarı yasalaşırsa, Erdoğan ve hükü-
meti icraatlarına devam edecek. Yasal engelleri
kaldıramadığı zaman ise yasadışı olarak devam
ettiği gibi.

Program:

- Grup Munzur
- Servet Kocakaya
- Agire Jiyan
- Emre Saltık
- Şevin
- Mehmet Özcan
- Seydi
- Enver Çelik
- Nurettin Güleç
- Önder Babat
- Çocuk Korosu
- Sinevizyon
- Konuşmacılar
- Konuklar

27 Kasım 2010
Saat: 17.00
Bağcılar Olimpik Spor Salonu

İletişim: YÇOM: 0 212 250 49 99
Mazgirtliler Derneği: 0 212 586 44 18
dersim_mazgirtbelediyesi@hotmail.com

Bilet satış noktaları: ÇAMKESİRİNE (Yeni Çarşı Akatı Köprüsü Karşısı - KARTAL) Dersim Karatoprak - KADIKÖY: Sarıhan
İsmail (Şişli) - İSTİTTELLİ: Meryem Müca Karatoprak - Üsküdar - SAĞI MAHALLESİ: GOP Demokrasi Halkları Derneği, Üsküdar
Cafes, Yassı Çarşı, Mevlana Cafes - LAVOSAR: İsmail Karatoprak Halkları Derneği, Hacılar Köyü - EKİSAR: Mazgirtliler
Derneği - BAĞCILAR: Mehmet Aksoy, Zeynep Müca - NÖRTEPE: DEDEF Genel Merkezi, Çiğdem Çarşı - ALİREYKÖY: Pa-
sulan Model Derneği, Dersimliler Derneği - ÜMRANİYE: Anadolu Dersimliler Derneği (1. Mayıs Mah.)
Sembollerden araçlar kaldırılacaktır.

Mazgirt Kültür ve Dayanışma Derneği
İne Bey Mahallesi, Valide Camii Sokak, No: 36/2, Akşarayı/Şişli, İstanbul
Destekleyen Kurumlar: DEDEF, DHF, ESP, EHP, Halkevleri, EÖC, EMEP, Devrimci Hareket, Kaldıraç

Mazgirt Halkıyla Dayanışma Gecesi

İSTANBUL- Mazgirt Belediyesi'nin başlattığı kampanya çer-
çevesinde İstanbul'da dayanışma gecesi düzenlenecek.
"Tarihine ve geleceğine sahip çıkan Mazgirt halkının umu-
duna ortak olalım" şiarıyla düzenlenen geceye bir çok ku-
rum destek veriyor. Bağcılar Olimpik Spor Salonu'nda
gerçekleştirilecek gecede, topraklarından uzakta yaşamak
zorunda bırakılan Mazgirtlilerle ve demokratik, halkçı yerel
yönetimler çabasına destek veren kişi ve kurumlarla bulu-
şulacak. DEDEF, DHF, ESP, EHP, Halkevleri, EÖC, EMEP, Dev-
rimci Hareket, Kaldıraç gibi kurumların destek verdiği gece-
ye ayrıca birçok sanatçı da destek veriyor. Mazgirt Belediye
Başkanı Tekin Türkel bütün ilerici-devrimci-demokratik kişi
ve kurumları halkın söz yetki ve karar aşamasına taşımaya
çalışıldığı Mazgirt Belediyesi ile dayanışmaya çağırdı.